

Halkın ekonomik ve sosyal haklarını gaspediyorlar

KORKTUKLARI SENSİN!

“Dağda silahla dolaşacaklarına inip ovada siyaset yapsınlar” diyerek gündeme düşen eli kanlı DYP lideri Mehmet Ağar’ın hemen ardından “Benim dönemimde asker konuşamaz, asker konuşursa hükümet yok demektir” diye yaptığı eklemeye, ordudan yankısını bulmakta gecikmedi. Orgeneral Y. Büyükanıt cevap verdi: “Biz, o şahsın döneminde de konuşuruz!” İşin aslı Ağar’ın derdi ne Kürt Sorunu konusunda imha ve inkar siyasetinde bir değişiklik yapmak ne de “Analar ağlamasın” derken bu ülkede dökülen göz yaşlarının sözcüsü olmaktı. Bu sözler, 1 Ekim tarihinde PKK tarafından ilan edilen ateşkesle birlikte “Barış süreci”nin güçleneceğini umanlara yeşil ışık yaksa da, Kürt halkına yönelik zihniyette herhangi bir değişiklik söz konusu değildir. Yani bu ateşkes de diğerleri gibi “muhatapsız”

kalacak ve gerillaya yönelik saldırılar hız kazanacaktır.

AKP hükümeti IMF ile yeni bir stand-by(Borçlanma) antlaşması imzalayarak var olan ekonomik krizin daha da derinleşeceğini garantisini vermiştir. Bu durum işçi ve emekçilere daha fazla zam, vergi ve doğallığında kuşkusuz baskı olarak geri dönecektir. Kırdı ve kentte yoksulluğun alabildiğine artacağı önümüzdeki süreçte, devletin de saldırı ve baskılarının artacağı su götürmez bir gerçektir. Yoksulluğun pençesindeki işçilerin, üretmeyen köylülerin, okuyamayan öğrencilerin, çalışmayan işsizlerin, geçinemeyen memurların ortaklaşa mücadelesinin yükseltilmesi geleceğin kimin olacağını da belirleyecektir. Zulme, baskıya, yoksulluğa karşı insanca bir yaşam için mücadeleye!

Guantanamo'dan

F Tipi'ne

“TECRİTE SON!”

Özellikle son dönemlerde artış gösteren “disiplin cezaları” ve sevkler esnasındaki işkence uygulamalarını protesto etmek için 15 Ekim tarihinde Taksim Mis Sokak'ta toplanan TUYAB (Tutuklu ve Hükümlü Yakınları Birliği) üyeleri buradan alkış, zılgıt ve sloganlarla Tramvay Durağı'na yürüyerek “Guantanamo'dan F Tipine tecrite son!” yazılı pankart açtılar. **Sayfa 10**

Irak'ta direniş bitti mi?

3 Ekim'de Suudi Arabistan Dışişleri Bakanı Prens Suud El Faysal ile görüşmesinden sonra gazetelere; “İran nükleer faaliyetlerini askıya almadığı takdirde uluslararası toplumun tek seçeneği BM'nin 1696 sayılı kararına başvurarak yaptırım getirilmesi olacaktır” demeleri veren ABD Dışişleri Bakanı Condoleezza Rice bu oyunun baş aktörlüğüne soyunuyor.

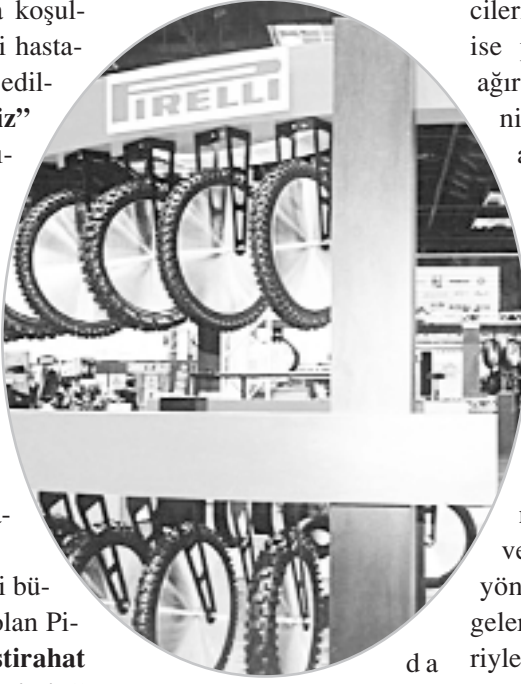
Ölüm meleği Irak'ta!

Türkiye, Yunanistan, İsrail ve Lübnan olmak üzere birçok ülkeyi ziyaret eden Rice bu aralar fazla mesai yapmaktadır. Girişecekleri yeni katliamlar öncesi son hazırlıklarını yapan emperyalistlerin sözcüsü Rice ve onun haydut çetesi tüm enerjilerini efendileri için kullanmakta ve canla başla çalışmaktadır. **Sayfa 28**

Pirelli "verimsiz makine" olarak gördüğü işçileri işten attı!

Sağlıksız çalışma koşulları nedeniyle sürekli hastalanan işçiler, tedavi edilmek yerine "verimsiz" denilerek işten atılıyor. İnsan olarak görülmeyen işçiler adeta birer iş makinesi olarak görüldükleri için istenildiğinde "bozuldu, hastalandı" denilerek işten atılma hakkı olduğu düşünülüyor patronlar tarafından.

Kocaeli'nin ikinci büyük lastik fabrikası olan Pirelli'den, "Sık sık istirahat almaları ve verimsizlik" bahanesiyle, 4'ü istirahatli altı işçi işten atıldı. Fabrika-

Lastik-İş Sendikası yönetimi

cileri ve işten atılan işçiler ise patrona öfkeli. İşçiler ağır çalışma şartları nedeniyle rahatsızlanıp, izin almak zorunda kalıyor. İşten atılmalar üzerine işçiler mesai saatinden saat 13.30'a kadar üretimi durdurdu. Gece vardiyasındaki işçiler de fabrikayı terk etmedi. Lastik-İş Genel Başkanı Abdullah Karacan, genel merkez yöneticileri ve Lastik-İş Kocaeli Şube yöneticileri de Pirelli'ye gelerek işveren temsilcileriyle görüştü. Görüşmede ilk etapta işten atılacak işçi sayısının 25 olduğu, bu rakamın 75'e yükseleceği söy-

lendi. Yapılan görüşme sonucu 6 işçinin işine son verilirken, 19 kişinin çıkışı ise durduruldu. Yapılan görüşmede işten atılmaların gerekçesinin "sağlık problemlerine bağlı olarak alınan uzun süreli istirahatların" ve "en fazla devamsızlığın olduğu verimsiz fabrikanın" Pirelli olduğu gerekçe gösterildiği öğrenildi. Sendika, atılan işçiler için işe iade davası açacaklarını belirtiyor. İşten atılan işçilerin içlerinde 12 yıldır Pirelli'ye emek vermiş işçiler de var. İşçiler gösterilen bahanelerin asılsız olduğu ve hasız yere işten atıldıklarını söylüyorlar.

(Kartal)

✓Seyhan'da sular durulmuyor!

Seyhan Belediyesi'nden, insanca çalışma koşulları ve insanca yaşanacak bir ücret istedikleri ve bunun uğruna mücadele etme "cüreti" gösterdikleri için işten atılan temizlik işçilerinin direnişi, takvim yapraklarını tüketmeye devam ediyor.

Bir önceki sayımızda da yansıttığımız gibi, işçiler haklarını almakta kararlı. Bu kararlılık devam ediyor.

11 Ekim Çarşamba günü İnönü Parkı'na çocukları ve eşleri ile birlikte gelen işçiler, direnişlerinin 163. gününde şiarları olan "Haklıyız kazanacağız" sloganlarını tekrar haykırdılar ve bir daha buluşmak üzere açıklamayı bitirdiler.

İşçiler şöyle diyor; "Hakkımızı alana kadar her Çarşamba buradayız..." (Mersin)

✓Hal işçileri iş bıraktı

Türkiye'nin en yoğun hallerinden olan Mersin Hali'nde çalışan ambalaj, istif ve yükleme işçileri iş bıraktı.

Halde çalışan yaklaşık 400 işçi iki yıldır günlük 25 YTL ücret karşılığında çalışıyor. Bu süre içinde pek çok ürünün fiyatı artarken işçilerin yevmiyeleri yerinde saydı. Kürt işçiler çalışma koşullarının ve düşük ücretin dışında anadillerinde konuşamıyor. İşçilerin Kürtçe konuştuğunu duyan, patronlar işçileri işten çıkarmakla tehdit ediyor.

İşçiler 10 Ekim günü iş bırakarak evlerine dağıldı. Bunun üzerine paniğe kapılan Sevkiyatçı Tüccarlar Derneği anons yaparak ücretlerin 35 YTL olduğunu açıkladı. Ancak işçiler sözü edilen ücretlerin de düşük olduğunu söyleyerek iş bırakma eylemini sürdürdü. (Mersin)

✓Sağlıkta Dönüşüm'e SES'ten protesto

AKP hükümetinin sağlıkta yıkım anlamına gelen "Sağlıkta Dönüşüm Projesi"ni protesto eden SES Mersin Şubesi AKP binasına yürüdü.

7 Ekim Cumartesi günü şube binası önünde toplanan sağlık emekçileri sloganlar eşliğinde AKP'ye yürüdü.

Burada bir konuşma yapan Şube Başkanı Yılmaz Bozkurt, sağlık alanında büyük tahribatların yaşandığını, buna karşı mücadele edeceklerini, proje geri çekilmezse iş bırakma eylemleri yapacaklarını söyledi. (Mersin)

"Siz ancak kapıları yıldırırsınız"

Daha önceden iki kere saldırıya uğrayan Filistin Halkıyla Dayanışma Derneği (FHDD); 7 Ekim Cumartesi günü tekrar bir saldırıya maruz kaldı. Her seferinde kapısı kırılan, içerdeki eşyalar dağıtılan FHDD'de kaç kez parmak izi alınsa, tutanaklar tutulsa da bugüne kadar bu saldırının faileri bulunamamıştı. FHDD, bu saldırılara Filistin halkının direniş ruhuyla cevap verdiğini belirtti.

13 Ekim Cuma günü Be-yoğlu Hükümet Konağı önünde basın açıklaması yapan FHDD üyeleri; derneğe yapılan saldırıyı bir kez daha kınayarak, bu ve benzer saldırıların kendilerini mücadelelerinden yıldırımaya çağını söylediler. Açıklama öncesinden kısa bir konuşma yapan Emriye Demirkır, derneklerinin daha 1 yıl önce kurulduğunu ancak bu süre zarfında derneğin misyonunu hazmedemeyenlerin

3 kere saldırısına uğradığını kaydetti.

Basın açıklaması için sözü alan dernek başkanı Füsün Bandır da derneğin geçmişinden kısaca söz ederek derneğin 30 Aralık 2005 ve 22 Haziran 2006 tarihinde iki kez saldırıya uğradığını, ilkinde kapının kırılarak evrakların karıştırıldığını, ikincisinde ise hem kapının kırıldığını hem de içerinin ve evrakların darmadağın edildiğini söyledi. En son saldırının 7 Ekim Cuma günü

olduğunu kaydeden Bandır, saldırgan/saldırganların gündüz vakti kapıyı kırarak içeri girdiklerini ve bilgisayar kasasını alarak çıktıklarını belirtti.

Tüm bu saldırılarda bir şey alınmadan sadece evrakların karıştırıldığını ve en sonucuda da bilgisayar kasasının alındığına dikkat çeken Bandır, bunların olayın hırsızlık değil, derneğin faaliyetini hazmedemeyen, rahatsızlık duyan kişi veya çevrelerce yapılan saldırılar

olduğunu düşündüğünü de sözlerine ekledi.

Halen devam eden "Filistin'de Bir Kardeşim Var" kampanyası çerçevesinde Filistin halkıyla dayanışmak için ilaç, elbise, çocuklar için okul malzemesi topladıklarını kaydeden Bandır, ayrıca mülteci kamplarındaki Filistinli çocuklarla Türkiyeli çocukları kardeş edindiren bu kampanyayı daha da yükselteceklerini söyledi.

Bandır, son dönemde demokratik kurumlara yönelik saldırıların arttığını belirterek, bu baskı ve engellemelere karşı herkesi mücadeleyi yükseltmeye ve dayanışmayı en geniş taban ve kapsamda çoğaltmaya çağırdı.

Açıklamanın ardından Bandır, polislin bir türlü bulamadığı "meçhul failere" ilişkin suç duyurusunda bulunmak için Savcılığa başvuruda bulunacaklarını belirtti. (İstanbul)

işçi-köylü
senin sesin!
OKU-OKUT!
ABONE OL!
ABONE BUL!

ABONELİK
ŞARTLARI

6 AYLIK: 10.200.000

1 YILLIK: 20.400.000

NOT: İstedığınız süreye denk gelen oranda parayı hesap numaralarımıza yatırarak banka dekontunu yayınevimize fakslayınız ya da postalayınız.

Abonelik ücretine posta masrafları dahildir.

Büyükkanıt

“kakafoni” gündemlerle ilgili konuştu

Zulmün korku duvarları çatlıyor

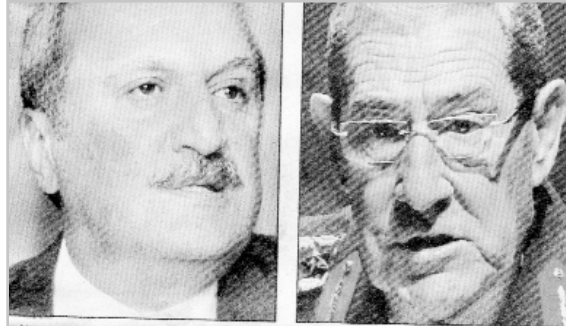
2006 yılının son dönemlerini geçirdiğimiz ve çok daha sıcak gelişmelere gebe olduğu gündenden belli olan 2007'ye az bir zaman kala, **Koma Komelen Kürdistan (KKK)** tarafından gündeme getirilen ateşkes çağrıları ve devlet cephesinden buna paralel yaşanan gelişmeler; Fransa Parlamentosu'nda “**Ermeni Soykırımı yok**” diyenlere ceza öngören yasa tasarıları tartışmaları, TSK komuta kademesi tarafından yapılan açıklamalar (uyarılar), 301. madde ve Cumhurbaşkanlığı seçimleri tartışmaları vb. ile birlikte baktığımızda oldukça geniş bir yelpazeyi içine alan bir saldırı dalgasını görüyoruz.

Ancak bu gelişmelerin tümünün ana yönünü ve eksenini, egemenlerin artık gizlemeyi başaramadıkları ekonomik krizin neden olduğu toplumsal rahatsızlıklar ve bunun sınıf mücadelesi ile olan ilişkisinin ortadan kaldırılmasına yönelik müdahaleler oluşturmaktadır. **Erdoğan-Bush ikilisinin görüşmesinin ana temasını oluşturan konunun Ortadoğu ve “terör” olması ise içinden geçilen sürecin kritikliği göz önünde bulundurulduğunda oldukça isabetli seçimler olarak görülmelidir.**

Ülkedeki “irtica” tehditlerine yönelik belirleme ve saptamaların yanı sıra, PKK'nin silah bırakma ve ilan edilen ateşkes sürecinin devlet açısından devamı “**Önce PKK'yi bitirmek şart**” açıklamalarını, Y. Büyükkanıt'ın Harp Akademilerinin açılışındaki konuşmasında “**TSK silahlı tek terörist kalmayana kadar mücadeleye devam edecek, terör örgütü için tek kurtuluş silahını kayıtsız şartsız bırakmak**” olmuş ve devlet bir bütün olarak bu konuda ortak bir tutum ortaya koymuştur. ABD'lilerin bu konuda Türkiye'ye önerdikleri “askeri imha ile değil, örgüt üyelerinin çoğunluğunun Türkiye'ye dönmeye teşvik edilmesi, bazılarının da Batı'ya sığınması yoluyla” bu sürecin aşılacağı önerisi, bir anlamda yaşanan sürecin kendileri açısından belli boyutlarda “**yeterli**” noktaya geldiğinin de işaretini vermektedir. Son günlerde yoğunlaşan af tartışmaları da bu önerilerin bir parçası olarak görülebilir. Ancak bugüne kadar devlet tarafından gösterilen tutum, mevcut ortam ve tabloda buna yönelik adımların atılmasının henüz mümkün olmadığı sonucunu göstermektedir.

Günler öncesinden reklâmı yapılan ve tartışılmaya başlanan Büyükkanıt'ın Harp Akademilerinin açılışındaki konuşması beklenildiği gibi oldukça “**zehir**” ve de “**zemberek**” bir içerikte oldu. Erdoğan'ın ABD ziyareti öncesi “gerilime neden olacak açıklamalardan kaçınmak gerektiğini, gerilim yaratacak açıklamaların ekonomiyi etkileyeceği, hatta batırabileceği” telkin ve önerilerini dikkate almayan Büyükkanıt, “**terör**”, “**irtica**”, “**TESEV**” vb. konulardaki görüşlerini açıklayarak, ordunun “**siyasetteki belirleyiciliği**” konusunu bir kez daha kanıtladı. Orduya yönelik son dönem artan “**teşhir**” kampanyalarının da tartışıldığı açılış konuşması, aynı zamanda ABD'ye de çeşitli biçimlerde mesajlar taşıyor nitelikteydi. “**İrticai**” tehlikeye karşı gerekli önlemleri alamamış olan AKP hükümetinin dikkate alın-

maması uyarısıydı bu. Ancak ABD'nin bekleme lobisinden meşhur **Oval Ofis**'e terfi eden Erdoğan için yapılan bu uyarı pek dikkate alınmadı. Zira AKP hükümeti Lübnan sürecindeki görevini yerine getirmiş, asker gönderme konusunda ABD'nin başını ağrıtmamıştı. Bunlar AKP'nin kullanım süresinin uzatılması açısından oldukça önemli gelişmelerdi. Bu tabloyu tamamlayan diğer bir gösterge ise ABD'nin Ankara Büyükelçisi Ross Wil-

AĞAR VE BÜYÜKANIT ARASINDA SERT RÜZGARLAR
Enelkurmay Başkanı, “Benim dönemimde asker konuşamaz” diyen DYP Lideri, “O zat iktidar da olsa, biz bu konuları konuşuruz” sözleriyle tepki gösterdi.

Düz ovada siyaset tartışması büyüdü

son'un, “**Türkiye’de irtica tehlikesi yok. İrtica tartışmaları kakafoniden başka bir şey değil**” yönlü beyanını, ordunun bu yöndeki uyarılarının ABD açısından yanıtlanması olarak görmek gerekir. Diğer bir ifadeyle Türk hâkim sınıfları arasındaki çatışmanın emperyalist efendilerinden bağımsız geliştiği gibi bir yanılığa düşmemek gerektiği de bir biçimde görülmektedir. **Erdoğan görüşmesinin ardından Büyükkanıt'ın ABD'ye yapacağı ziyaret ve gerçekleşecek olan görüşmeler, gelişmelerin emperyalist efendiler tarafından kontrol altında tutulduğuna da işaret etmektedir.**

Hükümete yapılan irtica uyarısı ve bu konuda gerekli tedbirlerin alınacağı açıklamasının yanı sıra üzerinde durulan diğer bir nokta da TESEV tarafından hazırlanan ve kısa bir süre önce tanıtımı yapılan “**Türkiye’de Güvenlik Sektörü ve Demokratik Gözetim Almanak**”ına yönelik değerlendirmesi oldu. “**Bu belgede dikkat çeken en önemli konu dokümanı oluşturan 22 bölümden 9'unun polis akademisi tarafından yazılmış olmasıdır**” açıklamasını yapan Büyükkanıt, gerek hükümete gerekse de polis teşkilatına yönelik tepkisini ortaya koydu. “**Ordunun yıpratılması**” yönlü kampanyanın bir parçası olarak algılanan bu çalışmaya yönelik yapılan açıklamada aynı zamanda AB'ye girilmesi yönlü tartışma yürütenlere yönelik de bir içerik taşımaktadır.

Bütün hesaplar seçime mi çıkıyor!

Bu tartışmaların gölgesinde gündeme getirilen diğer bir konu da yine kısa bir süre önce gündemde tutulan darbe tartışmaları oldu.

ABD görüşmeleri sürecinde konuyla ilgili açıklama yapan Erdoğan “**darbe olmaz çünkü piyasalar bunu istemiyor**” tespitini tamamlayan düzenin kaleşörleri “**bu koşullarda darbe olmaz**” beyanında bulundular. İrtica tehditleri ile birlikte tartışılan darbe gündemine ABD'nin yaklaşımının ne olduğunu ise bu tartışmaların “**kakafoni**” olarak değerlendirmesinde görebiliyoruz. Her gün biraz daha büyüyen ekonomik krizin emekçilere dönük ağır faturasına rağmen, bugünkü koşullarda sistemi zorlayan toplumsal muhalefetin zayıf oluşu, egemenlerin saldırı yasaları ile süreci kontrol altında tutmada şimdilik zorlanmayışları bu tartışmaların yayınlığını gösteren bir olgudur.

Onlar mevcut sistemlerini ayakta daha fazla tutabilmenin telaşı içindeler. Ağzlarını her açtıklarında saldırı dalgalarından söz etmeleri bu korkularının bir sonucudur. “**Durum iyidir**” yalanlarının yoksul emekçi halk açısından artık inandırıcılığı kalmamıştır. Yapılan son anketler gündemde olan seçim tartışmalarına AKP cephesinden durumu yansıtmaması açısından oldukça çarpıcı veriler sunmaktadır. Önemli oranda oy kaybeden AKP'nin tablosu şu verilerle tarif edilmektedir: “**Kararsız oyları yüzde 32'ye yükselmiş. Kararsızlar dağılmadan bizim oyumuz yüzde 26.2 civarında görünüyor. Bu, bugüne kadar anketlerde aldığımız en düşük düzey. Evvelen bu yüzde 40 idi. Ama son ankete göre barajı yine 2 parti aşıyor. Bir de şöyle düşünmek lazım: Seçime katılma oranı yüzde 75. Yani yüzde 25 seçime katılmıyor.**”

Yeni “barış güvercini”; Mehmet Ağar!

Yaşanan bu gelişmelerin yanısıra KKK Yürütme Konseyi Başkanı **Murat Karayılan**'ın, 1 Ekim'den itibaren ateşkes ilan ettiklerini duyurmasının ardından “**hiç beklenmeyen**” isimlerin “**barış elçiliği**”ne soyunması da, en az ateşkes çağrısı kadar dikkat çeken bir konu oldu. DYP'nin hükümet olduğu 1993-1994 döneminde yoğunlaşan PKK faaliyetine karşı **Özel Harekat Ordusu** ile verilen silahlı mücadelenin baş aktörlerinden şimdinin DYP Genel Başkanı Mehmet Ağar, yaşanan tarihi sürecin bir cilvesi olarak şimdi bir “**barış elçisi**” olarak karşımıza çıkmış durumda. Uzunca bir dönemdir Türkiye Kürdistanı'ndaki “**gezi**”lerine ara vermeden devam eden Ağar, Nisan ayında Van'da yaptığı bir konuşma sırasında da “**Dağlarında silah sesi değil kuş sesi duyulsun**” sözlerini sarfetmişti. Hatırlanacağı gibi Ağar, daha öncesinde de, Kongre konuşmasında “**Kürt sorununu ben çözeceğim**” biçiminde iddialı açıklamalarda bulunmuştu. Ardından, Genel Başkan seçildikten sonra ABD'nin Irak işgaliyle birlikte Türkiye'nin Kürt sorunu politikasında “**paranoyalardan kurtulması gerektiği**” yönünde çıkışlar yaparak dikkat çekmişti. Kendisi de

Kürt olan Ağar, son dönemlerde zaman zaman bölge gezilerinde halkla Kürtçe konuşarak, Kürtçe parçalar söyleyerek haklı olarak zihinlerde bıraktığı katil kimliğinden kurtulma çabasına girmişti. Geçtiğimiz hafta içinde de Diyarbakır, Mardin ve Şanlıurfa gibi illerde “**iftar yemek**”leri düzenleyen Ağar, “**kuş sesleri**” söylemini bir adım ileri götürerek, “**Dağda elde silah dolaşacağına, ovada siyaset yapın**” çağrısında bulundu. Ağar Diyarbakır'da çeşitli kurum temsilcileriyle yaptığı görüşmenin ardından, af mesajı vererek, “**Riskini üstlenmeye hazırım**” diye de ekledi.

Tescilli katil Mehmet Ağar'ın “**Dağda silahla gezeceğine ovada siyaset yapın**” sözlerinin öylesine söylenmiş, sıradan sözler olarak algılanmaması gerekir. Akşam gazetesi yazarı Serdar Turgut'un deyimiyile “**Milliyetçi çevrelerde saygınlığı bulunan Ağar, bu saygınlığını boş yere tehlikeye atmayacak kadar akıllı ve tedbirli bir siyasetçi olduğuna göre, bu fiilen affa yol açabilecek çağrıyı neden şu anda yaptığını soğukkanlı olarak düşünmek ve anlamak gerekiyor.**” Şu bir gerçek ki aylar önce “**PKK ile mücadelenin**” en yoğun olduğu bölgelere yaptığı geziler sırasında Ağar'ın yanında bulunan tek gazete olan Akşam gazetesi yazarlarının vermek istedikleri mesaj, kendilerinin de ağızdan ilan ettikleri gibi “**Ağar'ın hayatı risk altında geçmiştir. Bunun içinde kendi hayatı ile ilgili risk almak da dâhildir. Onun af çağrısı yapması kimseyi rahatsız edemez, çünkü Türkiye’de bu çağrıyı yapmayı en fazla hak eden siyasetçi odur**” düşüncesine dayanmaktadır.

Yine aynı gazeteden alıntılarla devam edersek; “**Savaşan insan savaşığına af çağrısı da yapabilir tabi ki... Hayatının her döneminde devletin çıkarlarını ön planda tutmayı bilmiş olan Ağar, eğer bu dönemde bir af çağrısında bulunuyorsa devletin bunda bir çıkarı olduğunu düşündüğündendir.**”

Burada önemli ve kilit noktanın AKP hükümetinin gelinek noktada yaşadığı tıkanıklık, teşhir olmuşluk ve iktidarsızlık olduğunu ve yine özellikle Kürt sorunu noktasında en “**radikal**” adımları atabilecek olanın tercih edilmek istendiğinin görülmüştür. Burjuva-feodal köşe yazarlarının birçoğu da bu nokta üzerinde; yani, Ağar'ın geçmişte PKK'ye karşı “**mücadele eden**” bir siyasetçi olmasından dolayı yaptığı açıklamaların siyasi riski azalttığı yönlü değerlendirmeler yapmaktadır. Yukarıda da verdiğimiz rakamlarla birlikte ele alındığında, AK-YOL teorilerinin altının çok da boş olmadığını görmek gerekmektedir.

Oynadığı misyonda kendine oldukça güvenen Ağar, “**Bir kere ortamın stabil hale gelmesi gerekir, sonra kalıcı çözümler üretilir. Terör sorununu yabancılara ihale edemezsin. ABD, Irak'ta her gün 30 kayıp veriyor, ona mı güveneceksin? Halk huzur istiyor. Artık herkes bölünme korkusunu aşmalı**” sözleriyle de sözde ABD'yi küçümseyen bir tavra girmekten geri kalmamaktadır. Ancak AKP hükümeti ile ordu arasında yaşanan klik çatışmaları Ağar'ın açıklamalarında da kendini göstermektedir.

Nitekim Ağar'ın "Benim dönemimde asker konuşamaz. Asker konuşursa hükümet yok demektir" sözlerini Büyükanıt "talihsiz bir konuşma" olarak nitelendirerek "O zat iktidarda olsa da biz bu konuları konuşuruz" şeklinde yanıt vermiştir.

Devlet cephesinde ilan edilen ateşkes sürecine bakışı özetleyen bir başka gelişme de yaşanan operasyonların giderek genişlemesidir. İlan edilen tek taraflı ateşkese rağmen faşist Türk ordusunun sınır hattına askeri sevkîyat sürerken, bölgedeki operasyonlarda çatışmalar da yaşanmaktadır. Özellikle Hakkâri, Bingöl, Mardin ve Diyarbakır kırsalında yoğunlaşan operasyonlar devletin Kürt sorununa en uygun gördüğü çözümü sunması anlamında önemli örneklerdir.

"Bu kez devlet adım atmak zorunda, çünkü Kürt sorunu uluslararası bir boyut aldı" söylemlerindeki "gerçeklik" payı bir kenara "PKK koordinatörü" atamasıyla Kürt sorununu "çözme" çabası içinde olan ABD'nin Irak'ta her gün onlarca insanı katlettiği ortadadır. Tam da bugünlerde yapılan bir araştırmaya göre Irak'ta üç yıllık işgal şartları altında ölen insan sayısı 655 bine ulaşmış durumdadır. Kürt sorunun demokratik yollardan çözümü noktasında mangalda küll bırakmayan ABD ve işbirlikçilerinin Irak'taki tablosu işte budur. Ağar'ın vurgu yaptığı "ABD, Irak'ta her gün 30 kayıp veriyor, ona mı güveneceksin?" sözleri yukarıdaki rakamlar birlikte ele alındığında belki bir anlam kazanmaktadır.

Devlet cephesinden ateşkes sürecinde yaşanan gelişmeler bunlarken; gözlerin çevrilmesi gereken bir de "karşı tarafın" açıklamalarıdır. KKK Yürütme Konseyi Başkanı Murat Karayılan yaptığı bir açıklamada, bu ateşkes sürecinde diğerlerine göre daha umutlu olduklarının altını çizerek bunun nedenini de "dış ve iç kamuoyunun desteğinin daha fazla olmasına" bağlıyor. Ve ateşkes sürecini kastederek "Bu olmamış olsaydı Kürt sorununun uluslararası bir soruna dönüştüğü günümüzde Kürtlerin farklı tutumları olabilirdi. Aynı bir devletleşme daha fazla gündeme gelebilirdi" demektedir. Anlaşılan o ki, Kürtlerin "daha farklı" taleplerinin gündeme gelmesi sadece devleti rahatsız edecek bir gelişme

değildir. Nitekim 15 Ekim tarihli Gündem gazetesinin Analiz köşesinde yayınlanan yazıda yer alan Ağar'ın Kürt sorununu çözme adına ileri bir çıkış yaptığı imaları ve "Bu temel saik karşısında tercihimiz Ağar'ın üye olma sinyalleri verdiği (Ordu'dan zılgıtı yiyince geri adım atmış olması tercihimizi etkilemez) kulüpten ve Türkiye'den yanadır" sözleri medet umulanın kimler ve neresi olduğunu açıkça ortaya koymaktadır.

Devletin önümüzdeki dönem tırmandıracağı saldırılarına karşılık kendimizi konumlandırmak, sürece doğru taktik politikalarla müdahale etmek durumundayız. Zulmün korku duvarları her gün biraz daha çatırıyor. Ezilenleri son darbe için hazırlayalım.

Sınıfsal Yaklaşım

KORKU ŞATOLARININ NAFİLE RÜZGÂRLARINI ALT EDECEĞİZ!

2006 tükenmeye yüz tutarken, çok daha sıcak gelişmelere gebe olduğu bilinen 2007 için yapılan yakın-orta vadeli hesaplarla birlikte an'a müdahale amaçlı hamlelerin peşi sıra geldiği sıcak günlerden geçiliyor. Kimilerinin 30 Ağustos-1 Ekim diye dönemleştirdiği süreçte; TSK komuta kademesinden seri salvolarla gelen anti-şeriatçı "uyarılar", ateşkes tartışmaları, Tayyip'in ABD seyahati ve TCK 301 md. çerçevesinde yeniden konu edilen AB meselesi ile birlikte cumhurbaşkanlığı ve genel seçim hesapları gündemleştirildi.

Bütün bu konu başlıkları kimi zaman bağımsız kimi zaman ikili üçlü kombinasyonlar içinde ele alınsa da tümünün aynı zaman dilimine sıkışması, atlanılmakta olunan eşğin kritikliğine yeterince işaret edici mahiyettedir. Bu eşikte, emperyalist projelerin dayattığı görevler doğrultusunda rejimin tahkimatı konusunda bir rekabet olduğu kadar, elbirliğiyle sınıf mücadelesine yönelik müdahale bulunmaktadır.

Gelişmeleri sürekli biçimde hâkim sınıf klikleri arasında mücadele olarak okuyanlar büyük bir yanlışlığa düşmektedir. Bunda nesnel bakımdan bir kliğin yedeğine düşme politikaları üretme riskinden öte, rejimin bütünlüklü ve esaslı saldırılarını kavrayamama/görememe tehlikesi bulunmaktadır. Sansasyonel vurgulardan öte satır aralarındaki gerçek/asil vurgular okunduğunda verilmek istenilen mesajlar daha iyi anlaşılacaktır. Kimi zaman, söylenenlerden çok söylenmeyenlere bakmak, durumu anlayabilmek için daha doğru bir yöntem olabilmektedir.

Türk hâkim sınıf klikleri içerisinde son süreçte sazı eline alıp da birbirlerine doğrudan ya da dolaylı biçimde yüklenenlerin -hepsinin- sıra ABD emperyalizmine geldiğinde boynu kıldan ince bir pozisyon takınması tesadüf müdür? AB'ye yönelik -halk genelinde tansiyonun düşüşüne paralel- bütün kliklerde horozlanmacı bir tavrın nüksetmesi rastlantı mıdır? Bunda dahi ölçünün kaçma-

masına özen gösterilişi ayrıca dikkat çekicidir. Yine hemen tümü açısından TCK 301. md. ile ilgili tartışmalarda ciddi sayılabilecek hiç bir yorum farkının sergilenmiyor oluşu şaşırtıcı mıdır? PKK'nin ateşkesi ya da Talabani'nin açıklamalarına ilişkin gösterilen "suurlu ortak milli refleksten" söz etmeye bile gerek yok!

Bir zamanların katliamcısı olduğu bir çırpıda unutulup demokratik güç birliklerinin şefliğine atanan Karayalçın'ın azgın bir rejim bekçiliği vizyonu ile sahne aldığı son dönemde, seçim sistemi ile ilgili de klikler arasında tam bir mutabakat vardır. Çeşitli ittifaklar ve koalisyon planları şimdiden kotarılmakta, önceki seçim süreçlerine göre daha hızlı hareket edilmektedir. Bunun, emperyalist karargâhlardan gelen alternatifleri görme isteğine yanıt olarak geliştiğini anlamak gerekiyor.

Gelişmeler zemininin yönünü belirleyecek olan esas hareket tarzı, faşist diktatörlüğün daha azgın bir saldırganlık içerisinde olacağıdır. Bütün geçici ve suni gündemler sürecin ana akış yönünün yanında tali bir pozisyonda kalmaya mahkûmdur. Ülkedeki ekonomik kriz, hâkim sınıfların bütün perdeleme çabalarına karşın ileri bir noktada seyretmektedir. Özellikle gelir dağılımındaki adaletsizliğin daha da bozulmasını engellemeye yönelik hiçbir tedbir etkili olamamaktadır. Buna yapısallıktan -tercih- öte güç de yetmemektedir. İşsizlik, dev adımlarla bu durumu kamçulamaktadır.

AKP ile kurulan tek parti hükümeti ve CHP "muahalefeti" ile oluşturulan iki partili parlamentodan beklenen "ideal" istikrar ortamı yaratılamamış, siyasal tablo yine 4 yıllık "klasik" zafiyeti yansıtmaya başlamıştır. Kitlelerin hükümet ve ana muhalefet kadar diğer muhalefet partileri, kısacası hâkim sınıf partilerinden "iktidar" beklentisi bulunmamaktadır. Bunun her alandaki yansıması, bütün engellere ve manipülasyonlara karşın açık biçimde görülebilmektedir.

Hapishanelerdeki tecrit zulmünün

yeni CİK'in "disiplin fonksiyonu" alabilmesine işletilerek azgın biçimde koyulaştırılması ve fiziki işkenceyle beraber giderek yaygınlaştırılmaya çalışılması, son derece önemlidir. Düzenin/sistemin iyice zorlandığı bütün anlarda ilk renk verdiği yerlerin başında hapishanelerin gelmesi gerçeği, son sürecin doğru okunması açısından anahtar işlevindedir.

Büyükanıt'ın, "Türkiye Cumhuriyeti kurulduğundan bugüne kadar hiçbir zaman bu kadar farklı iç ve dış tehditlerle aynı anda karşı karşıya gelmemiştir" sözleriyle algı ve saldırılarının çapını ifşa ettiği üzere, komprador patron-ağa devleti, demokratik halk devrimi mücadelesine bütün gücüyle yönelme kararlılığında. Bu konudaki tahkimatını, son 1.5 yılda kampanyalar yürüterek ve yasalar çıkararak tamamlamıştır. Şimdi giderek dozunu artıracakları bir aşamaya geçmenin hesaplarını yapmaktadırlar. Bu aşamada efendilerinden öğrendikleri kavramlarla hareket edeceklerini söylemekten de imtina etmemektedirler:

"Şurası açıktır ki, Anayasal hak talep etmek için evvela o Anayasayı tanımak ve kabul etmek gerekmektedir. Anayasayı değiştirmek için eline silah almış veya silah alanları desteklemiş olanlar değiştirmeye çalıştıkları Anayasadaki hakları talep edemezler. Aynı şekilde yıkmaya çalıştıkları demokratik düzenin sağlayacağı imkânlardan istifade etme hakları da kesinlikle yoktur." (Büyükanıt, Harp Akademilerindeki Konuşması)

Büyükanıt'ın sözlerinin açık tercümesi; ABD emperyalizminin Guantanamo'dan başlayarak dünyanın dört bir tarafından gizli biçimde kurduğu X hapishanelerindeki 10 binlerce tutsağa uyguladığı, ama daha önemlisi dünyaya karşı açıktan meşrulaştırmaya çalıştığı "düşman ceza hukuku"nun içeriğinde karşılık bulmaktadır.

Buna göre; emperyalistlerin düzenine/otoritesine -Büyükanıt örneğinde TC Anayasasına- karşı gelenler, yani düşmanlar, "kişi" statüsünde sayılmazlar, bu nedenle "özne" olarak kabul edilemezler dolayısıyla onların başka kişi veya insanlar gibi herhangi bir hak veya özgürlüğünden söz edilemez. Yine bu "düşman ceza hukuku"na göre, asli veya yar-

dımcı diye unsur ayrımı da yoktur ve tıpkı Büyükanıt'ın dediği gibi "destekçiler" de aynı "muamele" yi göreceklerdir. "Silahsız terörist" esprisi de bir bakıma buradan türemektedir.

11 Eylül ile start alan ABD emperyalizmi önderlikli saldırganlığın dünya halklarının direniş duvarına çarpmasıyla daha da şiddetlenen sınıf mücadelesi, ağlarını yeni saldırı ve direniş biçimleriyle örüyor. Bu ağların en sıkı örüldüğü bölgemizde, kontrgerillanın namı ve en pervasız şeflerinden birisinin, Şemdinli'deki suçüstü teşhirine karşın göstere göstere TSK'nın başına gelmesinin ardından, açık savaş ilanı ile birlikte "imha" çığlıkları atması anlaşılırdır.

Anlaşılması gereken husus, her şeyin lehlerine gibi gözüktüğü, çok güçlü olduklarının gösterildiği şu "sanal" tabloda, işin aslının hiç de öyle olmadığıdır. Olgular halka büyük bir yanlışlama ile sunulmaya çalışılmaktadır. Ne bastıkları zemin sağlamdır ne de tutundukları dal. Ne ayakta durabiliyor, ne de sarsıntıyı giderebiliyorlar. Bunu kendileri de iyi bildikleri için bu kadar panik yapıyor ve bu kadar saldırganlaşıyorlar.

Efendilerinden kendilerine sirayet eden büyük korku dalgası, sistemin sadece geleneksel değil bütün alanlardaki reflekslerini daha diri hale getirmiştir. Bunun kendileri açısından daha dar bir hareket alanı yaratacağını kestirebilme şansları dahi kalmamıştır. Sistemin fasit daireye hapsolan kendini yeniden üretme kapasitesi böylelikle yetenek kaybına uğramaktadır. Ancak bunun sınıf mücadelesi açısından gerçek manada bir ilerlemeye karşılık gelmesi, yani devrim için kalıcı mevziler elde edilebilmesi için, sürece doğru politikalarla müdahale edilmesi gerekmektedir.

Bunu gerçekleştirebilmek, her şeyden önce doğru politikaları belirleyebilecek ve yürütecek önderliklere ihtiyaç gösterir. Sonrası, bu doğrultuda kitlelerin seferber edilmesine bağlıdır. Savaşa ilişkin atılacak küçük ama yerinde ve isabetli adımların kısa zamanda büyüyeceği ve hızlanacağı sınıf mücadelesinin kanıtlanmış bir gerçeğidir. Bu gerçeği kendi pratiğimizde sinamak adına, asgari program ile harekete geçmenin koşulları, bizim ülkemizde genel olarak vardır.

"İşçi sınıfı bitmiş diyenler; Ak Mercan'ı görsün!"

Direnışteki bir işçinin duygularını yansıtıyor yukarıdaki sözcükler. Hakları için direnen ve "Bir kıvılcım da burada çakalım" diyen Ak Mercan işçileri ile onurlu direnişleri üzerine konuştuk.

- Bize AK Mercan'daki çalışma koşullarından söz eder misiniz?

Abidin Ateşoğlu: Her taşeron firmada olduğu gibi biz de çok zor şartlarda çalışıyoruz. Yaptığımız sözleşmelerde işçinin 8 saat çalışacağı belirtilirken, biz sekiz saatin üzerinde çalışıyoruz. Çoğu zaman günde 12-13 saat çalışıyoruz. Yemek hakkımız yok. **Günde 13 saat çalışan ve 30 ton çöp atan bir işçinin koşullarını düşünün.** Ayda bir kere verdikleri bir milyonluk eldivenlerle kendimizi korumaya çalışıyoruz. Geceleri çalışıyoruz, pislik ve mikropu uğraşıyoruz.

İşçiler kendi sağlık koşulları ile ilgilenmezler, onlar için önemli olan alacakları 450 YTL'dir. Ak Mercan işçisinin yapacağı maaşını alıp şükretmekti. Çünkü işçiler yaşamak için ne koşulda olursa olsun çalışmak zorunda.

İşçilerin homurdanmaları oluyordu **"Ya bir eldiven bile vermiyorlar kendi cebimizden alıyoruz"** diye. Çıplak elle çalışıyorlardı. İki işte çalışanlar vardı. İşçiler herhangi bir sosyal güvenceden yoksun, sağlıksız koşullarda en önemlisi de örgütsüz çalışıyorlardı. Özellikle sağlık koşulları patronun umurunda değildi. İşçilerin birçoğu çocuğunu görmemek pa-

hasına ikinci bir işte çalışıyorlardı. Satmak için hurda topluyorlardı. İşçiler dilenci gibi olmuştu. Çalışma koşullarından dolayı birbirimizi ancak 10 dakika görabiliyorduk.

- Örgütlenme çalışmalarına nasıl başladınız?

A. Ateşoğlu: Ak Mercan AKP ile yakın ilişkileri olan Albayrak Şirketler Grubu'nun bir akrabasına ait. **Vurguncu, işçinin emeğini emen trilyonluk bir sermayeye sahip para babası adamlar.** İstanbul'un birçok belediyesinin temizlik işini almış binlerce çalışanı var. Sıfırdan kısa sürede bu servete ulaşmış.

Diğer yerlerde olduğu gibi bu işyerinde de işçiler örgütlülüğün farkında değildi, örgütlenip haklarını aramak yerine uykusundan, çoluk çocuğundan feragat ederken biz de dedik ki **"iki işte değil bir işte çalışmalısın!"** "Nasıl yani?" dediler. **"Her gün çocuğunu görebileceksin"** dedik. Bu imkansız değil. İşçiler bunun olabileceğine inanmıyordu. **"Daha sağlıklı bir ortamda insanca bir ücrete çalışmak mümkün"** dedik. Sorunlarımızı bir yıl boyunca tartıştık ve yılın sonunda toplantılar düzenlemeye başladık.

Bizim örgütlenmemiz, mücadeleye katılmamız çok zor oldu. Bu iş kolunda örgütlenmek gerçekten çok zor. İşçilerle 10 dakika konuşmak için fırsat kolluyorduk. İlk toplantıya 70 işçi sonrakine 100 işçi katıldı. Son toplantıya 150 işçi katıl-

dı. Önceleri patronun bundan haberi yoktu. Durumu öğrendiğinde işçileri tehdit etmeye başladı. İşçilerde buna karşılık aralarındaki birlikteliği daha da geliştirdiler. Temmuz'un 10'nun da direnişe başladık ve çöp kamyonlarının park edildiği parkın kapısını 6 saat boyunca kapattık. İçeri hiçbir aracı almadık.

- Direnişe gündüz işçileri destek verdi mi? Somut olarak neler talep ediyorsunuz, direnişiniz bugüne nasıl geldi?

A. Ateşoğlu: Biz gündüz işçilerinin de desteğini almaya çalıştık. Ancak ilişkimiz zayıf. Onlara ulaşmak için duvarlara yazılamalar yaptık. **Direnışimize onların da bir şekilde katkı sunmasını sağladık.** Somut talebimiz 450 YTL maaş, 100 YTL zam 100 milyon da yemek parası, Pazar mesailerinin kaldırılmasını istedik. Biz bu kazanımlarla işçilerin derneğini kurmayı düşünüyorduk. Böylece patron işçileri kolay kolay sömüremeyecek. Belediyelerdeki taşeronlaşmayı burada engellemeyi hedefliyorduk.

Yeni yasalara göre burada sendikalaşamıyoruz. % 50 barajı gerekiyor. Ak Mercan'ın bu iş kolunda binlerce işçisi var yani İstanbul'daki tüm işyerlerinde % 50'yi sağlamalıyız ki, sendika girsin bu da şu an için imkânsız.

Temmuz'un 10'nunda 300 işçi **"Haklıyız Kazancağız"** pankartı ile kapıyı kapattıktan sonra özel tim ve polis Ak Mercan'ın etrafını kuşattı. Polis bizi sürekli tehdit etti, bize hakaret etti. Kar maskeli timler, sanki savaşa gider gibi üzerimize geldiler, ama biz geri adım atmadık ve buradan **Gaziosmanpaşa Belediyesi'ne** yürüdük. 10 günlük alacaklarımız için de belediyeye yürüdük ve aynı gün paralarımız hesaplarımıza yattı. Patron buna tahammül edemedi ve 300 işçiyi aynı gün

işten çıkardı. Biz de buraya çadır kurduk. İki defa **Çalışma Bölge Müdürlüğü'ne** yürüdük. **İstanbul Büyükşehir Belediyesi'nin** önünde eylem yaptık. Çadırı kurduktan hemen sonra **4 Ağustos'ta** çadırımıza polis-özel tim saldırdı. Bizi gözaltına aldılar. 95 gündür çadırda direniyoruz. Patron bizi tecrit etmeye çalışıyor. Biz de buna karşı sorunumuzu halka taşımak amacıyla mahallede çalışma başlattık.

Devlet bizim bu çalışmalarımızdan rahatsız oldu ve bize burada da saldırdı, ancak mahalle halkının bizi sahiplenmesi karşısında geri adım atmak zorunda kaldı. İşçileri korkutmak istediler, ancak başarılı olamadılar. Son saldırı 5 gün önce oldu. Mahallede direnişi anlatmak amacıyla çalışma yaptık, patron bundan rahatsız oldu ve biz çadıra döndükten sonra çadıra saldırı oldu. **Bizi, işçileri isyana teşvik etmekle suçladılar.** Kasım'ın 7'sinde mahkememiz var. Ya patron tazminatlarımızı verecek ya da işe geri döneceğiz. O zamana kadar eylemlerimiz devam edecek.

- Üç ayı aşkındır direniştesiniz, direniş işçileri nasıl etkiledi?

A. Ateşoğlu: Direniş işçilerin bilincini geliştirdi. İşçileri gözaltına aldılar tehdit ettiler, ancak tüm bunlara rağmen işçiler direnişi sahiplendi. Son saldırıda çevredeki işçiler de polise tepki göstererek bize sahip çıktı. Çadırı ziyaret eden işçilerle konuşuyoruz, direniş boyunca gerçekleri gördüler düzeni tanıdılar.

Bir arkadaşımız eskiden Gazi gibi bir mahallede MHP bayrağını sallayarak gezerken, MHP'ye oy verirken direnişten sonra devletin gerçek yüzünü gördü ve MHP bayrağını yaktı. İşçi sınıfı bitmiş diyenler AK Mercan'ı görsün! (İstanbul)

Emekçinin Gündemi

2007 yılı bütçesini açıklayan hükümet, IMF'nin müdahalesi ile Meclis'e gitmeden önce değiştirdi!

IMF, 2007 yılı bütçesinde bütçe dışı ödenmesi gereken **% 6.5'lik** oranın, bütçenin diğer kalemlerinde azaltılmasını önerdi. Başta kamu çalışanları olmak üzere, emekçilere bütçeden ayrılan pay oldukça düşük durumda. Kendilerinin koydukları yasaları bile hiçe sayan egemenler ve onların dönem sözcüsü **AKP hükümeti, enflasyon farkını ise 3 ay geçmesine rağmen Ekim ayında ödeyecek.** Kamu çalışanlarına verilecek zammı açıklayan hükümet, adeta emekçilerle dalga geçiyor. Eğitim ve sağlığın işlevsizleştiği ve özelleştiği bu süreçte en demokratik tepkilere yönelik yeni yasal düzenlemelerle, toplum zabıta-rapt altına alınmaya çalışılıyor. Her-

kesin suçlu ya da herkesin suç işleyeceği anlayışı ile çıkarılan TMY, kitlelerin düşüncelerini ifade etmesinin de yasaklanması için çıkan 301. madde baskılaşma ve sindirme araçları olarak araçları devreye sokuluyor. Bunun yanında meşru ve demokratik hakkını kullananlar ise gözaltına alınmakta, işkenceye uğramakta ve tutuklanmaktadır. Son haftalarda çeşitli devrimci-demokrat kurumlara yönelen saldırılar buna bir örnektir.

Devlet sendikalara ve çeşitli devrimci-demokratik kurumlara bu kadar pervasızca saldırma cesaretini devrimci hareketteki dağılık, daralan duruştan almaktadır.

Bizler saldırının nedenlerini bu dağıklık ve daralma olarak görüyor ve anlıyorsak -ki öyledir- başta DDSB'liler olarak bu dağılıklığın olduğu ve bulunduğu yerden saldırılara karşı mücadeleyi yükseltmeliyiz. Her birimiz bulunduğumuz yerden saldırıya maruz kalan kurumları sahiplenmeliyiz. Limter-İş ve Tekstil-Sen'e yönelik bu saldırılar işçi sınıfının mücadelesine yönelik saldırılardır. Saldırı işçi ve emekçilerin özgürlük, demokrasi ve bağımsızlık mücadelesinedir. Anlamamız ve kavramamız gereken tam da budur. **Toplumun dinamik ve muhalif kanadına saldıran devlet, geniş emekçi kitlelerine yönelik saldırı paketlerini de bir bir hayata geçiriyor.** Yani devrimci ve demokrat kurumlara yönelik bu saldırılar aslında işçi sınıfına yönelik saldırılardan bağımsız değildir. Örneğin, Meclis'te bulunan Sendikalar Yasası ile işçi ve emekçilerin bugün tek kazanımı olan Kıdem Tazminatı'nın Fon'a devredilmesi ya da 15 güne indirilmesi planlanıyor.

Sendikaların işçilere ait olmadığı

günümüzde, bütün DDSB'liler bu saldırılara karşı en geniş muhalefeti örmeye çalışmalı ve mücadeleyi büyütme odaklanmalıdır. Bu hazırlığı sokaklara çıkacak olan kamu çalışanları ile başlatmak ve ortak mücadele yürütmek için olanca çabamızı sarf etmeliyiz. Yapılan saldırılar tam da bunlarla örtüşmektedir. Kamu çalışanlarına yönelik saldırıya her işçi ve emekçi de sahiplenmelidir.

Öyle ki, kamu emekçilerine yönelik saldırıda işçiler, **"bize değil"** anlayışı ile baktırıldığında yarın kıdem tazminatlarında da kamu emekçilerini ilgilendirmeyen anlayışla saldırıya karşı ortak duruş sergilenmemiş oluyor. Böylece egemenler, yaşama geçirmek istediklerini tek tek yapmaktadır. Bugün çeşitli sendikalara, devrimci gazetelere ve radyolara yapılan saldırı tam da böyle anlaşılmalıdır. Ki güçlü bir karşı koyuşun adımları atılabilsin. Sürecimiz geniş emekçilere yönelik bu saldırıda mücadele ile örgütlenilecek süreçtir. **Bütün DDSB'liler bu gündemlerle görev başına!**

Köylü kaderine terk edildi!

Türkiye'nin önemli bölümünde üretimi yapılan **şeker pancarının** alım kampanyaları Eylül başlarında şeker fabrikalarında açılış törenleri ile başladı. **15 Eylül'den** itibaren pancar üreticisi pancar alım sezonunun açılışıyla birlikte pancar sökümüne başladı. Her yıl getirilen kotalarla yüksek girdi (**mazot, gübre, ilaç, sulama vb.**) fiyatlarıyla pancar üreticisinin beli daha fazla bükülürken aç kalmamak için, son bir umut belki bir şeyler kazanırız deyip, ekmiştir baharla tohumunu... **Tekleme, meyil, sulama derken şimdi sıra söküme gelmiştir. Artık emeğin son bölümü de akıtılan terle somutlaşacak ve pancar fabrikaya teslim edilecektir.**

Bizler de önce **Erzincan Şeker Fabrikası**'na giderek ilk pancar teslimi yapan pancar üreticileri ile görüştük. Fabrikaya giderken yol üstünde küspe (**pancarın kullanılmayan kısımları, yem olarak kullanılır**) sırası için bekleyen onlarca traktör ve kamyonla karşılaştık. Hala pancar verilirken herhangi bir sıra yok, onunda 5-10 gün içinde oluşmaya başlayacağını söylüyorlar. Bir çay ocağına uğruyoruz. Çay ocağında oturanların tümü pancar üreticisi... Selam verip kendileriyle sorunları eksensiz görüşmek istediğimizi söylüyorlar. Bunun üzerine bizi masalarına davet ediyorlar ve yavaş yavaş toplanıyorlar. Başlıyoruz sohbetimize... **İlk sorumuz kotalar...** Kota uygulamasının kendilerine ne getirdiğini soruyoruz, herkesin buna diyecekleri var. İlk sözü yıllardır pancar üreten **Ali İrmak** alıyor. "1998'de kota uygulaması başladığı zaman sadece bir kez ekmiş olana da yıllardır ekene de kota uygulaması çıktı. Bu uygulama ile adaletsiz bir dağılım yapıldı. Kota kara borsaya düştü. Ekmeyenin elinde yüzlerce kota var ama eken kota bulamıyor. Birileri sadece kota satarak veya kotası olduğundan kotası olmayan üreticiden pancar satın alarak para kazanıyor. Bunun görülmesi gerekiyor. Bunun için ziraat odası ve şeker fabrikası kayıtları incelenerek, yolsuzluk yapanlar tespit edilip, bunların elinden kotalar alınarak ihtiyacı olan üreticiye verilmelidir" diyerek sözlerini noktaladı. Daha sonra sözü **Kamber dayı** alıyor. Kısaca kotalardan

bahsettikten sonra sözü ekim alanlarına ve pancar alım fiyatlarına getiriyor. "98'den itibaren pancar ekim alanları gitgide daraltıldı. Pancar taban fiyatından köylünün haberi yok. Kotalar % 22 düştü, fiyatın da düştüğü söyleniyor. Kilo başı 98'den 89 krş'ye düştü. Türkiye'de buğday üreticisi bitirildi, sırada pancar üreticisi var. Pancar taban fiyatı sürekli aşağıya iniyor, gider çoğalıyor, kazancımız düşüyor" dedi ve işçi parası, su parası, nakliye, ilaç, gübre ekimden derken 140-150 taban fiyatının belirlenmesi gerektiğini söylüyor. Ve ekliyor, "pancar üreticisinin fabrika ile yaptığı sözleşme ile yılın belli aylarında avans verilir. Meyil zamanı, teklemeye ve sökümünden önce bunlar bize verilir. Ancak köylünün masrafı 3 yıl önce tonda 7 lira iken, bunun için 7 lira verilirken, bugün masrafımız tonda 10-15 liraya çıkmış yine 7 lira avans parası veriliyor. Bir de avansı kesip köylüye şeker (toz) veriyor. Köylü de paraya ihtiyacı olduğundan kaynaklı şekeri tüccara düşük fiyata vermek zorunda kalıyor. Avanslarımız nakit olarak verilsin. Eğer şeker verilecekse de daha iyi para yapan kеше şeker verilsin. Böylece mağdur olmayız."

Bu cevaplar üzerine pancar ekimi ve bu zamana kadar geçen sürede yaşadıkları sıkıntıları sorduk. **İsmail** adlı genç bir köylü sözü alarak, şeker pancarı üretiminin başından sonuna kadar çok büyük emek istediğini belirterek şunları dile ge-

tirdi; "Önceden 100 ton pancar verdiğimizde bizlere 30 ton küspe ücretsiz verildi, daha sonra 25 tona son 2-3 senedir de 20 tona düşürüldü. Kotaya gelirsek, Erzincan Şeker Fabrikası'nda çalışıp da tarlası olmayan ancak kota sahibi onlarca işçi çalışıyor. Yine fabrika genel müdürlüğü gazilere, mahkûmlara, şehit ailelerine köylünün hakkı olan kotaları yardım amaçlı veriyor, onlar da ekemediklerinden kotalarını kara borsada satıyor ve kazanç sağlıyorlar. Biz yardım edilmesin demiyoruz ama biz kota sıkıntısı çekerken onlara kota dağıtılmasını doğru bulmuyoruz."

"En önemli sorun su sorunu şöyle ki; DSİ sulamayı özelleştirmeden önce sulamanın saati 5 YTL'ye geliyordu şimdi 22 YTL. % 51 hissesi DSİ'ye ait olan sulama birlikleri sulama fiyatlarını yüksek tutuyorlar. Düşünün ki barajdan (Mertekli köyünün yanındaki) gelen tam pompa ile basılan su da 22 YTL çift pompa ile basılarak dağıtılan su da aynı fiyat. Dolayısıyla bir kesim mağdur oluyor. Fazla para ödüyor. Bu haliyle su sorunu yani suyun pahalıya verilmesi bizim belimizi büküyor" diyerek sözü başkasına bırakıyor. **Ali İrmak** tekrar söz alarak bu soru ile ilgili şu cevabı veriyor: "Şeker fabrikası on sene evvel 3 çeşit gübre (dap, üre ve kompeze) verirdi. Şimdi ise taban gübresi olan Dap verilmiyor. Parası olan alıp serpiyor, parası olmayan ise serpemiyor. Serpemediği için tarlasında verim düşüyor. Tarla, köylü kaderine terk

edilmiştir günümüzde. Bundan on beş sene evvel hastalık olmadan bölge (şeker fabrikası Ziraat Müdürlüğü için kullanılıyordu) önceden gelir tüm tarlaları ilaçlardı. Şimdi ise bölge şefi, Fen Memuru, bölge çavuşları pancar hasta olmadan pancarları kontrol etmemektedir. Hastalık çıktıktan, böcek kestikten sonra, köylü bölgeye bildirdikten sonra geliyorlar. Adamlar mühendis ama her ne hikmetse bir şey bilmiyorlar. Bu gün Erzincan genelinde 2006 pancar sezonunda, pancarlarda % 20 ile % 60 oranında çürüme var." Son olarak "başka söylemek istedikleriniz var mı diyoruz" diye soruyoruz.

Pancar üreticisi olduğunu aynı zamanda köylü korumada olduğu söyleyen bir üretici şunları belirtiyor: "Şu an için köylülerimizde birlik yok. Bizim köylümüz korkak. Ekmeğini elinden parça parça alıyorlar ama gıkları bile çıkmıyor. Panko Birliğimiz var ama O köylüsüne sahip çıkmıyor. Ziraat Odası da aynı. Hepsini hükümet yanlısı. Tarım İl Müdürlüğü ne için var onu bilmiyoruz. Oysa bu köylüye bir şeyler öğretmeli. Eğitim çalışması vermeli."

Köylü üretimden vazgeçiyor!

Ziraat Odası'nın yaptığı açıklamalarda buğday üretiminin bu yıl 2-3 milyon ton azalarak 18-19 milyon tona düştüğü belirtilirken buğday üretiminden çekilen üretici sayısının da 1 milyon civarında olduğu kaydedilmiştir. IMF ve DB denetimli, güdümlü tarım politikasıyla kaliteli tohum, ucuz mazot, gübre ve ilaç destekleme, fiyat ve pazarlama sıkıntısı yaşayan buğday üreticisi artık üretimi büyük oranda terk ediyor. Pancar üreticisi için de durum farklı değil. **Binlerce hatta on binlerce pancar üreticisi artık pancar ekmiyor. Patronağa devleti bin bir yalan ve hile ile halkımızın gözünü boyayarak çıkarttığı ve her şeye deva olarak sunduğu şeker yasası ile şeker ve pancar sektöründeki sorunları bırakın çözmeyi, tersine işleri tam bir kördüğümüne soktu. Üreticiyi üretmezliğe mahkûm kılan bu yasayla tatlandırıcı ithalatı ve üretimi artarak yasanın kimler için, kimlerin çıkarları hesaba katılarak çıkarıldığı çok net görüldü kısa zamanda.**

(Erzincan)

"Adım **Mehmet. Ulalar** beldesinde çiftçilik yapmaktayım. 30 dönüm arazim var. Pancar haricinde buğday-arpa ve fasulye ekiyorum.

Bir kere kota uygulamasıyla mağdur edildik. **Gübre, tohum, mazot fiyatları yüksek iken, bizim ürünüme düşük fiyat veriliyor. Bir de kota vermiş, bu kotayı doldurmazsan, belli bir yüzdeyi kesiyor.** Pancarı fabrikaya verdikten 6-7 ay sonra ancak paramızı veriyorlar. Yine bu bölgede suya çok para veriyoruz. Şu an suyun saati 22 YTL. 10 dönümlük tarla 5 saatte sulanabilir. Düşünün, pancar sökümüne kadar 10'a ya-

kın su veriliyor. Yani 50 saat, bu ne yapar 1.250 YTL tutmakta. İşte bu fiyat bizim belimizi büküyor. Sökümde işçi çalıştırmamız da gerekiyor. Verilen avanslarla işçi fiyatlarını karşılayamıyoruz. Biz de onları bekletiyoruz, bu arada sıkıntı yaşıyoruz. **Yine pancar tesliminde eğer fabrikaya gitmişseniz görmüşsünüzdür. Uzun kuyruklar oluşuyor.** Bazen oluyor ki 5-6 saat kuyrukta bekliyoruz. Günde 1 veya 2 sefer yapabiliyoruz. Bu da bizleri yıldırır. Şu ana kadar yıllardır bu böyle devam ediyor. Cebimizdeki delik her geçen gün büyüyor."

"Benim adım **Celal. Küçük Kadayın** köyünde oturuyorum. 10 yıldır çiftçilik yapıyorum.

Bu sene % 50'lere varan verim düşümü var. Sıcaklık ve hastalık etkili oldu. Yine 4 senedir fabrika tarafından bize değişik değişik tohum veriliyor. **Bunları kullandığımızdan bu yana bir faydasını görmedik.** Yine gübre verilmişti, inanır mısınız bir hafta tarlada erimedi taş sanki. Köylüye doğrudan gelir desteği ödemesi var ancak tarlası, tapusu olana veriliyor. Adamın çiftlikle ilgisi yok ama tapusu olduğundan parayı alıyor. Köylüye kimsenin esasta bir şey verdiği

yok.

Kota uygulaması getirilirken aşırı üretimden ve stoklardan bahsedilmişti. Böyle bir şey hiç olur mu? Yalan. Şeker her zaman pazar bulabilir. Gidip IMF'den, DB'den borç aldılar. Bunun karşılığında da onların tatlandırıcı üreten firmalarının ülke pancarına girmesine izin verdiler. Ancak bu sene artık son, üretmeyeceğiz. Onlar da muratlarına erecekler. Şimdi bize alternatif ürün olarak kanola denilen bitkiyi yetiştirmemiz söyleniyor. 2-3 sene önce mısır için de böyle demişlerdi, zarar ettim. Ben ne diyeyim işte bu kota bizi mahvetti."

Tarımsal üretimin temeline barut koyuldu!

26 Eylül tarihinde TBMM’de görüşülen “**Tohumculuk Yasası**” üzerine çokça şey söylenmesine ve yazılmasına rağmen yasalaştı. Çok uluslu şirketlerin piyasada tekelleşmesini hızlandıracak olan bu yasa ile “**tarımsal üretimin temeli**” olarak adlandırılan tohumun elde edilmesi, satışı ve kullanımı büyük tekellerin denetimine verilerek, dışa bağımlılık artırılırken aynı zamanda halen daha ülkemizde kullanımı yasal olmayan **GDO (Genetiği Değiştirilmiş Organizma)**’ların da kullanımının yasallaştırılıp yaygınlaştırılması söz konusu olacak.

Yerleşik hayatın başlamasından bugüne kadar olan sürede tarımla uğraşan insan oğlu, yüz binlerce tohum türü geliştirdi, zaman içerisinde iklime ve toprak tipine en uygun tohum türleri oluşturularak verimli üretim sağlandı. Ancak bu bilgi toplamları arasında paylaşıldı. **Köylüler bu türleri değiştirdiler, sattılar ancak kimse bu türlerin üzerinde hak iddia etmedi.** 1950’li yıllardan sonra dünyada “yeşil

Pancar üreticilerinin kantar çilesi

Pancar üreticilerini, kota, düşük alım ücreti, kotanın kara borsaya düşmesi, tarıma destek verilmemesi gibi sorunlarının yanı sıra bir de günlerce kantar kuyruğunda beklemek çileden çıkartıyor. Muş’un Bulanık ilçesinde pancar teslimi sırasında tek kantar kullanılması ve bölgede 5 bin üreticinin bulunması köylüyü günlerce kantar sırasında beklemek zorunda bırakıyor.

Pancar üreticileri bir yıldır tek kantar çalışmasını protesto etmek için 2 gün pancar teslimi yapmadılar. Öte yandan Muş Şeker Fabrikası Müdürü Fethi Bayülken ise bölgede iki kantarlarının bulunduğunu ancak birinin arızalı olması nedeniyle çalışmadığını belirtirken teknik elemanlarının arızayı gidererek kantarı faaliyete geçirdiklerini belirtti.

(H. Merkezi)

devrim” olarak adlandırılan ürünlerin genetiği ile oynama, kimyasal maddelerin ve hormonların kullanımı ile ise bu durum değiştirilmeye başlandı. **Dünyadaki açlığın sebebi, zenginliklerin eşit dağılmasından kaynaklanmıyormuş gibi, bu değişikliklerin açlığa çare olacağı yazıldı.** Oysa doğal dengede yaşanan her bozulmanın başka bir bozulmaya neden olacağı gerçeği ortaya çıktı. Tarımda zararlı böceklerle karşı kullanılan DDT benzeri tarım ilaçlarının, tarım ürünlerine nüfus

ettiği, sadece görüntüyü güzel kılan hormonların tarım ürünlerindeki besin değerini düşürdüğü ortaya çıktı. **GDO pazarını geliştirmek, pazarda kendine daha fazla yer açmak isteyen çokuluslu şirketler şimdi özellikle az gelişmiş ülkelerdeki tohumculuğu kontrol altına almak ve kendilerine bağımlı kılmak istiyorlar.** Meclis’ten geçirilen Tohumculuk Yasası, 1980 sonrası yoğun bir şekilde uygulanan neoliberal politikaların tarım alanındaki uygulamasından başka bir şey değil. **Sağlığı, eğitimi, ulaşımı kamu denetiminden çıkarıp özelleştirmeye çalışanlar, tohumculuğun da piyasadaki çokuluslu şirketlerin denetimine bırakılmasını kısa anlatımla kârlarına kâr katmasını istiyorlar.** Bu durumu “Patentlenen Hayat” yazısında Cengiz Başkaya şöyle açıklıyor: “Bugün şirketler tohum türlerini patent altına alıyorlar, onların sahibi olduklarını iddia ediyorlar. Buna gerekçe olarak tohumlar üzerinde yaptıkları geliştirme ve değiştirme faaliyetlerinin maliyetlerini gösteriyorlar. Tohum genlerine yapılan küçük müdahaleleri icat olarak gösterip, sanki yeni bir endüstri ürünü ortaya çıkarmış gibi patent alıyorlar. Aslında yapılan doğada zaten var olan bir yapıya küçük ve çoğu kez zararlı bir değişim uygulamak.

(...)

Tohuma büyük bedeller ödeyerek satın almak yetmez. Verim için yine aynı firmanın ürettiği gelişme tetikleyici kimyasallara da para vermek gerekir. Zararlılara karşı kullanılacak ilaçlar da firmadan sağlanabilir. Ürün öngörüldüğü gibi yüksek verim sağlamazsa firma bundan sorumlu tutulamaz. Çiftçi mutlaka bir yerde yanlış uygulama yapmıştır.”

Böylelikle büyük firmalar tohumların patentlerini alıp köylüye parayla sattıkları gibi, aynı zamanda hiçbir garanti ya da oluşacak zarar nedeniyle herhangi bir tazminat da vermiyorlar.

Tarım şirketleri tohumculuk üzerinde oynadığı oyunları IMF ve Dünya Bankası aracılığıyla gerçekleştirirken, “**AB Uyum Paketi**” kapsamında masaya getirilen bu yasa, AKP Hükümeti tarafından jet hızıyla Meclisten geçirildi. Ancak geriye dönüşü olmayan bu uygulama ülke

tarımını tamamen emperyalist tekellerin cirrit alanı haline getiriyor.

Yasada üçüncü kişiler de dâhil olmak üzere ortaya çıkacak uzlaşmazlıkta hakemlik görevi de “**Tohumcular Birliği**”ne verilmektedir! Tahmin edildiği gibi bu “**Birlik**” büyük tarım tekellerinin birliğinden başka bir şey değildir, böylelikle köylünün hak araması da bir sonuç veremeyecektir. Böylelikle, tohum firmalarının çatı örgütünün yetki alanı yargılamayı da kapsayacak şekilde genişletilmektedir. Örgüte, yani Tohumcular Birliği’ne kamu kuruluşu statüsü kazandırılmaktadır.

Konunun uzmanları bu yasaya şiddetle karşı çıkarken şunu ısrarla vurguluyorlar: “*3 bini endemik (yalnızca ülkemizde bulunan) toplam 13 bin bitki çeşidine sahip olan Anadolu coğrafyası, gen bankası niteliğinde. Şirketler, gen kaynağı olan Türkiye’de, herhangi bir tohumu, biyoteknolojik yöntemlerle kazandırdıkları bir özelliği gerekçe göstererek patentleyebilecek. Yasayla GDO’lu tohumların ülkeye girişinin serbest bırakılması ve ticarileşmesi hukuksal güvenceye kavuşuyor.*”

Türkiye’ye halen daha bir biyogüvenlik yasası yok. GDO’lu tüm maddeler insan ve çevre sağlığı açısından riskler taşıyor ve son 20 yıldır uygulandığından etkileri tam olarak bilinmiyor. Oysa TEMA tarafından yapılan açıklamada “Her yıl 2 milyona yakın GDO’lu mısır, soya, pamuk ve kolza kaçak olarak Türkiye’ye sokuluyor, bilmeden satın alınan ürünlerle evlere, sofralara geliyor” deniliyor. Konunun uzmanları **Tohumculuk Yasası** çıkarılmadan Biyogüvenlik Yasası çıkartılarak GDO’nun yasaklanması gerektiğini vurguluyorlar, ancak AKP Hükümetinin sırf Cargill dosyasına bakmak bile çokuluslu şirketlerin nasıl istedikleri gibi at

Son dönem yağışların bol olması ve Tarih Firmasının yaşadığı finans sorunlarının faturası üzüm üreticilerine çıktı. Yaşanan sorunların üreticilerin zor günler geçirmesine neden olduğu bildirildi. Alınan bilgilere göre **Manisa/Alaşehir** ilçesindeki **Suma Fabrikası**’nın üzüm alımlarını sınırlandırması, Tarih’in de kendi olanaklarıyla 30 bin ton üzüm olarak açıkladığı kampanyayı durdurması ve Tarih-Tat’ın ortaklarından alma gitmesi üzüm üreticileri için sorun yarattı. Alaşehir Ziraat Odası Başkanı **Mehmet Musal**, hükümetin tarımı bıraktığını belirterek “**3. Dünya sa-**

vaşı tarlada başladı” dedi ve “**Alaşehirli bağcılarının sigortası olarak yapılan Suma Alkol Fabrikası, ABD’lilere satıldı. Özelleşme aşamasında dedik, dinlemedik ve alamadık. Şimdiyse ağlama zamanımız. Özel sektör ister alır, ister almaz ya da istediği kadar alır. Hesap soramayız. Şimdi tüccarla anlaşılabilir, üreticiyi tüccarın insafına bıraktılar**” şeklinde konuştu.

Emperyalizm, sadece askeri işgalle değil aynı zamanda ekonomik, kültürel ve sosyal pek çok alanda talan ediyor ezilen halkları. Önümüzdeki yıllarda kırdaki yoksulluğun giderek artacağını, bunun kentlerdeki işsiz sayısını daha da artıracaklarını düşünürsek, küçük üreticinin ve yoksul köylülüğün örgütlenmesinin ne kadar zorunlu olduğu ortadadır. Şehirde kamu işletmelerini özelleştiren halkı yoksullaştıranla, köyde köylüyü üretemez hale getiren aynı ortak düşman; emperyalizm ve onun yerli uşaklarıdır. **Bu yüzden bu düşman ikiliye karşı işçi-köylü ittifakının güçlü bir şekilde örülmesi geleceğin kimin olacağını da belirleyecektir.**

“3. Dünya Savaşı tarlada başladı!”

Özelleştirme kurbanı olan bağcılar, söz konusu sorunlarıyla ilgili olarak Alaşehir Ziraat Odası tarafından ilçe, mahalle ve köy muhtarlarıyla belde belediye başkanları, Alaşehir Belediye Başkanı Kadir Daş, Tarih Üzüm Birliği Başkanı **Türker** ve Ticaret Borsası **Hüseyin Songur**’un da katıldığı bir toplantı düzenlendi. Yapılan toplantıda üzümün sorunları ve çözüm yolları ve üreticinin sıkıntıları konusunda Başbakan R. Tayyip Erdoğan’a bir mektup yazılıp sorunların iletilmesine karar verildi.

(İzmir)

5 Ekim Dünya Öğretmenler Günü

5 Ekim Birleşmiş Milletlerin Eğitim, Bilim ve Kültür Örgütü (UNESCO) tarafından 1994'ten beri **Dünya Öğretmenler Günü** ilan edilmiştir ve 100'den fazla ülkede her yıl kutlanmaktadır. Ayrıca eğitimin ve öğretmenlerin daha kaliteli hale getirilmesi için öneri belgeleri hazırlanarak devletlere sunulmaktadır. Bu seneki belgelerde öğretmenin toplum içindeki yerine dikkat çeken ve daha nitelikli eğitim ve öğretmen dolayısıyla da daha nitelikli bir gelecek için eğitime daha fazla pay ayrılması gerektiğini önermektedir. Sendikaların kapatıldığı, hakkını arayanların terörist ilan edildiği, halkın açıktan tehdit edildiği, eğitimin sağlığın hızla paralı hale getirildiği ülkemizde bu önerilerin ne kadar önemseneyeceği bellidir. Her iktidarın kendi kadrolaşmasını yaratmaya çalışıldığı, öğretmenlerin ek iş yapmak zorunda kaldığı, sürgünlerin ayyuka çıktığı, paran kadar eğitim verildiği ülkemizde dünya öğretmenler günü kutla-

maları doğallığında kutlamadan çok sorunların dile getirildiği bir gün olarak geçirildi. Eğitim-Sen Genel Başkanı **Alaaddin Dinçer** sendikaların genel merkezinde bir basın açıklaması düzenledi. Dinçer öğretmenlerin en büyük sorununun işsizlik olduğunu ayrıca öğretmenlerin yoksulluk kısılcacında olduğunu belirtirken Avrupa ülkelerinin birçoğuyla kıyaslandığında Türkiye'deki öğretmenlerin daha fazla saat çalıştığını ama en az ücret aldıklarını belirtti. Dinçer ayrıca işsizlik sorununa dikkat çekerek MEB'de kadrosuz olarak 50 bin öğretmenin olduğunu bunun yanı sıra son KPSS sınavına giren 165 bin öğretmenin işsiz olduğunu söyledi.

Diyarbakır'da

kalem bırakma eylemi

Bunun yanı sıra Diyarbakır, Ankara, Adana, Urfa, Hatay ve Tunceli'de de öğretmenler günü "kutlamaları" yapıldı. Diyarbakır'da eğitim-sen üyeleri ve öğ-

renci velileri eğitim politikalarını protesto etmek için Faik Ali İlköğretim Okulu önünde basın açıklaması yaptı ve tek silahları olan kalemlerini kalabalık sınıfları protesto için okul önüne bıraktılar.

Ankara'da yürüyüş

Eğitim-Sen üyeleri Eğitim-Sen 2 no.lu şube önünden milli eğitim bakanlığına yürüdüler. Eğitim-Sen üyeleri 5 Ekim'i eğitimin paralı hale getirilmesine, özelleştirilmesine, gericileştirilmesine karşı tüm eğitim ve bilim emekçileri açısından birlik ve mücadele günü olarak gördüklerini belirttiler.

Ayrıca Adana eğitim-sen üyeleri kuzey ve güney Adana'daki okullar arasında çok farklılıklar olduğunu vurgularlarken, Urfa Eğitim-Sen üyeleri öğretmenlerin her geçen gün yoksullaştıklarını belirttiler.

Tunceli'de

sürgün eğitimciye destek

Tunceli'de demokrasi ve emek platformu görev yeri değiştirilerek Kütahya'nın Şaphane ilçesine gönderilen eğitim-sen şube başkanı Hanifi Bekmezci'ye destek eylemi gerçekleştirdiler. Sanat sokağında bir araya gelen yaklaşık 300 kişi "Baskılar bizi yıldıramaz", "Gün gelecek devran dönecek sürenler halka hesap verecek" sloganlarıyla Yeraltı çarşısına yürüdüler. Çarşının üstünde açıklama yaparak Bekmezci'nin eşit parasız bilimsel anadilde eğitimi savunduğu için sürüldüğünü ayrıca hakkında 17 adli ve idari dava açıldığını belirtirken sürgünlerle ifade ve örgütlenme haklarının engellenmeye çalışıldığını belirttiler. Kitle Bekmezci'nin atama kararının geri alınmasını istedi. Yoğun güvenlik önlemlerinin alındığı açıklanmaya Dersim belediye başkanı Songül Erol Abdil de katılarak destek verdi.

(H. Merkezi)

BURSA

Eğitim-Sen kampanyasına yasak!

Eğitim-Sen Bursa Şubesi'nin "Okulların tüm giderleri devlet tarafından karşılanırsın, eğitime yeterli bütçe okuluma ödenek istiyorum!" kampanyası çerçevesinde yürüttüğü çalışma, Bursa Emniyeti ve AKP'li Büyükşehir Belediyesi'nin yasaklama ve baskılarına maruz kalıyor.

1 Ekim günü **Setbaşı Mafel Kafe** önünde bir araya gelen Eğitim-Sen Bursa Şubesi emekçileri, Emniyet'in ve Belediye'nin bu uygulamalarını bir basın açıklaması ile protesto etti. Açıklamayı okuyan Eğitim-Sen Şube Başkanı **Kemalettin Yıldız**, katkı payı ve kayıt parası uygulamalarının devam ettiğini belirterek, "tüm öğrenci-

lerin yılda iki kez sağlık taramasından geçirilmesini, anaokulu ve ilköğretim okulu öğrencilerinin beslenme ihtiyaçlarının karşılanmasının oluşturulmasını, çocukların her türlü zararlı alışkanlıklardan korunması için önlem alınmasını ve eğitime yeterli bütçe okullarımıza ödenek ayrılmasını istiyoruz" dedi. Osmangazi Metro İstasyonu önündeki standta Büyükşehir Belediyesi yetkililerinin tacizde bulunduğunu söyleyerek, "**Bursa'nın her yerinde afiş ve pankartlar asılırken bize uygulanan tavır başka şeyleri çağrıştırmaktadır**" dedi. Kitle "**Baskılar bizi yıldıramaz**" sloganıyla eyleme destek verdi. (Bursa)

MERSİN

Eğitim-Sen sürgünlere karşı AKP'ye yürüdü

"Özgürlüklerin önündeki engellerin ortadan kaldırılması için mücadele etmeye devam edeceğiz."

Eğitim-Sen Adana şubesi, Tunceli şube başkanı ve yönetim kurulu üyelerinin sürgün edilmesini protesto etmek amacıyla AKP Adana il örgütüne yürüdü.

7 Ekim Cumartesi günü "**Sürgünler geri alınsın, baskılar bizi yıldıramaz**" pankartı açan Eğitim-Sen'liler AKP hükümetinin eğitimi özelleştirmeye dönük saldırılarını, kadrolaşma ve baskıları protesto ettiler.

"**Sürgüne hayır**" ve "**Hak verilmez alınır zafer sokakta kazanılır**" sloganlarını haykıran eğitim emekçileri, meslektaşlarına sahip çıkacaklarını dile getirdiler. AKP önünde konuşan Eğitim-Sen Adana Şube Başkanı **Güven Boğa** özgürlüklerin önündeki engellerin ortadan kaldırılması için mücadele etmeye devam edeceklerini söyledi.

(Mersin)

Savunma amaçlı mektuba yasak!

Sincan F Tipi Hapishanesi'nde de tutukluların mektuplarına el konuluyor. Basına bir açıklama yapan **Av. Gül Altay**, müvekkili **Ali Gülmez**'in savunma amaçlı olarak kendisine yazdığı mektuba, "**şüpheli**" bulunduğu gerekçesiyle el konulduğunu açıkladı. Altay, ayrıca **Cezaevi Disiplin Kurulu** tarafından verilen kararın geri alınması için açtıkları davadan da olumlu bir sonuç çıkmaması üzerine **AİHM**'e başvurduklarını da belirtti.

Olayın gelişimini özetleyen Altay, itirazı üzerine **Ankara İnfaz Hâkimliği**, avukatın müvekkili ile görüşmesi sırasında ve-

tilen ve alınan belgelerde "**şüphe duyulduğunda**", Cumhuriyet Savcılığı'nın isteği ile belge ya da mektubun incelenebileceğini savundu. Mektubun savunma amaçlı olup olmadığının tespiti için ilk önce disiplin kurulunun kararının değerlendirilmesi gerektiğini kaydeden İnfaz Hâkimliği, Cezaevi Disiplin Kurulu'na yazdığı yazıda, Ali Gülmez'in mektubunun, "**şüpheli**" görüldüğü takdirde denetime tabi tutulabileceğine karar verdi. Gülmez ve avukatı Altay ise Ankara İnfaz Hâkimliği'nin kararına karşı itirazını yaptı. Ancak Ankara 2. Ağır Ceza Mahkemesi Başkanlığı, "**usul**

ve yasaya aykırılık görülmediği" gerekçesi ile itirazı reddetti.

Müvekkili tarafından kendisine gönderilmek istenen mektubun Cezaevi Disiplin Kurulu'na açılmış olmasının vekil-müvekkil arasındaki iletişimin gizliliğini ihlal ettiğini belirten Altay, "**Yargı organları da verdikleri kararlarla aynı ihlali onaylamışlardır**" dedi.

F Tipi hapishanelerde hak ihlallerinin bitmek bilmediğini sözlerine ekleyen Altay, müvekkili Gülmez'in karşılaştığı engelin, hapishanelerdeki keyfi uygulamalardan sadece biri olduğunu söyledi. (Ankara)

ÇÜ'lü öğrenciler: "Gözaltına alınanlar serbest bırakılsın!"

12 Ekim Perşembe günü Çukurova Üniversitesi'nde yemeklere yapılan zamları protesto eden öğrencilere saldıran polis, 22 öğrenciyi gözaltına aldı. Yapılan saldırıyı protesto eden öğrenciler bir açıklama yaparak, arkadaşlarının serbest bırakılmasını istedi.

Merkez Kafeterya önünde kurulan imza standlarına azgınca saldıran polisler, 21 öğrenciyi gözaltına alarak ÇÜ Polis Karakolu'na götürdü. Kafeteryanın merdivenlerine oturan öğrencilere tekrar saldıran çevik kuvvet polisleri, ismi öğrenilemeyen 1 kişiyi gözaltına aldı. Saldırı esnasında "YÖK, polis, medya bu abluka dağıtılacak", "Baskılar bizi yıldırılmaz" ve "Gözaltılar serbest bırakılsın" şeklinde slogan atan kitle adına konuşan Oktay Türk, saldırıların ve gözaltıların keyfi olduğunu belirtti.

Çukurova Üniversitesi öğrencileri 1.5 YTL olan yemek ücretlerinin 2 YTL olması nedeniyle yaklaşık 1 haftadır eylem düzenliyor. Topladıkları 2 bin 100 imzayı rektörlüğe veren öğrenciler, yemeklerin kaliteli ve ucuz olmasını talep etmişti.

"Bu saldırı hepimize, Bu sorun hepimizin"

Çukurova Üniversitesi öğrencileri ve Eğitim-Sen Adana Şubesi, polislin öğrencilere saldırması ve 21 kişiyi gözaltına almasını kınayarak, öğrencilerin haklı taleplerine kulak verilmesini istedi.

13 Ekim Cuma günü Çukurova Üniversitesi Merkezi Kafeterya önünde bir araya gelen öğrenciler, "Üniversiteler bizim bizimle özgürleşecek" yazılı pankartı açarak, "Gözaltılar bizi yıldırılmaz", "Tüccar rektör" ve "YÖK, polis, medya bu abluka dağıtılacak" sloganlarını attı.

Kitle adına açıklama yapan Sema

Barbaros, tek amaçları ucuz ve kaliteli yemek olan öğrencilerin polis saldırısına uğramasını kınadıklarını belirterek, herşeye rağmen taleplerinde ısrarlı olacaklarını söyledi. Kitle açıklama sonrasında sloganlarla dağıldı.

Eğitim-Sen Adana Şubesi önünde bir araya gelen öğrenci ve Eğitim-Sen üyeleri de basın açıklaması yaparak, saldırıyı kınadı. (Mersin)

Atılmalara, soruşturmalara karşı eylemler devam ediyor!

Okuldan atılan İstanbul Üniversitesi öğrencileri, okul önündeki eylemlerine devam ediyor. Okuldan atıldıklarını öğrendiklerinden beri atılmalara, soruşturmalara ve özelleştirmelere karşı eylem yapmaya başlayan öğrencilerin eylemleri, ÖGB ve Çevik Kuvvet'in saldırılarına rağmen devam ediyor. Öğrenciler, rektörlüğe atandığından beri 12 kişiyi atan, 50'den fazla öğrenciyi 800'ü aşkın soruşturma açan ve yemekhaneyi özelleştiren Mesut Parlak'ın şimdi de 10 Ekim'de kantini özelleştireceğini duyurdular. Öğrenciler okulun öğrencilere ait olduğunu ve kendilerine ait olan şeylere sahip çıkacaklarını, yağmur çamur demeden tüm saldırılara rağmen okuldan ayrılmayacaklarını bildirdiler. Öğrenciler ayrıca sürekli kendilerine saldıran ÖGB'lilerin iki aydır maaşını alamamasına rağmen kraldan da kralcı tavırlarla kendilerine saldırdıklarını açıkladılar.

4 Ekim Çarşamba günü eylemlerine devam eden öğrencilere Eğitim-Sen, daha sonraki gün de aynı gündemler üzerinden eylemler yapan İstanbul Teknik Üniversitesi öğrencileri desteğe geldiler.

10 Ekim'de okuldaki atılmalara, soruşturmalara, okul yönetiminin hu-

kuksuz ve keyfi tutumlarına karşı eylemlerini sürdüren öğrencilere, sendikalaşmalarının önüne koyulan engellere karşı aylardır direnen Al-Co işçileri desteğe geldi. İşçiler, "söz örgütlenme, eylem hakkımız engellenemez" dedikleri için okuldan atılan, haklarında soruşturma açılan öğrencilere kendilerinin de benzer saldırılara maruz kaldıkları ve bu saldırılara karşı hala direnişte oldukları için destek verdiklerini belirtirken, bu ülkede hak alma mücadelesi veren tüm kesimlerin ortak tavır göstermesi gerektiğini vurguladılar.

12 Ekim'de de eylemlerine devam eden öğrencilere bu kez çok sayıda demokratik kitle örgütünün yanı sıra pankartıyla Sakarya Üniversitesi Öğrenci Derneği ve aydın ve sanatçılar da destek verdi. Beyazıt otobüs duraklarından öğrenciler ve destekçilerle yaklaşık 300 kişi "Söz, eylem, örgütlenme hakkımız engellenemez", "Soruşturmalar geri çekilsin, eğitim hakkımız engellenemez" pankartları ve sloganlarıyla Beyazıt Meydanı'na yürüdü ve burada açıklama gerçekleştirdiler. İstanbul Üniversitesi'nde okumuş olan bir kısım aydın ve sanatçı eski günlerini yâd etmek için okula girerken öğrenciler de marş, slogan ve halaylarla okulun kapısında beklediler.

(İstanbul)

Uludağ Üniversitesi'nde zam protestosu

25 Eylül'den beri ulaşım zammını protesto eden Uludağ Üniversitesi öğrencileri, 12 Ekim günü yapılan Büyükşehir Belediyesi'nin Meclis toplantısına girmeye çalıştı.

Ulaşım zammını protesto eden öğrenciler yüzlerine "Belediyenin yüz karası" diye nitelendirdikleri siyah boya sürerek, Belediye binasına girmek istedi. Polis tarafından önü kesilen öğrenciler, bunun üzerine bina önünde oturmaya başladılar. Öğrencilerin getirdikleri at arabası da burada polis tarafından "gözaltına" alındı. Öğrencilerin kararlı tutumu sonucu belediye yetkilileri iki öğrenciyi içeri alacaklarını söyledi. Ancak öğrenciler bunu yeterli görmeyerek, 5 kişinin içeri girmesini istediler. Sonuçta Belediye yetkilileri 5 öğrenciyi görüşmeyi kabul etti. Ancak içeride Belediye Meclisi ile görüştürülmeyen öğrenciler, Büyükşehir Belediyesi Genel Sekreteri ile görüşmelerinden tatmin edici bir söz alamadıklarını ifade ettiler.

(Bursa)

9 Ekim eylemlerle protesto edildi

Abdullah Öcalan'ın 9 Ekim 1998 tarihinde Suriye'den çıkışı çeşitli illerde protesto edildi.

İstanbul'da Okmeydanı merkez caddesi üzerinde bir araya gelen kalabalık bir grup, protesto yürüyüşü yapmak istedi. Bunun üzerine polis, kitleye gaz bombaları ve panzerlerle saldırdı. Ara sokaklara dağılan ve meşru savunma hakkını kullanan kitle, kolluk güçlerine molotof kokteylleriyle karşılık verdi. Kolluk güçlerinin terör estirdiği saldırı nedeniyle birçok esnaf işyerini kapatırken, mahalle halkı da yoğun gaz bombasından etkilendi.

Aynı gündem üzerinden Mardin, Şırnak, Van ve Hakkâri'de demokratik kurumların destek verdiği "Komployu protesto ateşkese destek" şiarlı yürüyüşler yapılırken; Mersin ve Siirt'te bu konuyla ilgili panel örgütlendi. Öcalan'ın 1998 yılında ateşkes ilan etmesiyle birlikte yaşanan bu süreç faşist TC'nin Kürt halkına yönelik niyetinin bir göstergesi olarak Kürt halkının hafızasında tazeliğini korumaktadır. Keza son süreçte KKK'nın yine Öcalan'ın çağrısıyla beraber ilan ettiği ateşkese aynı gün faşist TC Diyarbakır'da 8'i çocuk 17 kişiyi katlederek ateşkese kendinden beklenen cevabı vermiştir. Faşist TC'nin Kürt halkına yönelik politikaları bu tür katliamlarla doludur. Kuralları egemenler tarafından belirlenen bu oyunda, TC'nin oyunbozanlık yaptığı dönemler çoğunlukta olmuştur. Kürt halkı ancak kuralları kendisi belirlediği oranda bu oyunda varlığını korur. Kürt halkının asimile edilme, ezilme ve imhasına yönelik politikalara karşı; yine Kürt halkının yiğit evlatlarının yürüttüğü onurlu bir mücadele olan gerilla savaşı yanıt olacaktır. Kürt halkının siyasi arenadaki partilerinin kapatılıp milletvekillerinin tutuklanmasına ve son süreçte Kürt halkının sesi olan yayın organlarının bürolarının basılarak ve kapatma cezaları verilerek susturulmaya çalışılması, faşist TC'nin gerçek yüzünü göstermektedir. Kürt halkı reformist ve teslimiyetçi politikalarla sorunun çözülmeyeceğini gerillaları katledilerek, çocukları vurularak köyleri yakılarak yeterince bedel ödeyerek öğrenmiştir. Bu nedenle yapılan eylemlerde yükseltilen "komployu protesto, ateşkese destek" şiarının peşinden koşmamalıdır. Kürt halkının varlığının teminatı olan gerilla savaşına sırtını dönmemelidir.

(H. Merkezi)

“Guantanamo’da F Tipi’ne TECRİTE SON!”

Hapishaneler ve hapsedme biçimleri çağdan çağa değişti; ancak egemen sınıfın ezilenler üzerindeki baskı aracı olarak hapishanelerin mantığı değişmedi; ıslah etme, inanç ve düşüncelerinden vazgeçirme. İşlenen “suç” un niteliğine göre verilen “ceza”nın mahiyeti de değişti. İlkçağ’da topluluktan kovma, klanlara almama şeklinde verilen cezalar, Ortaçağ’da daha çok din adamlarının ve feodal beylerin elinde kimi zaman en katı biçimde Engizisyon mahkemeleri tarafından yakılma kararı verilmesi olurken, kimi zaman yıllarca süren kürek mahkûmiyeti şeklinde oldu. Burjuva

demokratik devrimlerinin ardından inşa edilen burjuva hukuku ise “yargı bağımsızlığı” kavramını ortaya atarak, bu görevi mahkemelere verdi. Ancak hakim sınıfın elinde olan mahkemelerin tarafsız olması düşünülemezdi. Nitekim bugün en fazla cezanın kime verildiğine bakılacak olursa, bunun politik tutsaklar olduğu görülecektir.

Özel mülkiyetin ortaya çıkışıyla birlikte ezen ve ezilen olarak ikiye bölünen sınıflı toplumda, hapishaneler her zaman bir caydırma aracı olarak kullanıldı ancak tutsaklara uygulanan yöntemler dışarıda olu-

şan sahiplenmeye göre yön değiştirdi. İçerisi ve dışarısının birlikteliğinin sağlandığı, güçlü tepkinin verildiği dönemlerde kullanılan yöntemler halkın zoruyla değiştirilirken, içeriye desteğin azaldığı durumlarda egemenler baskıyı alabildiğine artırdı.

Başını ABD emperyalizminin çektiği “küresel terör” safsatalarının uyduranlar, bu amaçla dünyanın her yerinde haksız işgallere ve baskıcı uygulamalara karşı çıkanları “terörist” ilan ederek hapsedtiler. Emperyalistler ve yerli işbirlikçileri adeta dünyayı bir açık hava hapishanesine çevirmeye çalışıyorlar, gizli işkence merkezleri, ülke toprakları dışında oluşturulan hapishanelerle şimdi hapishaneler ve tutsaklar cephesinin savunulması her zamankinden daha fazla enternasyonalist olmak zorunda. **Emperyalistler ve yerli uşakları ezilenlere karşı işbirliğini güçlendirirken, ezilenler cephesinin de her alanda olması gerektiği gibi politik tutsakları sahiplenmesi ve dayanışmayı büyütmesi gerekiyor.**

Bugün dünyada hapishaneler deyince insan hakları ihlalinde ilk akla gelen örnekler ABD emperyalizminin Guantanamo Üssü ile, Irak’ta bulunan Ebu Garib Hapishanesi. Ülkemizdeyse 19 Aralık 2000 tarihinin ardından hayata geçirilen F Tipi Hapishaneler tutsaklar tarafından yazılan mektuplarda Ebu Garib ve Guantanamo Hapishanesine benzetiliyor. Bugüne kadar 120’yi aşkın devrimcinin yaşamını yitirdiği ölüm oruçlarında, yüzlerce tutsak sakat kaldı. Halen ölüm orucunu devam ettiren Avukat Behiç Aşçı’nın durumu giderek kötüleşirken, Gülcan Görüroğlu’nun da sağlık durumunun iyi olmadığı belirtiliyor. Adalet Bakanlığı ise “yokmuş gibi” yapmaya devam ediyor. Yapılan uygulamalara bakıldığında F Tipi Hapishanelerde devam eden tecridin uzun vadede fiziksel şiddetten daha kalıcı yaralar bıraktığı bugün uzmanlar tarafından dile getiriliyor. Böyle söylenince F Tiplerinde fiziki şiddet uygulanmadığı anlaşılmasın, ancak bu çok daha inceltilmiş yöntemlerle yapılıyor. **Göz önünde olmaktan ziyade sevk işlemleri esnasında, doktora, revire çıkarken, avukat görüşü ya da ziyaretçi görüşüne giderken, mahkemeye gidiş gelişlerde tutsaklar çeşitli bahanelerle dövülüyor.** Basına ilk defa tanıtılırken “Bir kuş sütü eksik” denilen F Tiplerine bugün bir kuru çiçek sokmaya bile izin verilmiyor, hasta tutsakların tedavisi engelleniyor. “Disiplin cezaları” ile açık görüş, kapalı görüş ve mektup yasağı veriliyor, tutsağın bu haklarından mahrum kalması için “uslu durması” yani hakkını aramaması ve ses çıkarmaması gerekiyor. Toplatması olmayan yayınlar içeri alınmıyor, mektup ve faksler imha ediliyor...

Özellikle son dönemlerde artış gösteren “disiplin cezaları” ve sevkler esnasındaki işkence uygulamalarını protesto etmek için 15 Ekim tarihinde Taksim Mis Sokak’ta toplanan TUYAB (Tutuklu ve Hükümlü Yakınları Birliği) üyeleri ve buradan alkış, zılgıt ve sloganlarla Tramvay Durağı’na yürüdüler. “Guantanamo’da F Tipine tecrite son!” yazılı pankart açan TUYAB üyeleri Guantanamo’da

tutsaklara zorla giydirilen turuncu renkli tişörtler giyerek, üzerinde “Disiplin cezalarına hayır” imzalı dövizler taşıdılar. Daha önce yürüyüş güzergahı olarak Galatasaray Meydanı belirlenmişse de, burada Orhan Pamuk’u protesto için toplanan BBP’li sivil faşistlerin olası bir provokasyonunu engellemek için Tramvay durağına yüründü. Yürüyüş esnasında “Devrimci tutsaklar teslim alınmaz”, “Devrimci tutsaklar yalnız değildir” ve “Tecrit kaldırılсын, talepler kabul edilsin” sloganları atılırken, çevredekilerin ilgisinin yoğun olduğu görüldü. Basın açıklamasını okuyan Semiha Kırkoç, Tekirdağ 1 No’lu Hapishanesi’ndeki soruşturma terörüne dikkat çekerek, yeni tutuklanan pek çok kişinin Bayrampaşa Hapishanesi’nden Tekirdağ 2 No’lu F Tipi’ne götürülürken işkenceye maruz kaldığını belirtti. **Sincan F Tipi Hapishanesi’nde bulunan kadın tutsakların 30 Eylül’de açlık grevine başladığını belirten Kırkoç, ailelerin tutsakların yanında yer almaya devam edeceğini belirterek, herkese duyarlılık çağrısında bulundu.** Ardından söz alan Sevim Kalman ise TUYAB’lı ailelerin bu akşam Ankara’ya hareket edeceğini, tecride karşı toplanan imzaları götürerek Adalet Bakanlığı ve Meclis İnsan Hakları Komisyonu ile görüşmeye çalışacağını belirtti. (İstanbul)

Malatya E Tipi’nde iletişim hakkına engelleme

2.5 aydır Malatya E Tipi Kapalı Hapishanesi’nde tutuklu bulunan Malatya Muhabirimiz Erdiç Özbay, dışarıya gönderdiği 9 Ekim tarihli mektubunda, mahkeme tarihinin henüz belli olmadığını söylerken; Savcılığın halen dosyayı incelediğini belirtti. “Demokratik bir şekilde açılan standı saldırı var, sonrasında ise binbir türlü işkenceyle, saldırıyla tutuklanıp mağdur edilenler söz konusuken bir de delil arıyorlar” diyen Özbay, ayrıca yaşanan hak gasplarına da değindi.

Erdiç Özbay’ın Sincan F Tipi Hapishanesi’nde tutuklu bulunan Zeliha Bulut’a yazdığı mektubun hapishane idaresi tarafından gönderilmeme sebebi şöyle

açıklanıyor: “Ceza İnfaz Kurumumuz tutuklusunu Erdiç Özbay tarafından Zeliha Bulut isimli Sincan F Tipi adresine gönderilmiş olan faksta, yasadışı terör örgütü ile haberleşmeye çalıştığı, bilgi alışverişinde bulunduğu gibi ifadeler kullanıldığından... faksın gönderilmemesine oy birliği ile karar verilmiştir.”

Sıtkı Güngör ve Veysel Kaplan’ın da dışarıya göndermek istediği faksler aynı gerekçeyle engellenmiş.

Devrimci basın da ya çok geç verilip, iletişim hakkı keyfi gerekçelerle tamamen engellenirken; tutsaklar tarafından yapılan itirazlar da sonuçsuz kalıyor.

(H. Merkezi)

Hapishanelerde kitap ve dergi yasak!

Toplatılması olmadığı halde tutsaklara verilmeyen gazete ve dergilerden bazıları şunlardır;

* Devrimci Demokrasi Gazetesi’nin 90., 91., 92., 93., 94. ve 95. sayıları sakıncalı denilerek,

* İşçi-Köylü Gazetesi’nin 52., 53 ve 54. sayıları ve Yeni Demokrat Gençlik dergisinin Ağustos sayısı “eğitim kuruluca sakıncalı” bulunarak verilmedi.

* Yürüyüş dergisinin 5 sayısı “yasak”

denilerek verilmedi.

* Ve ayrıca 29-30 Ağustos 2006 tarihli Özgür Gündem gazetesi tutsaklara verilmedi.

-Ulvi Yalçın’ın ziyaretçisi tarafından adına yatırılan 2 kitap “yasak yayın listesinde” denerek kendisine verilmemiştir.

Sadece kitap ve dergiler değil aynı zamanda tutsakların yazdıkları mektuplar da çeşitli bahanelerle gönderilmemektedir. (H. Merkezi)

Keyfi disiplin cezaları

Daha önceki sayımızda da belirttiğimiz gibi devrimci tutsaklar birçok hapishanede Diyarbakır’da yaşanan patlama ve İsrail’in Lübnan ve Filistin’deki katliamları ile ilgili açlık grevi, kapı dövme, mahkemelerde slogan atma, sembolik para yardımlarında bulunma ve slogan atma gibi çeşitli eylemler gerçekleştirmiş ve idare bu eylemler sonucunda neredeyse tüm tutsaklara haberleşme, açık ve kapalı görüş cezaları vermişti.

Son olarak Tekirdağ 1 Nolu F Tipi Hapishanesi’nde tutsaklara saldırı sırasında kendi arkadaşları tarafından kolu kırılan bir gardiyanın suç duyurusu üzerine bazı tutsaklar hakkında yargılama süreci başlatılmıştır. Tutsakların aldıkları cezalar karşısında geri adım atmaya razı eylemlerine devam etmeleri idarenin uyguladığı keyfi saldırıların geri tepmesine neden olmuştur.

Geçtiğimiz haftalarda hastane dönüsünde fiili saldırıya uğrayan tutsaklara yönelik bu saldırıyı protesto etmek için tüm tutsaklar olarak slogan atıp kapıları dövmüştü. Bunun üzerine hapishane idaresi tutsaklar hakkında keyfi ceza furyası başlattı. 7. aydan itibaren verilen ceza toplam olarak 1 yıl 2 ayı buldu. Verilen bu “ceza”nın 13 ayı kapalı görüş; 1 (bir) ayı ise mektup yasağıdır.

Yine aynı şekilde idare tutsaklara 7 ayı disiplin cezasını vermiştir. Bir yılı aşkın ziyaret ve mektup hakkı gasp edilmiştir.

Hasta tutsaklar ölüme terk edildi

Ailelerin bulunduğu yere yakın olmak ve hastalıklarının tedavisi nedenleriyle daha önce, **Kırıklar F Tipi Hapishanesi**'ne sevk paralarını da kendileri ödeyerek nakledilen 60 PKK'li tutsak, "**güvenlik**" gerekçesiyle **Bolu F Tipi Hapishanesi**'ne sevk edildi. Tutsaklar arasında akciğerinin üçte ikisi alınmış olan **Memduh Kılıç** ve beynine çok yakın bir yerde 10 yıldır şarapnel parçası ile yaşayan **Abdurrahman Yıldırım** da yer alıyor.

Bolu'da tedavilerine devam edilmeyen tutsakların aileleri ve THAY-DER Hukuk Komisyonu Üyeleri, Kılıç ve Yıldırım'ın sağlık durumlarının hayati derecede kötü olduğunu kaydettiler.

Avukatlar Kılıç'ın kötü koşullar nedeniyle **tüberküloz** geçirdiğini, sol akciğerinin üçte ikisinin ameliyatla alındığını, sağ akciğerinin de kötüleştiğini, onun da yarısının alınmasının söz konusu olduğunu, hastalığın tedavi edilmemesi nedeniyle, astım, kalp

ve damar hastalıklarının nüksettiğini belirttiler. Bolu Devlet Hastanesi tarafından "**Ankara, İstanbul ya da İzmir'de bulunan tam teşekküllü hastanelerin birinde tedavi edilmesi gerektiği**"ne dair rapor verilmesine rağmen Adalet Bakanlığı'nın Kılıç'ın hayatını hiçe sayarak Bolu'ya sevk ettiğini belirten avukatlar, sağlık durumunun hapishanede kalmaya elverişli olmaması nedeniyle infazının ertelenmesi yönündeki çabaların da sonuçsuz kaldığını belirttiler.

Abdurrahman Yıldırım'ın ise 10 yıldır beyninin çok yakınına saplanmış bir şarapnel parçasıyla yaşadığını belirten avukatlar, iki yıldır bu durumun korkunç ağrılara ve rahatsızlıklara neden olduğunu, İzmir'de bulunduğu süreçte uzun süre tedavi edildiğini, hiçbir sonuç alınmadığını ifade ettiler. Doktor raporlarına göre şarapnelin beyine yaklaşması halinde felç ya da ölüme sebebiyet verebileceğini belirten Avukatlar, Yılmaz hakkındaki infaz ertelenmesi başvurularının da sonuçsuz kaldığını ve ölüme terk edildiğini kaydettiler. (H. Merkezi)

İçerde dışarda hücreleri parçala!

Hapishanelerde insan hakları ihlalleri yıllardır her şekilde sürdürülmekte ve bu konuda yapılan çağrılar çözümsüzlükle yanıtlanmaktadır. Son dönemde hapishanelerde yaşanan sorunlara ilişkin **14 Ekim 2006 Cumartesi** günü saat 13:00'de Eski Sümerbank önünde **İzmir Cezaevi İnişiyatifi** tarafından basın açıklaması düzenlendi. "**Devrimci tutsaklar onurumuzdur**", "**Tecrit ölümdür istemiyoruz**", "**Devrimci irade teslim alınmaz**" sloganlarının atılmasıyla yapılan açıklamada hapishanelerde arama adına yapılan onur kırıcı dayatmalara tavır aldıklarından dolayı tüm haklarının engellendiği ve tedavileri-revire çıkılmalarının sorun olduğu, dinletilen yüksek sesle marş ve anons gibi psikolojik baskıların yapıldığı duyuruldu. Ayrıca Sincan'dan gelen ve "**üstüme çıkıp-kafamı ayakları ile ezip, o haldeyken...**" diye başlayan mektubun tüm sayfalarının karalandığından dolayı tutsakların içeride uygulanan her türlü şiddet ve dayatmaların dışarıya iletilmesinin engellendiğinden bahsedilerek son söz olarak da söyleyecek sözümüz bitmedi daha ve özgür yarımlara umudumuz dedikten sonra açıklama sloganlarla sona erdi. (İzmir)

13 Eylül 2006 tarihinde İstanbul 2. Ağır Ceza Mahkemesi'ndeki duruşma için İstanbul'a götürülen **Mehmet Sarar** adlı tutsak askerlerin saldırısına uğramıştır.

Duruşma salonundan çıkarken tutuksuz yargılanan arkadaşlarıyla vedalaşmak amacıyla tokalaşmak isteyen, fakat askerlerden biri tarafından

Saldırıları süreklileşti

"**haydi devam et, yasak!**" şeklinde uyarılan Sarar'ın kelepçesi iyice sıkılarak işkenceye maruz kalmıştır. Sarar'ı 6-7 asker zorla, karga tulumla geri çekerek mahkeme binasının koridorundan dış bir noktaya getirmişlerdir. Ve burada bir komutan ve erler Sarar'a saldırmıştır. Saldırı karşısında Sarar, "**İnsanlık onuru işkenceyi yenecek**" sloganını atmıştır. Askerler tarafından tekmelerle bacaklarına, rütbeli asker tarafından ise kafasına yumruk ve tekmelerle vurulan Sarar, ring aracına bindirildikten sonra erlerin kendi aralarında, "**Savcıya çıkınca şöyle şöyle deyin, bir yerleriniz**

kızarsın morarsın" şeklindeki konuşmalarına tanıklık etmiştir.

Tutsaklara yönelik yeni bir uygulama da ayakkabı araması noktasında olmaktadır. Örneğin **Erdal Süsem** hastane sevki sırasında X-Ray cihazının önünde zorla çıkartılan ayakkabılarını kendisi kutuya koymadığı için hastaneye götürülmemiştir.

Yine **Erkan Saldun** ve **Turaç Solak** Bayrampaşa Hapishanesi'nden sevkle Tekirdağ'a getirilmişlerdir. Girişte gardiyanlar tarafından "**üst araması yapacağız**" diye soyulup onursuzca bir arama yapılmıştır. (İstanbul)

istemişlerdir" denildi.

Açıklamada ayrıca, aramalarda dayatılan ve maruz bırakılan kaba dayak ve sevklerin devam ettiği vurgulandıktan sonra, salonda bulunan tutuklu ailelerinden bir baba "Her hafta 10:00 ile 11:00 arası telefon görüşmemiz var. Görüşme sırasında oğlumla Kürtçe daha 1-2 kelime konuşmuşken telefon hemen kesilmiştir. Tutsakların F tipinden başka bir yere gönderilmesi bile, onlar için bir baskı unsuru yaratmaktadır. 65 kişinin Bolu-Tekirdağ-Edirne'ye sevk edilmesi biz tutuklu ailelerin üzmüştür" dedi. (İzmir)

"Vatandaş, Türkçe konuş!"

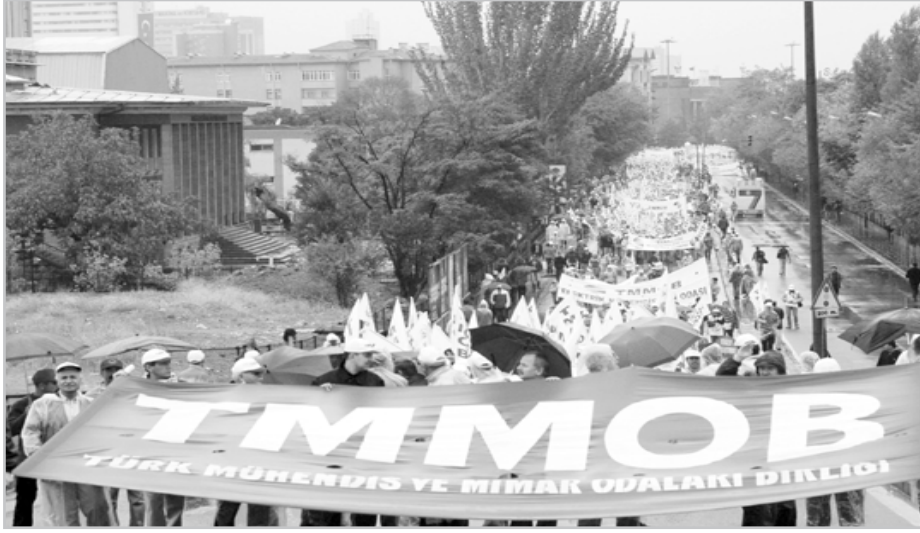
Hapishanelerde uygulanan hak gaspı ve dayatmalara bir yenisi de ana dilde konuşma yasağı olarak eklendi. **Kırıklar 2 No'lu F Tipi Kapalı Hapishanesi**'nde telefonda Kürtçe konuşan tutsakların görüşmeleri kesilmiştir. Konuyla ilgili **6 Ekim Cuma** günü saat 12:30'da **İHD Cezaevi Komisyonu** ve **THAY-DER** tarafından yapılan açıklamada "Tutuklu

olan Hüseyin Eksik ve Hüseyin Tunç'un İHD'ye bizzat başvurusu ve **Abdülvahap Narin**, **Zana Yatkın** ile **Serdar Taşkın**'ın aileleri aracılığıyla ile yaptıkları başvuruda, Kırıklar 1 ve 2 No'lu F Tipi Kapalı Hapishanesi'nde bulunan haftalık telefon görüşmelerinde Kürtçe konuşmalarının yasaklandığını belirtmiş ve derneğimizin gerekli girişimlerde bulunmasını

Devlet göz yumuyor!

"**Tecrit; yalnızlaştırmaktır, yok saymadır, bananecilik, F Tipi hapishanedir, sessiz ölümdür, zulümdür**" diyerek saat 18:00'de **Konak/Kemeraltı** girişinde biraraya gelen TAYAD'lı aileler "**F Tipi Hapishanelerde Tecrite Son**" yazılı pankart arkasında biraraya gelerek "**Tecriti kaldırın ölümleri durdurun**", "**Tecrite Son**" gibi sloganlar attı. Burada yapılan açıklamada tecrite karşı yapılan mücadelenin halen devam ettiği, 6 yıldır 122 insan gibi şu anda 3 kişinin tecrite karşı mücadelede ellerindeki bayrağı zafere taşıdığı belirtildi. Ayrıca bugün ölüm orucunun **192.** gününde olan avukat Behiç Aşçı'nın sağlık durumunun iyi olmadığı, göz kaslarının zayıfladığı, ayak bileklerinin ağrısının arttığı ve gözler önünde eridiği belirtildi. Açıklamadan sonra yapılan oturma eyleminde hapishaneden gelen mektup okunarak eylem sona erdi. (İzmir)

Gençlik gelecek, gelecek ellerimizde! TMMOB mitingine üniversiteliler damgasını vurdu!

14 Ekim'de Ankara'da gerçekleştirilen TMMOB mitingine biz de farklı illerden gelen YDG'liler olarak katıldık. Mitingde diğer demokratik kitle örgütlerinin pankart açmasına izin verilmemesi nedeniyle, toplumun farklı kesimlerinin kendilerini ifade etmeleri mümkün olmadı. Buna rağmen bizler ülkemizde ilerici, demokratik bir duruş sergileyen TMMOB'un ve üyelerinin taleplerine destek vermek için mitingde yerimizi aldık. Sabah saatlerinde farklı şehirlerden gelen YDG'liler olarak buluşup mimarlık ve mühendislik öğrencileriyle birlikte yürüyüşe başladık.

Gün boyunca yağın sağanak yağmura karşı 12 bini aşkın kişinin katıldığı miting canlı geçti. **Canlılığı sağlayan esas etken ise mitingde 5 binin üzerinde üniversite öğrencisinin katılması idi.** Son yıllardaki öğrenci eylemlerini ele aldığımızda bunların kitlelilikten yoksun olduğu, öğrenci kitlelerinin kendilerini ifade edemedikleri görülmektedir. Bununla beraber artan soruşturma terörüyle birlikte üniversitelerdeki devrimci ve demokratik hareketin de süreci karşılamada ve öğrenci kitleleriyle bütünleşmede sıkıntılar yaşadığı bilinmektedir. **İşte böylesi bir süreçte, geleceğin mühendislerinin mesleklerine, eğitim haklarına sahip çıkması oldukça önemlidir ve bunun nedenleri başta YDG'liler olmak üzere öğrenci gençliğin ileri kesimleri açısından değerlendirilmesi gereken bir meseledir.**

TMMOB üyeleri ile üniversitede okuyan mimarlık ve mühendislik fakülteleri öğrencilerini bu sağanak yağmurda alanlara çıkartan nedenlere kısaca değinmek gerekirse; bunun arkasında emperyalist politikaları görmek şaşırtıcı olmayacaktır. **GATTS** anlaşmalarına uygun olarak son yıllarda emperyalizmin dayattığı saldırıların başında eğitim ve sağlık gibi kamu hizmetlerinin özelleştirilmesi gelmektedir. Buna bağlı olarak mimar ve mühendislerin hizmetlerinin de emperyalist politikalar doğrultusunda düzenlenmesine egemen sınıflar ihtiyaç duymaktadır. Bu temelde iki yasa mühendislerin ve mühendis aday öğrencilerin geleceklerini doğrudan etkilemekte ve binleri sokaklara çıkarmaktadır.

Bunların ilki **Yabancılar Yasası** olarak bilinmektedir. Bu yasaya uygun olarak yabancı mühendislerin ülkemizde çalışmasının önündeki kısıtlar kaldırılacak ve yabancı mühendisler ülkemizde istedikleri gibi faaliyet yürütebileceklerdir. Açık ki bu, emperyalist şirketlerin ülkemizdeki yatırımlarının devamı ve ülkemizin yeraltı ve yerüstü kaynaklarının bizzat yabancı mühendislerin denetiminde daha fazla yağmalanması anlamına gelmektedir. **TMMOB** öncelikle bu yasayı engellemek istemektedir. Bununla bağlantılı olarak emperyalist şirketler kendi mühendislerinin yanında Türkiyeli mühendislerin ucuz işgücü olarak çalıştırılmasını talep etmektedir. Bunu gerçekleştirmek için de **"Yetkin Mühendislik Yasası"** gündeme getirildi. Bu yasaya göre üniversitelerde mimarlık ve mühendislik fakültelerinden mezun olan öğrencilerin diplomalarında mühendis veya mimar yazmayacak. Yalnızca **"mühendislik fakültesini bitirmiştir"** ibaresi yer alacak. Yani 4 yıllık üniversite eğitiminin ardından öğrenci mühendis olamayacak. Mühendis olabilmesi için, üniversitenin ardından, bölümüne göre 3 ya da 5 yıl boyunca bir mühendisin yanında, bir nevi stajyer olarak, çalışması gerekmektedir. Yani bu süre boyunca ucuz iş gücü olarak, çok az bir para karşılığında öğrenciler staj yapacaklar. Yine bu süre boyunca mesleki seminerlere de katılmak zorundalar. Bu yasa şu ana kadar İnşaat Mühendisleri açısından yasallaştı. Diğer branşlar açısından da teker teker yasalaşması bekleniyor. Bu noktada işin ilginç yanı TMMOB yönetiminin yetkin mühendislik yasasını desteklemesi ve hatta düzenlemesini yapmasıdır.

TMMOB'un amacı bu staj döneminin kendi denetiminde olması, seminerlerin ve sınavın kendisi tarafından gerçekleştirilmesidir. **Özcesi ranttan pay kapmak istemesidir. Hükümet ilk başta TMMOB'un bu beklentisine karşı çıkmaya da süreçle birlikte TMMOB'un bu istemlerine aykırı gelen yeni yöntemleri de gündemleştiriyor.** Ancak bu noktada görüşüne başvurulmayan fakat sesini yükselten bir kesim var. O da öğrenciler. Öğrenciler binbir emekle bitirdikleri üniversitenin ardından

Gün boyunca yağın sağanak yağmura karşı 12 bini aşkın kişinin katıldığı miting canlı geçti. **Canlılığı sağlayan esas etken ise mitingde 5 binin üzerinde üniversite öğrencisinin katılması idi.**

mühendis olmalarını engelleyen ve 4 yıllık üniversite öğreniminin boşa çıkması tehlikesini içeren bu yasaya karşı çıkıyorlar.

Yürüyüş boyunca öğrenciler sık sık **"Diplomalı işsiz olmayacağız"**, **"Yetkinlik yasasına hayır!"**, **"IMF defol, bu memleket bizim!"**, **"Gençlik gelecek, gelecek ellerimizde!"**, **"YÖK, Polis, Medya, bu abluğa dağıtılacak!"**, **"İsrail askeri olmayacağız!"**, **"Ortadoğu halkları yalnız değildir"**, **"Madenler halkındır, satılmaz!"** vb. sloganları coşkuyla attı. Öğrencilerin önemli bir kesimi ilk kez eyleme katılmışlardı. Bu nedenle kortej oluşturma ve korteje uyma, sloganları 2 kez tekrarlama ve doğru bir şekilde atma vb. noktalarda mitingde bazı sıkıntılar yaşasak da yürüyüşün devamında bu konularda da bir ortaklık sağlayabildik.

Eylemin ardından YDG'liler olarak Maden Mühendisliği öğrencilerinin **Maden Mühendisleri Odası**'nda gerçekleştirdikleri toplantıya katıldık. Burada farklı illerden gelen öğrenciler eylemi ve süreci değerlendirdiler. Ortaklaşılacak bazı noktaları açıklamak gerekirse; öncelikle herkesin bu mitingde 2 haftalık bir süreçte hazırlandığı bir gerçektir. Eylem için 10-15 gün önceden üniversitelerdeki öğrencilere ulaşıldı ve Oda ile bağlantı yalnızca telefon ve mail üzerinden gerçekleştirildi. Her üniversitede Oda'yla bağlı olan öğrencilerin çabasıyla bu eylem örgütlendi. Bu kadar kısa süre içinde 5 binden fazla öğrencinin Ankara'ya taşınması bu nedenle başarılı bulundu. İkinci olarak, öğrencilerin büyük çoğunluğu ilk kez mitingde katıldıkları için, mitingde tanışan arkadaşlar, öğrencileri ikna etmede sorunlar yaşadıklarını, mitingden korkan öğrencilere dertlerini anlatmada zorluklarla karşılaştıklarını, aslında kendilerinin dahi benzeri korku ve kaygılara sahip olduklarını, eylemin çalışmasının nasıl yapılacağını bilmediklerini belirttiler.

Ardından öğretim üyelerinin de zorluk çıkardığından, kendilerine destek olmadığından yakındılar. Ayrıca Oda'nın öğrencilere ulaşmada etkisiz kaldığı, kendilerinin dahi bu sorunlardan çok yakın zamanda haberdar olduklarını, bu nedenle Oda'nın üniversitelerde temsilcilikler açması gerektiği vurgulandı.

Biz YDG'liler açısından bu eylem oldukça öğreticiydi. Özellikle 6 Kasım öncesinde TMMOB'un çağrısıyla, yıllar sonra ilk kez 5 binden fazla öğrencinin alana çıkması ve akademik-demokratik haklarını savunması öğrenci gençlik hareketinin kitlelilik sıkıntısını yaşadığı ve devletin saldırılarını yoğunlaştırdığı bu süreçte bizlere moral oldu. İkincisi Fransa'daki ve Yunanistan'daki büyük öğrenci eylemlerindeki

taleplerle bu mitingdeki öğrencilerin talep ve sorunlarının benzer olduğunu gördük. Fransa'da da öğrencilerin mezun olduktan sonra sahip olacakları hakların alınması ve öğrencilerin ucuz iş gücü olarak çalıştırılmak istenmesi üzerine öğrenciler büyük eylemler gerçekleştirmiş, işgaller düzenlemişti. **Fransa'da da bu eylemler daha küçük eylemlerin büyümesiyle ve demokratik bir ortamda öğrencilerin süreci tartışmasıyla gelişmişti. Bu deneyimi ülkemiz için de incelemek gerekmektedir.** Üçüncüsü özörgütlülüklerin önemini daha iyi anladık. Doğrudan öğrencilerin özörgütlülüğü olmasa da 2-3 yıl sonra dahil olacakları TMMOB'un çağrısına farklı görüşlerden geniş bir öğrenci kesimi olumlu cevap verdi. Bu anlamda geliştirmeye çalıştığımız öğrenci derneklerinin gerekliliğini daha iyi gördük. Yine öğrenci derneklerinde yetkin mühendislik üzerine planlı, kapsamlı çalışma yapmanın mecburiyetini ve bu sorunun öğrenciler açısından yakınlığını daha iyi kavradık. **(Bir YDG'li)**

BAŞSAĞLIĞI

Yüreği umut dolu, geleceğe sevdalı özgürlük mücadelesinde devrimcilerin-Partizanların dostu olan **Erdiç Yaşot** yaklaşık dört yıldır yakalandığı amansız hastalıkla mücadele eden bedeninin yorgun düşmesi sonucu yaşamını yitirdi. Hastalığına rağmen hayata sıkı sıkıya bağlı olan, yüzünden gülcükler eksik olmayan dostumuzu hiçbir zaman unutmayacağız. Ailesine ve dostlarına başsağlığı diliyoruz.

Tarsus'tan

Partizan-YDG-İşçi köylü okurları

BAŞSAĞLIĞI

Yakalandığı akciğer kanseri nedeniyle uzun süredir tedavi gören gazetemiz okuru **Adil Cingöz**, hastalığa karşı verdiği mücadeleye **11 Ekim 2006** tarihinde yenik düşerek aramızdan ayrıldı. Yıllarca Partizanla ve devrimcilerle ilişkisini sürdüren Ankaralıların Adil abisinin ölümü tüm Partizan ailesini derinden üzmüştür. Ailesine ve dostlarına başsağlığı diliyoruz.

Ankara'dan bir Partizan okuru

Ateşkes süreci üzerine...!

Son süreçte gerek yazılı, gerekse de görsel medyada çok sık karşılaştığımız bir ifade oldu **“artık askerinin de gerillanın da ölmesini istemiyoruz!”** şiarı. Burada bir noktanın altını çizmek gerekir bunlar aslında insan yaşamını savunma adı altında devrimci ve komünistlerin verdiği silahlı mücadeleye **“sol(!) camia”** içerisinde yapılan saldırılardır.

Devletin gerillayı imhaya yönelik saldırılarının arttığı bir süreçte 150 aydın-sanatçı ve çeşitli DKÖ ve sendikaların ortak açıklamalarıyla PKK'ye yapılan tek taraflı ateşkes çağrısında bu-

nun en somut örneğini görmekteyiz. **Burada asılan silahlı mücadele ve bunun meşruluğu meselesidir. Yoksa mesele, tek başına insanların ölmesinin önüne geçmek değildir.** Kuşkusuz silahlı mücadeleyi savunan, hatta bu yol olmadan halkların kurtuluşunun imkânsız olduğunu savunan bir örgütlenme olarak bizler de, insanların ölmesini istemiyoruz/istemeyiz. Ama sorun bunu istemekle bitmiyor. Sorun insanların ölmesinin arkasındaki nedenlere ve bu nedenlerin çözümlerine yönelik atılan/atılacak olan adımlardır. Ekonomik-siyasi ve askeri kriz içerisinde olan egemenlerin emekçi halklar üzerindeki yüz-

yılları bulan baskısı ve sömürüsü, özellikle son süreçte daha da azgınlaşan saldırıları iki sınıf arasındaki uçurumun her gün daha da artması her daim iki gücü karşı karşıya getirmiştir. Bir tarafta zulmeden, diğer tarafta zulme maruz kalan. O zaman şunu sormak gerekir; **“zulmün olduğu yerde isyan etmek meşru değil mi?”** Bizce evet. Direnen Irak halkı bunu gösteriyor, **Lübnan ve Filistin** halkları bunu yapıyor. **Sovyet ve Çin** halkları kurtuluşlarını bu yolla kazanmadılar mı?

Şurası kesin ki, devrimci şiddetin olduğu yerde de ölümler kaçınılmazdır.

Çünkü iki silahlı güç karşı karşıyadır. Uzağa gitmeye gerek yok! Yakın tarihimize bakalım yeter! PKK'nin daha önce 4 kez uyguladığı tek taraflı ateşkes çağrısında devlet bırakın adım atmayı, bunu fırsat bilip gerillayı imhaya yöneldi. Son süreçte de benzer pratikler yaşanmakta. 5. kez tek taraflı ateşkes yapan PKK gerillalarının bu adımına karşı devlet başta **Cudi, Dersim ve Amed** olmak üzere gerillanın olduğu yerlere yönelik çok kapsamlı operasyonlar gerçekleştirmektedir.

Mevcut sistem varoldukça sömürü de devam edecektir. Sömürünün ve zulmün hüküm sürdüğü bir düzende de ezilen halkların sisteme olan tepkisi olacaktır. **Bizler bu tepkileri doğru noktalara kanalize etmeliyiz. Silahları susturma çığlıklarının atıldığı bir süreçte silahların değiştirici-dönüştürücü gücünü kitlelere daha fazla anlatmalı, bunu pratikte ifade etmeliyiz.** Hiç kimse bugün kazanılmış kısmi hakların dahi ülkemiz topraklarında on yıllardır verilen silahlı mücadeleden bağımsız olduğunu savunamaz. Bizlere düşen en büyük görev tasfiyeci-reformist saldırıların arttığı günümüzde devrimci savaşı ve meşruluğunu kitlelere anlatmaktır. Bunu yaparken kitlelerin somut taleplerinin ve bugünkü yaşadıkları sorunlarının çözümünü doğru işaret etmeliyiz.

(İstanbul'dan bir İK Okuru)

Merhaba...

Ben Okmeydanı'nda oturan bir İşçi-köylü okuru olarak duygu ve düşüncelerimi sizinle paylaşmak istiyorum. Egemenlerin ve sistemin emekçi semtlerine yönelik saldırılarının arttığı bu süreçte devrimcilerin bu saldırıları boşa çıkartma çabaları var, ancak bunu nasıl ve ne kadar yapabiliyoruz? Devrimcilerin bu semtlerde yayın dağıtımını yaparak insanların yaşadığı ve karşılaşılabilecek sorunları ve çözüm yollarını kitlelere aktarıyorlar. Eylemler düzenleyerek bu mücadeleyi kitleleştirilmeye çalışıyorlar. **Yozlaşmanın, uyuşturucunun, fuhuşun, kumarın, gericiliğin arttığı bu süreçte devrimcilerin daha fazla çalışıp, daha fazla mücadele ederek insanlarla iç içe olup, onların sorunlarına müdahale etmeleri gerekiyor.** Halkın sorunlarını dertlerini sevinçlerini paylaşması gerekiyor. Her zaman halkın yanında olduğumuzu, halk için mücadele ettiğimizi göstermek gerekiyor.

Sistemin emekçi semtlerine saldırılarını onlarla birlikte yaşayarak görmek ve tedavi etmek, çözüm yollarını göstermek gerekiyor. İnsanlara şunu iyi aşlamak gerekiyor; **“bugün benim çocuğum zarar görüyorsa yarın senin çocuğun görür, bugün benim evimse yarın da senin evin.”** Biz bunu halka aşıladığımız oranda, saldırıların bireye yönelik değil tüm topluma yönelik olduğunu gösterdiğimiz oranda halkın bu saldırılara duyarsızlığı azalacaktır.

Devrimciler halkın sorunlarına, ihtiyaçlarına yaklaştığı oranda halk da devrimcileri sahiplenecektir. Halkın ne tür bir sıkıntısı olursa olsun devrimcilerin halkın yanında olduğunu onlara yansıtması gerekir. Halktan durumu kötü olanlara yardım toplayarak, işsiz olanı halka bildirecek ona iş bularak, onları sık sık ziyaret ederek, yani halkın ihtiyacı olduğu her soruna, her derde, her sevince halkla beraber yaşayıp çözüm bulmaya çalıştığımız oranda, bunları gerçekten yapıp halka aktardığımız oranda, bu halk duyarsız kalmayacak, devrimcileri savunacaktır. Devrimcilerin halka bu şekilde yaklaşmaları sonucu devrimcileri gözünde kendi canı kendi malı gibi koruyacak ve sahiplenecektir.

Yani devrimcilerin esas yapması gereken halk arasında paylaşımı sağlamaktır. Bizler bunu başardığımız oranda kitleleşeceğiz. Sistemin ve egemenlerin tüm saldırılarını boşa çıkartacağız.

(Bir İK okuru)

Baraja neden karşıyız!

Elazığ Karakoçan Akkuş Köyü Sosyal Yardımlaşma ve Dayanışma Kültür Derneği 8 Ekim'de İHD'de bir açıklama yaparak **Akkuş (Paş)** köyüne yapılması planlanan baraja neden karşı olduklarını anlattı. Açıklamayı dernek başkanı **Eren Akyol** yaptı. Akyol, Munzur ve Pülümür çayları üzerine 8, Peri Vadisi'ne 5 ve Akkuş köyüne barajlar yapılmaya başlandığını, bazılarının da projeler aşamasında olduğunu bildirdi. Bu barajlardan **Tunceli, Elazığ ve Bingöl** illerinden birçok yerleşim alanının etkileneceğini topraklarını tarihlerini terk etmek zorunda kalacaklarını söyledi ve karşı olmalarının nedenlerini şöyle sıraladı;

* Efsaneleri, değişleri, türkülerini ve doğal güzellikleriyle yörenin can damarı

Munzur Vadisi ve Peri Suyu Vadisi ve o vadiyi kaplayan bölgede ziyaret yerleri ve ibadet haneler bulunmaktadır. (Düzgün Baba, Kureşan Köyü, Gole Hızır vs...)

* Peri Vadisi'nde ve Munzur bölgesinde şu ana kadar 1518 bitki türü saptanmıştır. Ayrıca Türkiye'de bulunan 277 endemik türden 43'ü sadece bu bölgede bulunmaktadır. Projenin hayata geçirilmesi halinde ekolojik denge etkilenecek bahsedilen bitki ve hayvan türleri yok olacaktır.

* Ayrıca 1979 Bern Sözleşmesi ile kesin koruma altına alınan Fauna ve Flora türlerinin birçoğu bu bölgede yetişmekte ve barajla birlikte yok olacak, Türkiye de sözleşmeyi çiğnemiş olacaktır. (İstanbul)

ABD askeri olma!

Ankara'da emek örgütleri, siyasi partiler ve devrimciler **12 Ekim**'de Lübnan'a asker gönderilmesini protesto etmek için ABD Büyükelçiliği'ne yürüdü. Saat 12:30'da **Yüksel Caddesi**'nde toplanan **KESK, DİSK, TMMOB, ATO, BAK, PSAKD, 78'liler Derneği, EMEP, ÖDP, DTP Emperyalizme ve Siyonizme Karşı Ankara Platformu** **“Lübnan halkı yalnız değildir”**, **“Emperyalistler yenilecek, direnen halklar kazanacak”**, **“Filistin'de intifada, Irak'ta direniş kazanacak”** vb. sloganlarla

yürüyüşe geçtiler. Büyükelçilik önüne kadar sloganlarla yürüyen 1000 kişi adına Büyükelçilik önünde açıklama yapan **KESK Ankara Şubeler Platformu Sözcüsü Özgür Bozdoğan**, savaşın günlük yaşamın bir parçası haline gelmesinin, basında yer alan katliam ve işkence görüntülerinin sessizce kabul edilmesinin mümkün olmadığını söyledi. Bozdoğan, 5 Eylül'de tezkere hayır seslerine kulak vermeyen AKP hükümetinin ABD emperyalizmine boyun eğerek tezkereyi çıkarıldığını ve halka ihanet ettiğini söyledi. Açıklamanın ardından kurum temsilcilerinden oluşan bir heyet Büyükelçilik önüne, üzerinde **“ABD askeri olma”** yazan siyah çelenk bıraktılar.

(Ankara)

“Türkiye’de ifade özgürlüğü resmi tezlere uygunlukla sınırlı”

Düşünce özgürlüğü TC’nin kuruluşundan bu yana tartışmalar yaratıyor/yaratmaya da devam edecek. Ülkemiz egemenleri bir taraftan demokrasi, insan hakları ve özgürlüklerden söz ederken öte yandan gazeteler kapatılıyor, “Türklüğe hakaret”ten yazarlara davalar açılıyor. Son günlerde yeniden ısınan bu gündemde, Nobel edebiyat ödülünün Orhan Pamuk’a verilmesi ve Fransa’da kabul edilen Ermeni soykırımına ilişkin yasa üzerinden tartışılmaya başlanan “ifade özgürlüğü”nü Avukat Gülseren Yoleri ve gazeteci yazar Celal Başlangıç ile konuştuk...

İK: 301. maddenin “Türklüğe hakaret” üzerinden aydın ve yazarlara yönelik uygulamaları ile gündeme gelmesi düşünceye özgürlük tartışmalarını yeniden alevlendirdi. Sizce Türkiye’de nasıl bir “ifade özgürlüğü” anlayışı var?

Celal Başlangıç: Orhan Pamuk tartışmalarında gördük ki, meğer Türkler düşünce özgürlüğüne çok düşkün bir milletmiş. Fransa’da düşünce özgürlüğünün kısıtlanmasına şiddetle tepki gösterdiler. Türklerin düşünce özgürlüğüne bu kadar düşkün olduğunu bilmiyordum. Sadece bu çerçevede bile **Taksim Meydanı ile Galatasaray Lisesi** arasında yaşanan olayları gözleyecek olursak ortada nasıl bir sahtekârlığın döndüğünü çok net görebiliriz. Geçen hafta burada düşünceye özgürlük yürüyüşü yapılacaktı. Ağırlıklı olarak 301. madde gündemliydi. Polis yürütmedi, yolu kesti yürüyüşe katılmak isteyenler açıklamayı orada yaparak dağılmak zorunda kaldı. Ama bir hafta sonra **Fransız Konsolosluğu**’nun protestosunda istedikleri kadar yumurta attılar, istedikleri kadar yoğurt attılar, istedikleri yürüyüşü yaptılar ve istedikleri açıklamada bulundular. Ne için? Fransa’daki düşünce özgürlüğü içindi. Ama aynı duyarlılığı bizim 301. maddede göremedik, ne Türkiye toplumunda ne egemen anlayışta. **Düşünce özgürlüğü niye gündeme geldi buna bakmak lazım önce. Çünkü Türkiye’de Ermeni soykırımını vardır diyenlere 301. maddeden dava açıldı.** Fransa’da yoktur diyenlere açılma ihtimali var. Şimdi biz buna bakarak düşünce özgürlüğü elden gidiyor, Fransızlar düşünce özgürlüğünü katletti diyoruz. 301’i getirerek

baştan zaten Türkiye düşünce özgürlüğünü katletmiş. Var demeyi suç saymak düşünce özgürlüğüne ne kadar bir darbe ise yok demeyi suç saymak da düşünce özgürlüğüne vurulan bir darbedir. Soykırım gündeme alındığında, aslında yok demenin de var demenin de suç olmadığını anlamalıyız. İnsanların özgürce tartışabildiği bir ortamı yaratmalıyız. Bu anlamda bir kere Türkiye’den bakarak Fransa’nın özgürlükleri yok ettiğini söyleyenlerin yalancı ve sahtekâr olduğunu çok net söyleyebiliriz. Bunlar düşünce özgürlüğü konusunda samimi değiller. Bunlar tek bir konuda samimiler. Benim resmi tezimi söyleme özgürlüğüm elimden alınırsa ancak düşünce özgürlüğü ortadan kalkar. Bunlar için düşünce özgürlüğü resmi tezlerin söyleyebileceği kadar var. Onun ötesinde yok. Zaten buradan bakarak da biz 301. maddenin Türkiye’ye niye geldiğini görürüz. Sorun 301 sorunu da değil. Belirlenen yasa maddeleri yeni TCK’da vardır. Yarın 301 gider, yerine 201 gelir, 201 gider 206 gelir. Hiç fark etmiyor. Dün 141, 142 ile uğraşırken onu kaldırdılar yerine ağırlaştırılmış **Terörle Mücadele Yasası’nın** 7 ve 8’nci maddelerini getirdiler. Sonra 159’u uygulamaya başladılar. Türkiye Cumhuriyeti vatandaşı bir **Ermeni’ye bir Rum’a** istediğiniz kadar hakaret edebilirsiniz. Bunlar için dava açılmaz yani bu yurttaşlığı koruyan bir yasa değil Türklüğü koruyan bir yasa. Turancı bir yasadır. Türkiye’de çok kısıtlı bir düşünce hayatı, çok kısıtlı bir tartışma hayatı var. Bu yasalar zaten dar olan özgürlükleri biraz daha boğuyor. Bunun altında yatan temel amaç ise Türkiye devletinin resmi tezlerinin dışında hiçbir tezin tartışılmaz hale getirilmesidir. Bir yandan AB süreci ile uyumda demokratikleşme yasaları çıkartılırken diğer taraftan demokratikleşme adına çıkartılan yasalar hak ve özgürlükleri daha çok sınırlıyor. Çünkü AB sürecine doğru gidildikçe, bazı yasalar çıktıkça bazı şeyler daha tartışılabilir hale geliyor. Bu yüzden daha fazla sınırlandırmak gerekiyor çünkü resmi rejimin temelleri sarsılıyor. Bu bozulsun istemiyorlar, bu konuşulsun istemiyorlar. Kendi tarih tezlerini tartışılmaz hale getirmenin aracı olarak 301’i kullanıyorlar. **Soykırım var demek niye suç?** Çünkü Türklüğe hakaret. Niye Türklüğe hakaret olsun? Türklük deyince de nereye kadar gidecek bu da belli değil. Viyana kuşatmasını eleştirseniz bile bundan mahkûm olabilirsiniz. Bir süre sonra yayınevleri matbaa bulamayacak, yazı işleri müdürü bulamayacak. Türkiye’de bir Türk olacaksınız, iki Sünni olacaksınız, Sünniliğin Hanefi mezhebinden olacaksınız ki bu ülkede muteber vatandaş olasın. Değilsen yandın. Laikliği tartışılmaz kılmak istiyorlar. Laikliğin tarifini yapalım diyenlerden çok rahatsız oluyorlar. Laikliğin tarifini yapınca bir devletin kendi kadrosunda 100 bin tane imam beslemesini açıklamak zorunda kalacaklar. Çünkü laik bir devlette böyle bir din adamı kadrosu yoktur. Din ve ırk olarak tek tip bir düşünce yaratma ideali hala devam ediyor. Farklı seslere, tonlara tahammülleri yoktur. Öylesine ayrımcılık uygulanıyor ki camilerden elektrik su parası al-

mıyorsun, kilise ve havralardan alıyorsun. Türkoloji bölümünü de bitirse bile sen bunu hiçbir okulda öğretmen yapmıyorsun. Hiçbir okulda Ermeni ve Rum kökenliler Yurttaşlık öğretmeni olamıyor. Bunlar ne zaman koyulduğu belli olmayan yasaklar. Sonra diyorsun ki burası ırkçılık cumhuriyeti değil. Göster o zaman.

- Yazarların duruşmaları sırasında yaşanan gelişmelere baktığımızda milliyetçilerin gövde gösterisi yaptığını görüyoruz. 301 Türkiye’de milliyetçiliğin yükseldiğini mi gösteriyor?

- Evvelden devlet bu tür baskıları kendi eli ile yapardı. Bir şekilde yolunu bulup, gözaltına alırdı, işkence yapardı. AB sürecinde bu biraz zorlaştı sonra baktılar ki AB’nin önem verdiği unsurlardan biri sivil toplum, onlar da kendi yandaşı olan gerçekte sivil olmayan, nerdeyse şiddet çetesi olan bir takım örgütleri sivil toplum görüntüsü altında harekete geçirdiler. Sonra da halk bunu istedi dediler Bu yeni deşildir. 6-7 Eylül olaylarında azınlıkların evlerini yağmalayan Atatürk’ün evinin bombalanmasına tepki gösteren bu **“sivil halktır.”** Kontr-gerillanın ilk uygulaması olduğu, işin başındaki paşalar tarafından açıklanmıştır. Sivil güçlerin karşısına sözde sivil güçleri çıkartıyorlar. Devletin belli güçleri kendisinin yapamadığını sivil görüntüsü altında bir takım çetelere yaptırıyorlar. Gidin bü-

tün duruşmalara 50 kişiyi geçmez. Her yerde aynı adamlardır.

-301. madde ve genel olarak hak ve özgürlükler önündeki engeller nasıl aşılır?

- 301. toplumsal muhalefet daha da şiddetlendiğinde kullanılmak üzere saklanan bir yasaydı. Geçmişteki diğer maddelerde de gördük. Uykuya yatıracaklar ve diğer maddelerde olduğu gibi gerektiğinde ortaya çıkaracaklardı. Bu tür yasalara tepki gösterecek olan sol güçlerdir. Bunların da örgütsel anlamda ciddi bir dağılımı, güç kaybı, organize olamaması söz konusu. 12 Eylül’den önce 141-142’ye karşı çok kitlesel eylemler yapılabiliyordu. Toplumda karşı çıkma bilincinin çok gerilediğini kabul etmek gerekiyor. Şu anda ciddi bir örgütsel dağınıklık var. Şu anda bir muhalefet merkezi yok. Tarih boyunca sosyal demokrat partiler tüm devletçi geleneklerine rağmen toplumun basıncı ile özgürlüklerden yana tavır almışlardır. Ancak bugün **CHP’ye** baktığımızda **MHP’den** bir farkı kalmamıştır. Milliyetçilik birçok kaleyi fethetmiş durumda. 301. madde ancak toplumsal dinamiklerin basıncı ile aşılabılır. Bu olmayınca AB’nin bastırması ile gündeme gelebilir ama hiçbir zaman gerçek bir düşünce özgürlüğü olmaz. Bunlar 301’i kaldırıp yerine başka bir madde koyabilirler. AB uzun süre Terörle Mücadele Yasasının 8. maddesinin kaldırılmasını istedi o kalktı yerine başkası geldi.

“Ben Fransa’yı samimi bulmuyorum”

-Orhan Pamuk’un Nobel Edebiyat Ödülünü alması değişik tepkilere neden oldu. Kamuoyu Nobel’e sevinip sevinemeyeceğine bir türlü karar veremedi. Nobel ödülü neden bu kadar tartışma yarattı?

- Benim kişisel fikrim; Orhan Pamuk’a Nobel ödülü veren **İsveç Bilimler Akademisi** üyelerini ve jürisini Türklüğe hakareten mahkemeye vermek lazım! Çünkü bize bir Nobel verdiler nereye koyacağımızı bilemedik! Nobel almaya çok alışkın bir millet değiliz. Bir taraftan düşünce özgürlüğü diye Fransa’nın yaptığına bağıracağız, bir taraftan düşüncesini söyleyen yazarı Nobel aldı diye kınayacaksınız. Hatta geri verilmesi gerektiğini, vermez ise yurttaşlıktan atılması gerektiğini söyleyecek kadar kör bir milliyetçiliğe bir cehalet geleceksin. Milliyetçilerin gözünde Nazım komünist ve vatan haini idi; bir gün Türkeş çıktı **Nazım**’ın şiirlerini okuyuverdi. Bunlar biraz geç anlarlar. Üzerinden 50-100 yüzyıl geçmesi gerekir. Orhan Pamuk’un dört cümlelik lafını söyleyenler, Orhan Pamuk’un Nobel’e uygun olmadığını söyleyenler Orhan Pamuk’u okusalar da gam yemezdim. O zaman tartışmaya değer bir şeyler bulabilirdim. Tek satır **Orhan Pamuk** okuyamayanlarla neyi tartışabiliriz? Orhan Pamuk soykırım lafını edene kadar Orhan Pamuk’un kitapları yüz binler satmıştır. Bu lafı edene kadar Orhan Pamuk bir yiğit ödül almıştır. Orhan Pamuk bu lafı etti

ben Orhan Pamuk okumam diyenler, Orhan Pamuk’un bundan sonra hiç kitabı çıkmadı ki. Ödül aldığı kitap **1979 Cevdet Bey ve Oğulları**, Milliyet roman yarışmasıdır. Zaten bunların okumaya niyeti yok. Nobel neyine bunların.

- Sizce Fransa Ermeni Soykırımını ile ilgili çıkardığı yasada samimi mi? Türkiye Fransız mallarını boykot edebilir mi?

- Fransa Ermeni soykırımını 2001’de kabul etti. Milliyetçiler yasa kabul edilecek diye eylem yapıyor, ama zaten Ermeni soykırımını Fransa’da kabul gören bir vakadır. Şimdi ise senatodan geçen soykırımı reddeden yasanın onaylanması. İkisinin zamanlamasına bakarsak biri 2001 öncesi biri 2006 öncesi. Yani seçim öncesi. Ben Fransa’yı samimi bulmuyorum. Kendi Ermeni lobisine şirin görünmeye çalışıyor. Fransa kendi vicdanını temizliyor. Ermeni lobisine; onların gönlünü çelmeye dönük bir karardır. Boykot kararı etkili olmaz. Bunlar göstermelik şeyler. Öcalan İtalya’da iken İtalya’dan gelen ayakkabılar, meyve kasaları üzerinde milliyetçilerimizi tepinirken gördük. Şimdi Fransız konsolosluğuna yumurta atıyorlar. Türkiye kendi gerçekliği ile yüzleşmediği sürece böyle şeyler Türkiye’nin başına çok gelecek. Bütün dünyanın mallarını da boykot edecek halimiz yok. Ermeni soykırımını meclisten geçiren 16-17 tane ülke var. Arjantin’den Yunanistan’a kadar. Hepsini boykot mu edeceksin?

- 301. madde son günlerde çokça tartışıldı. Hrant Dink, Orhan Pamuk ve Elif Şafak'a açılan davalarla madde gündemimize daha fazla girdi. 301. maddenin kapsamı nedir?

Gülseren Yoleri: TCK'nın 301. maddesi için eski 159. maddenin yeni hali diyebiliriz. 159 ile aynı şekilde tarif edilmiş bir yasa. Ancak siyasal konjonktürün değişmesi ile birlikte farklı yönleri ile ön plana çıkan bir düzenleme. Türklüğü, yargı organlarını, orduyu aşağılamayı cezalandırmayı öngören bir maddedir. 159'un uygulamalarında Türklüğü değil de orduyu, askeri kurumları aşağılamayı ön plana çıkarıyordu. 301'de durum değişti. Türklükle ilgili maddeler uygulamada daha yoğun işleniyor.

Orhan Pamuk, Hrant Dink, Elif Şafak örneklerinde görüldüğü gibi Türklüğü aşağılama iddiası var. Türklük sadece bu ülkedeki Türkleri kapsamıyor. Dünyadaki bütün Türkleri kapsayan şekilde, Alman Nazileri kendini üstün ırk olarak nasıl tanımlıyorsa Türk devleti de aynı şeyi yapıyor. Örneğin; 301. maddede hükümeti eleştirmek suç. Devletin zihniyeti içinde devlet kutsal anladık, ordu kutsal onu da anladık ancak hükümetler gelir geçer, hükümetlerin icraatları her zaman tartışılır. Seçildiğine göre bunun taraftarları vardır karşısında olan kesimler vardır. Üç gün sonra bu hükümet alaşağı olur. Hayatın doğallığı böyle iken hükümeti aşağılama diye bir kavram çıkartılıyor. Bunun da sınırları doğru dürüst çizilmediği için dönemselsel siyasal kurumları da tartışmıyorsunuz. Bu madde ve diğer yasa maddelerinin birçoğunda kavramlar çok geniş kullanılmış.

Mesela Türklüğü aşağılamak ne demektir, altı nasıl doldurulacak belli değil. Cumhuriyeti aşağılamak ne demektir, bunu anlayamıyorsunuz. Nerede eleştiri nerede aşağılama vardır? Eleştiri sınırı nedir? Bu belli değil. Bu yasaları uygularken neyi eleştiri sınırında alacağız, neyi hakaret sınırında alacağız bunlar hiç belirtilmediği için sizin söylediğiniz her şey bu madde kapsamında yargılanmanız için yeterli olabiliyor. 301. madde bu yaklaşımlarıyla düşünce özgürlüğünün önünde çok önemli bir

“Devletin kuruluşundan beri ırkçılık hakim”

engel olarak durmaktadır. Toplumdaki düşünce ve fikir alanını daraltmayı hedefleyen bir maddedir.

- İçeriği aynı kalmasına rağmen 159'a göre 301'de Türklük kavramının daha fazla ön plana çıkmasını nasıl yorumluyorsunuz? Bu madde devletin bu ülkede yaşayan çeşitli milliyetlerden emekçilere yaklaşımını göstermiyor mu?

- Devletin varlığını devam ettirebilmesi için devam eden pazarlıklar, AB tartışmalarının yarattığı bazı sonuçlar var. Milliyetçilerin samimi olmasalar da görüntüde AB'ye bir muhalifliği var. Sosyalistlerin bir muhalifliği mevcut. AB ile beraber Kürtlerle barış yapılabileceği tartışmalarından rahatsız olan kesimler var. ABD ilişkileri, Ortadoğu'da ve PKK ile yaşanan gelişmeler yasaların uygulanmasında önemli bir etken olmaktadır. Dolayısıyla bu tartışmalar Türkiye'de milliyetçiliğin daha fazla ön plana çıkmasına neden oldu.

Türkiye'nin “**demokratikleşmesi**” adı ile başlattıkları süreçte aynı yasal düzenlemeleri farklı şekillerde doldurma ihtiyacı hissediyorlar. Bu dönemde Türklüğü daha fazla işliyorlar. Aynı yasalar değişik dönemlerde farklı uygulanabiliyor. Öyle ki TMY'nin 7. maddesindeki cezaların paraya çevrilmesi yasaktı. Ancak bu yasadan dolayı tutuklanan kimse yok. Burada hukuki değil siyasi bir tasarruf ile karşı karşıyayız. **Yargılamanın sonucunda bu maddeden ceza verirken alacağımız tepkiler mi daha önemlidir, yoksa ceza vermediğimizde alacağımız tepkiler mi?** Bütün bunların hesabı yapılarak yasa uygulanmakta. Buradan yargının bağımsızlığına dair de bir soru işareti oluşmaktadır. Durum sadece 301. madde için değil benzer maddeler için de geçerli. Gerek içerden gerek dışardan gelen baskılar yasaların uygulanmasını belirliyor.

Bugün Türkiye'de devlet eliyle yükseltilmeye çalışılan bir milliyetçilik var.

Türk devletinin 301'de Türklüğü böyle gündeme getirmesi, devletin zihniyetinin ne olduğunu gösteriyor. Yüzyıllardır ülkemizde değişik uluslardan insanlar beraber yaşıyor. Söylemde devlet farklılıkları kabul ediyor ancak uygulamada ırkçılık devletin kuruluşundan beri hâkimdir. Kendi dışındakileri red etmiştir. Hiçbir zaman demokratik, özgürlükçü, eşitlikçi olmamıştır. Devlet kendini ırkçı düşünceleri ile ifade ediyor. Devlet Türk ulusu dışındaki ulusları yok saymakla onların düşüncelerini de kültürlerini de kabul etmemiş oluyor. 301. maddenin son uygulamaları bunu daha görünür kılmaktadır.

Devlet tepkiler yoğunlaştığında 301'e yeni bir biçim verecek ancak devletin öz itibarı ile bu konuya bakışı değişmeyecek. Türküm, doğruyum diyenlerin arasında Kürdü, Ermenisi, Arabı varsa sizin ne yapmak istediğiniz açıktır. 6 yaşındaki çocuğu Türküm, doğruyum diye yetiştirirseniz elbette milliyetçiliğin zemini oluşur. Devlet bunu da ihtiyacına uygun bir şekilde kullanıyor.

- Son 4-5 yıldır demokratikleşme adı ile başlatılan ve devam eden bir tartışma var. 301'den yola çıkarak AB süreci ile birlikte Türkiye de bir demokratikleşmenin olduğu söylenebilir mi?

- Ben 15 yıldır insan hakları mücadelesi ile yakın bir ilişkideyim. AB ile başladığı iddia edilen bir “**demokratikleşmenin**” söz konusu olmadığını düşünüyorum. Devletin var olma zihniyeti değişmeden demokratikleşmeden bahsedilemez. Türkiye'de özgürlük ve eşitlik anlamında bir gelişmeden söz edilemez. Söylemlerde bile sorun yaşanırken nasıl demokratikleşebiliriz? Uygulamada, devletin kimliğinde demokratikleşme anlamında herhangi bir değişiklik olmadı. Bu tür maddelerin yasalarından çıkarılması gerekiyor ki, insanlar düşüncelerini açıklayabilsinler. Toplumun daha ileri gidebilmesi için, demok-

ratik bir yaşama kavuşabilmesi için tüm ulusların, tüm kültürlerin daha özgür olabilmesi için bu yasa kaldırılmalı.

Eskiden 159 vardı, şimdi 301 bu yasa gider yerine başkası gelir bu sorun değil. Sistemin temelindeki bu zihniyete yönelmek lazım. Sistemi hedef almayı unutmadan 301 ile de mücadele etmek lazım. 301 sadece iddia edilen suç işleyen cezalandırmıyor aynı zamanda haberi yayınlayan yayın organlarına, yazarlara, matbaaya kadar geniş bir kesimi de kapsıyor. Amaç, inat edenin kapısına kilit vurmaktır ve devletle aynı dili konuşmasını sağlamak. Bunlara karşı öncelikle toplumun bilgilene-ye ihtiyacı var.

Toplum 301. maddeyi “**İhanet etmiş**” Orhan Pamuk'tan, Ermeni soykırımından biliyor hepsi o kadar. Özellikle de kendi yaşamına ilişkin yansıması hakkında hiçbir fikri yok. Bu noktada topluma bu bilinci demokratik siyasal örgütlenmelerin vermesi gerekiyor. Ortaya çıkan bu bilincin de doğru bir önderlik ile birleşerek bu tür uygulamalara karşı muhalefeti geliştirmesi gerekiyor. Ancak o zaman toplumda özgürlük ve hak arama mücadelesi gelişebilir, bilinç artabilir ve toplum enerjisini yaptırım gücüne dönüştürülebilir.

Düşünce özgürlüğü aynı zamanda örgütlenme özgürlüğüdür. Sendika kurma, siyasal parti kurma özgürlüğüdür. Oluşturulacak tepki, düşünce özgürlüğünün önündeki maddeleri kapsayacak şekilde ancak daha geniş perspektifte buna neden olan sistemin zihniyetine yöneltilmelidir. Devlet 301. maddede milliyetçiliği kendisi örgütüyor, bazı kişiler aracılığıyla harekete geçiriyor ve bize diyor ki siz bunu tartışın. Bu oyuna da gelmemek lazım. Yaşamımızı ilgilendiren her türlü yasal düzenlemeye karşı duyarlı olmalıyız. Muhalefeti oluşturan kesimlerin, bu konuda oluşan bilinci topluma aktarması ve örgütlü bir güce dönüştürecek bir mücadele hattı geliştirmesi gerekiyor.

Genelkurmay Başkanlığı tarafından Newroz olayları sonrasında yapılan basın açıklamasında “sözde vatandaşlık” kavramı ortaya atılmış, açıklamaya “Büyük Türk milleti” diye başlanarak, kimin vatandaş sayılıp kimin sayılmayacağı, kimin “büyük” sayılacağı bu tamlamayla bir kez daha ilan edilmiştir. Çok açıktır ki, varolan sistem farklı uluslara aynı muameleyi yapmamakta, “Türk” lüğü kutsamakta, bu yönlü eleştiri getiren herkesi de “sözde” kategorisine sokmaktadır.

Yeni Demokratik Devrim'e doğru Nepal'den gözlemler

KATHMANDU'DA MAOİSTLERİN AYAK SESLERİ-2

20 Eylül günü ANNISU-R

Konferansı sırasında bulduğumuz fırsatı kullanarak Nepal'deki son süreçte aktif rol oynayan 2 aydınla görüşme gerçekleştiriyoruz. Bu aydınlar Maoistleri destekleyen ve Nepal'deki politik sürece hakim olan, çalışmalarını ile kendilerini kanıtlayan kişiler. Bu nedenle bu aydınların birazdan aktaracağımız görüşleri **Nepal Devrimi**'ni anlamada bize önemli bilgiler verecektir.

“6 ay içinde durum çok değişti...”

İlk olarak **Prof. Dr. Ram Man Shreshtha**'nın konuştuğumuz. Kendisi şu an “**Ateşkes Anlaşmasını Gözlem Ulusal Komitesi**”nin de üyeliğini yapıyor. Bu komite Maoistler ve YPİ (Yedi Parti İttifakı) tarafından seçilen kişilerden oluşuyor ve barış sürecinin anlaşmalara uygun gidip gitmediğini gözlemliyor. Herhangi bir yaptırım bulunmamakla birlikte kitlelerin ve sürecin tüm taraflarının dikkate aldığı bir komite. Shreshtha aynı zamanda uzun yıllar revizyonist NKP- BML'nin (Nepal Komünist Partisi- Birleşik Marksist-Leninist), kısaca BML'nin de yöneticiliğini yapmış ve '90'lı yılların başında 6 sene parlamentoda yer almış. 6 yıl önce partisinden ayrılıyor ve bugün Maoistleri destekleyen en önemli aydınlarından biri.

Shreshtha bugün ülkede herkesin Maoistleri konuştuğunu, büyük eylemlerin, grevlerin gerçekleştirildiğini belirtiyor. Ancak bu durumun yeni olduğunu, 6 ay önce Nepal'e gelseydik bunların hiç birini göremeyeceğimizi, 6 ay içinde büyük değişimlerin olduğunu, en büyük değişiminse şehirlerde Maoistlere artan destek olduğunu vurguluyor. Ancak egemen sınıfların temsilcilerinin çok güçsüz olduğunu düşünmek gerektiğini de anlatıyor. “**Kral yalıtılmış, devre dışı bırakılmış değil. Çok ciddi maddi gücü, sermayesi, yatırımları mevcut.** Ordu ve bürokrasi içinde büyük bir desteği var. Ayrıca kitleler içinde de kendisine inanan tabanı bulunmakta. Politik alanda şu an pek görünmese de teslim olmuş değil ve faaliyetlerini sürdürüyor.

YPİ içinde en büyük partiler Kongre Partisi ve BML. Ancak ittifaka damgasını vuran parti Kongre Partisi. BML çeşitli bakanlıklara sahip fakat fazla bir etkisi yok. Örneğin Dışişleri Bakanı BML üyesi, ama Büyükelçilere sözü geçmiyor. Eğitim Bakanı ve Sanayi Bakanı BML üyeleri ancak koşulları değiştiren bir adım at(a)mıyorlar. Özcesi hükümet uyumlu bir şekilde çalışmıyor.

ABD'nin YPİ üzerindeki politik etkisi çok önemli. Ekonomik, politik, sosyal, her açıdan ülkemizde Amerikan hâkimiyeti mevcut. ABD emperyalizmi müdahale ediyor ve yönetiyor. “**Önceden Hindistan'ın çıkarları ile ABD'ninki çelişirdi. Fakat günümüzde devrime karşı bu iki güç de ortak hareket ediyor.**”

“ABD devleti kontrol edebiliyor, ama halkı denetleyemiyor!”

“ABD Büyükelçisi Moriarty ülke çapında gezilere çıkıp sürece müdahale ediyor. Ancak partileri, demokratik kurumları değil, kışlaları, ordu karargâhlarını ziyaret ediyor. Biz **Gözlem Komitesi** olarak bu kışlalara giremezken ABD büyükelçisi rahatlıkla buraları gezabiliyor. Ve YPİ bu duruma karşı çıkamıyor. Bu tüm gerçekliği ortaya koyuyor. YPİ'yi ABD yönetiyor ve denetliyor.

Ama yine de gurur duyuyorum. Çünkü ABD Büyükelçisi 6 ay öncesine kadar bir telefonla ya da YPİ liderlerini ayağına çağırarak talimatlarını verir, ülkeyi böyle yönetirdi. Şimdi en azından ofisinden çıkıp kendisi ziyaret etmek zorunda kalıyor. Bu onun için durumun ne kadar ciddi olduğunu göstermektedir.

Maoist hareket ve onun önderliğindeki halk hareketi ile koşullar çok değişti. Bizler de sizler gibi yeni öğreniyoruz, dersler çıkarıyoruz. Böylesi bir hareketi biz de ilk kez görüyoruz. Tüm halk sokağa çıkıyor ve devrime katılıyor. Kırıldan halk hareketine katılım % 50'nin üzerindeydi. Bu oranda katılım büyük şehirlerde bile çok nadir görülürken, ülkemizde kırıldaki halk bu katılımı başardı.

ABD ve İngiliz Büyükelçileri partileri, devleti kontrol edebiliyor, ancak halkı kontrol edemiyor. Bu nedenle artık telefonda verilen talimatlar işe yaramıyor. Bununla birlikte ABD neden Kathmandu'da 2 devasa karargâh inşa ediyor? Neden bu binaların 60 m altına sığınak hazırlıyorlar? Neden tek bir Nepalli işçinin çalışmasına izin vermiyorlar? Bu inşaatlar sürerken çevre mahalleler sallanıyor. Tüm bunlar ABD'lilerin farklı planlarının olduğunu göstermektedir.”

“Yedi partiyi birleştiren tek nokta Maoistlere karşı olmaları...”

“Bu barış süreci neden uzuyor? Öncelikle tarafları ele almak gerekiyor. Bir tarafta feodaller ve kral var. Şu an iktidarda değiller, ama tamamen de yok edilemediler. Kralın ve destekleyicilerinin inanılmayacak derecede parası var. **Kral kolaylıkla pes etmeyecek ve halk hareketini bastırmak için çaba harcayacak.** Her şey anlaşmalara uygun gitse ve hükümet kurulup yeni anayasa belirlense dahi, kral sadece kendi parasıyla bile temsilcileri satın alabilir. Bu nedenle kralın maddi temeli yok edilmelidir. Maddi gücüyle, medyasıyla, satılmış temsilcilerle, bürokrasideki ve ordudaki gücüyle geri gelebilir. Bu

nedenle halk hareketi büyük bir zorluk içinde. Bu sorunu çözmek zorundayız.

Bir diğer taraf ise YPİ (Yedi Parti İttifakı). Bu partileri birleştiren tek ortak nokta hepsinin Maoistlere karşı olmasıdır. Yoksa aralarında yıllara varan büyük kavgalar ve sürtüşmeler bulunmaktadır. **Onlar uzun süre Maoistleri diktatörlük istemekle, tek parti iktidarı kurmayı hedeflemekle suçuyorlardı.** Ve bu propaganda orta sınıfları, eğitimli kitleleri etkiliyordu. Ancak Maoistler çok partili sisteme hazır olduklarını, bunu kabul ettiklerini açıkladılar. Ve **Demokratik Cumhuriyet** için gereken adımları atacaklarını ilan ettiler. Böylece Maoistlere karşı kullanılan en önemli koz da ortadan kalktı. Bu eleştirileri ‘çözüldüğü’ halde YPİ anlaşmaya razı olmuyor ve Demokratik Cumhuriyete, halk hareketine ihanet ediyor, gerçek amaçlarını açık ediyor. Maoistler tutarlı duruşları ile daha öncesinde etkili olmadıkları orta sınıfların, eğitimli kitlelerin (profesörler, öğretmenler, uzmanlar, aydınlar, iş adamları vb.) desteğini kazanıyor. Başbakan Maoistlerle anlaşmayı imzaladıktan bir gün sonra Maoistleri siyasi bir parti olarak tanımadıklarını açıklıyor. **O zaman niye anlaşmaya imza atıyorsun? Ya da BML gerçekten komünistse neden Demokratik Cumhuriyet için Maoistlerle birleşmiyor da gidip Amerika'nın temsilcisi partilerle ittifak yapıyor? Bu durum Maoistler için büyük bir avantaj. Bir tarafta 7 parti. Diğer tarafta ise tek başına NKP(Maoist).** O zaman halk bu partilerin toplamına alternatifi tek başına Maoist parti olduğunu anlıyor. İşte bu durum ABD Büyükelçisini yollara vuruyor.

YPİ'nin önderleri halkın güvenini tamamen kaybetti. Halkımız eğitimli olmamasına karşın gerçek ko-

İlk kez 10 yıl önce NKP(Maoist) Nepal'in 2 büyük kaya arasında bir dinamit olduğunu ilan ederek savaşa başladı ve Nepal halkının bilinçlenmesinde ve ayağa kalkmasında büyük rol oynadı.

münistlerin haklı olduğunu pratik-ten çıkarabiliyor.

BML'nin iyi bir örgütlülüğü ve tabanı var. Şehirlerde kitle desteği olarak Maoistler güçlü ama örgütsel güç olarak BML daha iyi. Örgütsel seviyesi yüksek, kurulu bir düzeni var. Kathmandu'da Maoistlere ciddi bir destek var ama NKP(Maoist)'in örgütlülüğü zayıf. Yürekten destek var ama bu daha resmileşememiş. **Bu nedenle gizli servis Maoistler adına karalama amaçlı bildiriler çıkartabiliyor ve bunları engellemek çok güç oluyor.** Ancak halkın güçlü desteği ve inancı bu sorunların çözülebileceğini gösteriyor. Maoistler gelecek vaat ediyor. Ancak belirli bir zamana da ihtiyaç var.

Günümüzde BML ile Maoistler arasındaki mücadele önem kazanıyor. Çünkü Maoistlerin güçlenmesi BML'nin güçsüzleşmesi anlamına gelmektedir. En başta BML'nin üye ve kadroları Maoistlere geçiyor.

Maoist önderler çok akıllı, çok çalışkan ve eğitilmiş devrimcilerden oluşuyor. Bu nitelik diğer partilerde yok. **Halk eğitimsiz ama Maoistleri destekliyor. Eğitilmiş kitleler de aradaki bu nitelik farkını görerek Maoistlere daha fazla destek veriyor."**

"ABD, Hindistan tipi demokrasi istemiyoruz!"

"Demokratik Cumhuriyetin nasıl kurulacağı çok önemli bir mesele. **Bizim Demokratik Cumhuriyetten anladığımız öncelikle kralızsız bir ülkedir.** Kralın takipçileri ve Kongre Partisi de demokrasi istediğini, hatta bu sistemin demokratik olduğunu iddia ediyor. Hatta Kongre Partisi sosyal demokrat olduğunu iddia ediyor ve Sosyalist Enternasyonal üyesi. Ama "törensiz krallık" adı altında monarşiyi de korumak istiyorlar. Parlamentoyu açalım diyorlar ama parlamentoya kralı da yerleştirmek istiyorlar. Bu nedenle şaibeli açıklamalar yapıyorlar.

Bizim için KP'nin, devrimci partinin yer almadığı bir Demokratik Cumhuriyet kabul edilemez. Bizler ABD, Kore, Hindistan tarzı bir demokrasi istemiyoruz. **Yeni tipte bir demokratik cumhuriyet istiyoruz.**

Kongre Partisi, BML ve Maoistler Demokratik Cumhuriyet konusunda ortak hareket edebileceklerini düşünüyorlarsa öncelikle bu partilerin çevrelerindeki aydınların birleşebilmesi ve süreci hızlandırmak için çaba harcaması gerekmektedir. Aydınlar ortaklaşamıyorken partilerin ortaklaşması mümkün değildir. Bu nedenle süreç uzuyor, ilerleme olmuyor. **Çünkü YPI biliyor ki, ileri gidersek Maoistler kazanacak.** Geri gidersek ise feodaller ve kral başa geçecek. Bu nedenle YPI statükoyu korumak istiyor. Ve bu esa-

sen Maoistlere karşı bir durum oluşturuyor. Maoistler örgütlülüklerini sağlamlaştırdıktan sonra isyan etmezse ve sürecin uzamasına engel olamazlarsa güçlerini korumaları mümkün değil. Çünkü YPI ve kralı yabancılar destekliyor. Maddi destekleri fazla. Ama bu maddi güç Maoistlerde yok. Bu nedenle NKP(Maoist) son darbeyi vuracak yeni bir isyan için, **Halk Hareketi 3** için kitleleri hazırlamaya çalışıyor, bu isyanı örgütlemek istiyor. Bu hareketin sonucuna göre yeni süreç belirlenmiş olacaktır.

Bugün ülkemizde Maoistlerin ve kraliyetin orduları bulunmakta. Kralın resmi olarak ordusu yok ama ordu krala bağlı. Son aylardaki birçok örnek YPI'nin ordu üzerinde sözünün geçmediğini kanıtlamıştır. Ordunun yaptığı birçok hareketten hükümetin bilgisinin olmadığı ortaya çıkmıştır. Bunu

YPI kabul etmeli. **Şayet Demokratik Cumhuriyet istiyorlarsa neden krala bağlı olduğu herkesçe bilinen kraliyet ordusuna güveniyorlar?**

Demokratik Cumhuriyet kurulduktan sonra zaten yeni bir ordu kurulacak. Bu ordu halk yanlısı, demokratik ve anayasa tarafından denetlenen bir ordu olacak. Böylesi bir ordunun ülkedeki iç sorunlara müdahalesi mümkün olmayacağına göre kurulacak yeni ordu yalnızca sınırların ve doğal kaynakların korunması görevini üstlenecektir. **Zaten Çin veya Hindistan ülkemizi istila ederse ne kadar güçlü ve büyük bir ordu kursak da direnmemiz mümkün olamaz.** Böyle bir işgale karşı tüm halkın savaşması gerekmektedir. Bununla birlikte şehirlerdeki güvenliği, trafiği vb. de milisler sağlayabilir. Ve hem milisler hem de ordu üretim içinde olacağı için çok büyük bir maddi kaynak ordu için değil, halkın temel ihtiyaçları için kullanılabilir.

Gayri resmi görüşmelerimizde yedi partinin üyeleri ve alt düzey kadroları da açıkça belirtiyor ki, Maoistler silahlarını bırakırsa hemen ertesinde kral

başta geçecek ve hepsini siyasi arendan silecek.

ABD ülkemize saldırırsa tüm halk buna karşı çıkacak ve zaferi kazanacaktır. Çünkü Maoist hareket sayesinde halkımız bilinçlenmekte ve kendisine güveni artmakta. Örgütlülük ve hak alma bilinci gelişmekte."

"Halk Hareketi 3'e hazırlanıyoruz!"

"Özetlersem Nepal bir dönüm noktasında ve siyasi sistem belirsiz, akışkan ve dengesiz. Feodal sistem tamamıyla yok edilemedi. Kafasını herhangi bir zamanda çıkarabilir. Uygun bir anı, fırsatı bekliyor. YPI hükümeti ilerici olduğunu iddia etse ve yeni Nepal'i yaratmak istediğini söylese de statükoyu koruma çabasında. Ancak Maoistler ilerlemek istiyor. Maoist

bilgilerden ve net açıklamalarından dolayı teşekkür ediyoruz ve yanından ayrılıyoruz. Ardından **Kathmandu Tribhuvan Üniversitesinde** sosyoloji profesörü olan **Krishna Bhattachan**'ı ziyaret ediyoruz. Bhattachan ABD'de Berkeley Üniversitesi'nde okumuş ve alanında yazdığı kitaplarla oldukça bilinen bir aydın. Bhattachan da bu süreçte Maoistlere destek veriyor. Konuşmasında Prachanda ve Baburam yoldaşların da evini sıkça ziyaret ettiğini ve süreç üzerine sohbet ettiğini belirtiyor. Yoldaş bizlere Nepal halkı üzerine genel bir açıklama yapmak istediğini, bu şekilde ülkedeki siyasal durumun daha iyi anlaşılabilirliğini vurguluyor.

"Ülkeyi yüzyıllardır yöneten gerici sıklıkla Nepal'in 2 büyük kaya (**Hindistan ve Çin**) arasında sıkışmış bir vaziyette bulunduğunu dile getir-

Nepal haritada küçük bir ülke olarak görülür. Ancak aslında öyle değildir. Ülkemiz 300 metreden 8.800 metreye kadar çok hızlı yükselir. Bu anlamda hem insan toplulukları açısından hem de bitki ve hayvan türleri açısından büyük bir çeşitlilik vardır. Ve bu bakış açısıyla ele aldığımızda Nepal'in ABD'den dahi büyük olduğunu iddia edebiliriz.

parti **Halk Hareketi 3** yoluyla şehir merkezli bir hareketle devam edeceğini ve güçleri şiddetle bastırılmadığı takdirde barışçıl mücadeleyle amaçlarına ulaşacaklarını ilan ettiler.

Siyasi ve ideolojik açıdan Nepal yeni tipte bir Demokratik Cumhuriyete doğru ilerliyor. Nepal Kongresi gibi birçok partinin kadro ve üyeleri de parti önderlerinin politikalarının aleyhine bir şekilde demokratik cumhuriyet için çaba harcıyor. İç politika gün geçtikçe demokratik cumhuriyet açısından uygun bir hale geliyor.

Fakat bu süreç ABD Büyükelçisinin temsil ettiği ABD hükümeti ve ABD'nin ittifakı olan Hindistan hükümeti tarafından açık bir şekilde zehirleniyor. Ancak ne olursa olsun, ülkemizin ilerici insanları er ya da geç yeni tipte demokratik cumhuriyet kurulacağı konusunda iyimserdir. Bizim deneyimimiz dünya çapındaki halk hareketine eklenen bir katkıdır."

Nepal iki büyük kaya arasında dinamittir!

Shresthta yoldaşa verdiği değerli

mektedir. Ancak ilk kez 10 yıl önce NKP(Maoist) Nepal'in 2 büyük kaya arasında bir dinamit olduğunu ilan ederek savaşa başladı ve Nepal halkının bilinçlenmesinde ve ayağa kalkmasında büyük rol oynadı.

Nepal haritada küçük bir ülke olarak görülür. Ancak aslında öyle değildir. **Ülkemiz 300 metreden 8.800 metreye kadar çok hızlı yükselir.** Bu anlamda hem insan toplulukları açısından hem de bitki ve hayvan türleri açısından büyük bir çeşitlilik vardır. Ve bu bakış açısıyla ele aldığımızda Nepal'in ABD'den dahi büyük olduğunu iddia edebiliriz. Çünkü ABD'de bizim ülkemizdeki kadar fazla sayıda bitki, hayvan ve insan topluluğu bulunmamaktadır.

Ülkemizde coğrafi açıdan 3 bölge var. Dağlık bölgeler, tepelik bölgeler ve Terai denilen ovalık bölge. 2 temel insan grubu mevcut. Kuzeyde Mongollar, güneyde ise Indo aryanlar.

Ülkemizde halkı birbirinden ayıran kast sistemi mevcuttur. Herkes bir kasta mensuptur ve kastlar arasında hiye-

Maoistler olmasaydı bu çelişkilerin hiçbirini YPİ ile konuşamazdık. İnsanlar kurtuluşlarını rüyalarında dahi göremezlerdi. İnsanlar kurtuluşlarını rüyalarında dahi göremezlerdi. 10 yıl öncesine kadar hiçbir zaman politik olarak örgütlenemeyen bu insanlar seferber edilemezdi.

rarşik bir sınır bulunmaktadır. Kastlar arası ilişkiler çok kısıtlıdır ve kastlar aileden çocuğa geçmektedir. Kastlar arası geçişler ise çok zordur. En üstte Brahmanlar en altta ise Dalitler mevcuttur. Brahmanların evinde bir köpek istediği gibi dolaşabilir. Mutfağa, banyoya girebilir, hatta yatağına dahi çıkabilir. Bu Brahman için sorun olmayabilir. **Ancak bir Dalit bir su kaynağına 50 metre yaklaşırsa Brahman o su kaynağını kirlenmiş kabul eder ve oradan su içmez.**

Ülkemizde şu ana kadar belirlenen 101 değişik etnik grup yaşamakta ve bu sayı daha da yükselebilir. Bunların 44 tanesi resmi olarak kayıt altında. Bununla birlikte halkımız dini açıdan da bölünmüştür. Çok eski bir din olan Kirati dini, çok eski bir Tibet dini olan Bom, Animizm, Budizm, Hinduizm, İslam ve az sayıda Hıristiyan dinine inanlar bulunmakta.

Yine cinsiyet farklılığı da önemli bir konudur. Örneğin Hindu dininde kadın erkeğe bağımlıdır. Önce babasına, sonra kocasına, daha sonra da oğluna bağımlıdır. Ancak bazı yerli kabilelerde ise kadın, topluluk içinde güçlü bir konuma sahiptir.”

“Nepal’de yaşayan bizler de yabancıyız...”

“Kıscası halkımız her konuda bölünmüş durumda. Kültürel farklılıklar, coğrafi farklılıklar, cinsiyet farklılıkları... Bu nedenle açıkça söylemek gerekirse Nepal’de yaşayan bizler de yabancıyız. Siz dünyanın farklı yerlerinden geldiğiniz halde çay içeceğinizi tahmin ettiğimden ona göre hazırlık yapmıştım. Ancak Nepal’in dağlık bölgesinden gelen bir yerlinin çay mı yoksa başka bir içecek mi içeceğini bilmediğim oluyor.

Ülkemizde politika da bu farklılıkların bariz bir şekilde yansıdığı bir alandır. 18. yüzyılda egemenlerin ‘ülkenin birleşmesi’ ve benimse ‘yayılmacılık-emperyalizm’ veya ‘iç sömürgeleştir-

me’ diye tanımladığım bir süreçle Nepal’in sınırları oluştu. 200 yıldır devam eden feodal egemenlik altında ülkenin homojenleştirilmesi çalışması hiç durmadan devam etti. Azınlık milliyetler büyük baskılarla karşılaştılar, katliamlara uğradılar, topraklarını kaybettiler.

Ülkemizde tek resmi dil Nepalce. Diğer etnik grupların dilleri yasak. Ben rahatlıkla İngilizce konuşabilirim ama kendi anadilimi konuşmama izin yok. Yalnızca 2 düzine dil için radyoda verilen 5’er dakikalık haberlerin de hiçbir anlamı yok.

Bugüne kadar ülkeyi yönetenlerin hepsi aynı kasttan, aynı dinden, aynı etnik gruptan ve aynı cinsiyetten geliyor. **Yöneticilerin içinde bu özelliklere sahip olanların oranı son 120 yıl içinde % 98’den yalnızca % 92’ye düştü.** Bunlar göz önüne alındığında isyanın temelleri anlaşılabilir.

Hindu, otoriter, sömürücü, feodal kral tamamen yok edilemedi. Halk Hareketi 2 sonrasında kral varlığını halen sürdürüyor. Kral gitmeden gerçek kurtuluşa ulaşamayız. Ancak bu kadar da yetmez. Brahmanlık günümüzde yasal olarak kaldırılmış durumda. Fakat ideoloji ve anlayış olarak varlığını sürdürmeye devam ediyor. Ve bu yalnızca sarayla sınırlı değil, kast sistemi toplumun geneline, köklerine yayılmış bir düzendir. Aynı durum ataerkillik için de geçerlidir. Ataerkillik yıkılmadan kadının kurtuluşu mümkün değildir. Yine dinsel ve sınıfsal farklılıklar da çözümü beklemektedir. Bunlar çözüldüğü zaman halkımız gerçek kurtuluşa ulaşabilecektir.”

“Maoistler farklı çelişkiler arasındaki ilişkiyi doğru kavradıkları için ilerlediler!”

“BML bu gerçekliği göremediği için halka önderlik edemedi. Halkımız yaşadığı çelişkileri, ülkenin genişliğini fark

edemedi. Sınıfsal mücadele verdiğini söyledi fakat diğer çelişkilerle sınıfsal çelişkiler arasındaki bağı kuramadı. **Maoistler ise sınıfı esasa aldılar. Ancak kast, din, dil, cinsiyet, ulusal çelişkileri de gördüler ve sınıf mücadelesi ile arasındaki bağı kurabildiler. Bunun sayesinde halka önderlik edebilecek niteliğe ulaştılar.** Prachanda bana Halk Savaşı’nın ilk döneminde, 1996–98 arasındaki dönemde bu gerçekliği göremediklerini, bu nedenle isyanın ilerleyemediğini, ancak bu çelişkileri fark ettikten sonra çok hızlı bir şekilde ilerlediklerini söylemişti.

Örneğin yalnızca bir insanın sınıfsal konumu üzerinden hareket edersen onun kast sistemi içindeki konumunu anlayamazsın. İnsan gibi davranılmayan dalitlerin üzerindeki yüzlerce yıllık baskıyı fark edemezsin. Ya da salt kadın sorununu ele alırsan bu da işe yaramaz. Çünkü her bir kadının sınıfını, kastını, dinini, etnik kökenini de öğrenmek zorundasın.

Maoistler olmasaydı bu çelişkilerin hiçbirini YPİ ile konuşamazdık. İnsanlar kurtuluşlarını rüyalarında dahi göremezlerdi. 10 yıl öncesine kadar hiçbir zaman politik olarak örgütlenemeyen bu insanlar seferber edilemezdi.

Halk Savaşı sayesinde, 238 yıl sonra ilk kez halkımız kralı sorgulama ve yıkma, kasta, ataerkilliğe, sınıf düşmanlarına karşı savaşıma imkânına kavuştu. Bununla birlikte kuracağımız yeni sistem üniter değil federal bir yapıya sahip olmalı. **Ulusların Kendi Kaderini Teyin Hakkı (UKKTH)** tanınmalı ve özerk bölgeler oluşturulmalı. UKKTH ilk kez Maoistler sayesinde talep edilebildi.

Batılılar Maoistlerin iktidara gelmesini istemiyor. Peki, Maoistler iktidara gelmezse halkın, çözülmesi için ayağa kalktığı bunca sorun ne olacak? Bu sorunları kim çözecek veya kim çözebilir? Kongre Partisi ve BML UKKTH’yi reddediyor. Batı istemiyor. Bu nedenle

ABD Büyükelçisi yerinden kalkıp koku almak için gezilere çıkıyor.

Maoistlerle YPİ arasındaki barış görüşmelerindeki heyetlerde dahi bu fark görülüyordu. YPİ adına katılanlar sınıfsal, kastsal, cinsiyet ve dini olarak demin bahsini ettiğim yöneticilerin özelliklerini taşıırken Maoist heyette azınlık milliyetleri, kastları, kadınları ve emekçileri temsil eden yoldaşlar bulunuyor. Bu dahi ezilen kitlelere kimin kendi çıkarlarını savunduğunu göstermesi açısından önemli.

Çok ciddi bir süreçteyiz. Halk Hareketi 2 hedefine ulaşmadan sona erdi. Hareketin bitişinin ertesi gün gazeteciler bana düşüncelerimi sordu. Ben de sürecin daha bitmediğini, Halk Hareketi 3’e ihtiyacın olduğunu ve bu hareketin Halk hareketi 2 bittiği anda başladığını söylemiştim. Ve şimdi bunun doğru olduğu anlaşılıyor.

“Köylüleri ilk kez Maoistler politik olarak seferber ettik ve feodalizmin omurgasını kırdılar!”

“Biz 18. yüzyıldan bu yana savaş ve şiddet içindeyiz. Ancak ilk kez 10 yıldır kurtuluş için, ilerlemek için savaşıyoruz. Halk Hareketi 2’nin en önemli özelliği kırsaldaki halkın yoğun katılımıydı. Şehirdekilerin aptal, bilgisiz, düşüncesiz olarak tanımladıkları köylü kitleler ilk kez Maoistler tarafından politik olarak seferber edildiler ve bu düşüncelerin tutarsızlığını kanıtladılar ve feodalizmin omurgasını kırdılar.

Samir Amin’in devrimde kır-kent ilişkisi üzerine güzel yazıları var. Keşke Nepal’e gelse de teorilerini gerçek hayatta yeniden gözden geçirse, daha da derinleştirse. Kırsalın ülkemizde devletle yoğun bir ilişkisi bulunmaktadır. Ancak Maoistlerden önce kimse köylüleri politik açıdan seferber etmemiş. Çünkü ezilenler, yerli halklar, dalitler genellikle kırsalda yaşıyorlar. Tarihsel

çelişkiler çok yoğun. Kırsal mücadeleye katılmasaydı şehir hareketinin bu derece yükselmesi mümkün olamazdı. Halk Savaşı sayesinde kırsalda Dalitler üzerindeki baskıların % 90'ının sona erdiği söyleniyor. Bu özgürlüğü yaşayan insanların başaramayacağı şey yoktur.

Ülkemizde yerinden yurdundan sürgün edilen Taurus adlı bir milliyet var. Çok acı çektiler, çok ezildiler. Ancak bugün Taurus halkı çok bilinçli. Maoistlerin önderliğinde özerk bir cumhuriyette yaşıyorlar. Ben 30 bin Taurusun yaşadığı bir kurtarılmış bölgeye gitmişim. Bana öyle sorular sordular ki ben bu soruları akademik ortamda dahi duymamışım. Çünkü politik olarak uyanmışlar. **“Sömüren kim, sömürücü kim, çözüm nerede?”** vb. sorulara cevap verebilmişler. Ancak kırsaldaki bu siyasi bilinç kentlerde yok. Maoistler bu sorunu çözmek zorunda”.

Devrimin uluslararası sorunları

“Hindistan Nepal’de Maoistlerin iktidara gelmesine kesinlikle karşı. Çünkü **birincisi**, su sorununu Nepal’den çözüyor. Su sorunu yaşamak istemiyor. **İkincisi** bölgede kendisini süper güç olarak görüyor ve muhalefet istemiyor. **Üçüncüsü** ise kendisinde de Maoist isyan gelişmekte ve bunun yayılmaması için çaba harcıyor.

Çin’in ise şu an Nepal’e ayıracak zamanının olmadığı düşüncesindeyim. Şu an daha çok Batı’ya yoğunlaşmış durumda. **Yeni Nepal, Çin’in en önemli baş ağrısı olan Tibet sorununun çözümü noktasında adım atar ve Tayvan meselesinde Çin’i rahatsız etmezse Çin Yeni Nepal’i kabul edebilir.**

Farklılıklarımız bizim için sorun değil zenginliktir. Doğru politikaya sahip olduğunda ilerlemek, bu zenginlikten yararlanmak mümkündür. Zaten esas mesele doğru politikayı bulabilmektir.

Ancak halkların enternasyonal dayanışması çok daha önemli. Halkların Nepal devrimiyle ve halkıyla dayanışmasını yükseltmeye ihtiyacımız var.

Süreç barışçıl bir şekilde sonlanmayacak!

Ben bu sürecin barışçıl bir şekilde sonlanabileceğini düşünmüyorum. Ben seni sömürüyorsa gönüllü olarak bundan vazgeçebilir miyim? Tarihin hareketini sağlayan şiddettir. Bu nedenle bu sorun da şiddetle çözülecektir. Bir araştırmada şöyle bir örnek anlatılıyor. Son 200 yılda ABD’de taleplerde bulunan hareketleri incelemişler. Diyelim ki 10 talebimiz var. Barışçıl mücadeleyi savunanlar devletin baskısı karşısında hiçbir hak elde edemedi dağılmışlar. Barışçıl ve şiddet içeren yöntemlere aynı değeri verenler şiddet sayesinde dev-

lete geri adım atılarak 10 haktan 3’ünü koparmışlar. Ancak bununla yetinerek diğer 7 hak için mücadele etmemişler. Şiddete dayanan mücadeleyi savunan ve tüm talepleri elde edene kadar şiddeti esasa alan hareketler ise genellikle taleplerini elde edebilmişler.”

BM, ancak silahlarına el konulursa işe yarar!

“Birleşmiş Milletler’in gittiği hiçbir yerde sorun çözülmüştür. Bu yönlü araştırmalar da mevcuttur. Yalnızca bir yerde BM askeri çözüme neden olmuştur. Orada da isyancılar BM’nin silahlarına el koyup onları kovarak bunu başarmıştır. Biz de bu nedenle bu yönlü espriler yapıyoruz. BM’yi sadece sivil olarak değil askeri olarak da çağıralım. Sonra da silahlarına el koyalım. Ne de olsa devrimden sonra modern silaha daha fazla ihtiyacımız olacak.

Ben Maoistler büyük bir yenilgi alsalar dahi halkın toparlanabileceğini düşünüyorum. Çünkü halkımız bir kez bilinçlendi, politik olarak uyanı,

kurtuluşunun yolunu gördü, düşmanını-dostunu tanıdı. Maoistler darbe olsa da bu halk özgürlük için harekete geçmekten çekinmeyecektir.”

Maoistler masaya değil, halka ve silaha güveniyor!

Nepal’deki sürecin birebir içinde yer alan bu iki aydının anlatımları Nepal’deki tabloyu daha iyi anlamamızı sağlamaktadır. Gerek bu bütünlüklü ve genel fikirler gerek sohbet etme imkânı bulduğumuz NKP (Maoist) temsilcileri gerekse de kendi gözlemlerimiz bazı konularda netleşmemize yardımcı oldu.

Nepal’e gelmeden önce bazı soru işaretlerine sahiptik. Örneğin barış görüşmeleri politikasını ve son darbeyi şehir hareketiyle vurmaya verilen önemi yorumlarken bazı eksik halkalar oluşuyordu. **Ülkenin % 80’i ellerindeyken ve başkenti çevirmişken son müdahalenin neden erken vurulmadığını uzaktan anlamak çok zor.** Ancak aydınların da vurguladığı gibi iki nokta

var. Nepal’de devrim stratejik saldırı aşamasına ulaşmış olsa da barış görüşmelerine kadar tüm ulusu bünyesine katan bir bileşime sahip değildi. Özellikle şehir merkezlerinde NKP(Maoist)’in örgütlülükleri zayıftı. Orta sınıfların desteği azdı. Şehirlerdeki halkın gönülünü kazanmadan, kitleleri örgütlemeyen salt askeri zorla şehirler alınsa dahi devrimin uzun süre yaşaması, yeni devlet mekanizmasının oluşturulması ve dış işgale dayanılması çok güç olacaktı. **İkinci bir konu ise ülkenin % 80’ine sahip olunması mevzusu. NKP(Maoist) ülkenin % 80’ine hakim ama bunda kırsalın çok yaygın olması ve ülkenin çok dağlık olması oldukça etkili.** % 80 derken Kathmandu’nun çevresini bir daireye alarak gericilerin devleti, dairenin dışını ise halkın devleti olarak düşünmek doğru değil. Ülkenin uzak köşelerindeki şehirlerin büyük çoğunluğu ve bunları bağlayan yollar gericilerin elinde. Maoistler zaman zaman bu şehirlerin bazılarını zapt etse de bir süre sonra geri çekilebiliyor. Ama

konumlarını korudukları da vurgulanıyor. Açığa çıkanlar, devletle görüşenler, kitle faaliyetlerine katılanlar tüm partinin küçük bir bölümünü oluşturuyor. Görüştüğümüz partililer süreci şöyle özetliyor: “Kral darbe yapıp parlamenter partileri kapatınca Merkez Komitemiz toplandı ve yeni bir taktik belirlendi. **İlk planımız şöyleydi.** Düşman saflarındaki çatışmanın etkisiyle öncelikle YPI ile birleşerek kralı ülkeden kovacaktık. Ardından ikinci safhaya geçecektik ve Halk Kurtuluş Ordumuzun silahları ve büyük kitle desteği ile de yedi partiyi ve onun temsil ettiği kesimleri kovacaktık. YPI ile ittifak planı ilk başta işe yaradı. Ancak **Halk Hareketi 2** esnasında ABD’nin ve Hindistan’ın müdahalesiyle YPI kralla anlaştı ve hükümeti kurdu. Biz de taktiğimizi yeniledik ve geliştirdik. Barış sürecini kullanarak şehirlere geldik ve örgütlülüğümüzü geliştirerek kralı ve YPI’yi kovacak yeni bir isyana hazırlanmaya başladık. Bu isyanı şehirlerde gerçekleştireceğiz.

Demokratik cumhuriyet sloganını

Demokratik cumhuriyet sloganını atıyoruz. Ancak bu cumhuriyet öz olarak yeni demokratik cumhuriyettir. Her şey planlandığı gibi gitse ve kralı, YPI ile kovsak dahi yeni kuracağımız devlet yeni demokratik iktidar olacaktır.

devlet de kırsalın derinliklerine giremiyor. Bu da son darbenin askeri açıdan da bir şehri kuşatmaktan daha kapsamlı bir hal aldığını gösteriyor.

İşte NKP(Maoist) bu gerçekliğe işaret ediyor. Nepal’in özgünlüğü derken bu durumu vurguluyor. Komünistler barış süreci ile şehirlere akın ediyor ve yoğun kitle çalışması, somut politikalar ve net bir duruşla şehirdeki kitlelerin, aydınların, orta sınıfların desteğini kazanıyor. **8 Ekim’de gericiler, kralı yalnızca bir gazetenin internet sitesindeki seçim anketinde dahi NKP(Maoist) birinci gözüküyor.** Ancak temel sorun bu kitlelerin örgütlenmesi ve kitleler içinde öne çıkan bireylerin devrimci dönüşümünün sağlanmasıdır. İşte Maoistler barış görüşmeleri taktiğini bu şekilde kullanıyorlar ve yeni bir isyana hazırlanıyorlar.

NKP(Maoist)’in birçok kadro ve üyesi barış görüşmeleri süreci ile açığa çıkmış durumda. **Ancak partinin önemli bir bölümünün halen illegal**

atıyoruz. Ancak bu cumhuriyet öz olarak yeni demokratik cumhuriyettir. Her şey planlandığı gibi gitse ve kralı, YPI ile kovsak dahi yeni kuracağımız devlet yeni demokratik iktidar olacaktır. Çünkü son halk hareketinin ardından kralın ordusunun morali çökmüş vaziyette. Kralı kovduğumuzda bu ordu da yok edilecek. Ardından zaten silahlar bizim elimizde. Halk da arkamızda. YPI’yi tasfiye etmek zor olmayacak.

Ayrıca şöyle bir durum da var. Biz başkenti asker zoruyla işgal ettiğimizde ABD emperyalizminin ve Hindistan yayılmacılığının doğrudan işgaline uğramamız yüksek bir olasılık. **Biz bu sürecin sonucunda barışçıl bir hareketle iktidara gelsek de bu güçler ülkemizi işgal edebilir.** Ancak o zaman hem ulusu birleştirerek işgale direnmek mümkün olur hem de yalnızca partinin olanaklarıyla değil devlet iktidarının tüm olanaklarına ve kaynaklarına sahip olarak savaşıabiliriz.”

Devam Edecek

Kitle örgütlerinde çalışma anlayışımız ve tarzımız nasıl olmalıdır? -3-

Sınıf bilinçli proleterler bir yandan “**genel olarak halkın, özel olarak işçi sınıfının şartlarını iyi hale getirmeye yarayan talepleri**” savunup, desteklerken ve bunun mücadelesini devrimin politik talepleriyle birleştirmeye, ona tabi hale getirme mücadelesi olarak örgütlerken; diğer yandan **demokrasi** için mücadeleyi de örgütlemekten geri durmaz. Bizim gibi **Burjuva Demokratik Devrimi**’ni tamamlamamış emperyalizme bağımlı, yarı-sömürge, yarı-feodal ülkelerde, sınıf bilinçli proleterler kitleleri demokrasi mücadelesine aktif olarak katmak için her türlü çabayı gösterir. Burjuva-feodal sistemin sömürü ve baskı sistemine karşı daha ileri düzeyde savaşmak için kitleleri demokrasi mücadelesi içinde eğitmeye, uyardırmaya çalışarak, bu mücadeleyi devrim mücadelesinin bir parçası haline getirmeye çalışır.

Sınıf bilinçli proleterler demokrasi sorununu her zaman politik mücadelenin ve devrim sorununun bir parçası olarak ele alır. Ve belirtir ki, Marksizm-Leninizm-Maoizm biliminde sınıflardan ve sınıflı toplum gerçekliğinden “soyut-genel” bir demokrasi yoktur, olamaz da. “**Kimin için nasıl bir demokrasi?**” temel sorusunu sorarak demokrasi sorununa yaklaşır. Nasıl

ki soyut insan hakları, soyut özgürlük yoksa; aynı zamanda soyut ve herkes için, bütün sınıflar için tek bir demokrasi yoktur. Burjuva demokrasisi olduğu gibi proleter demokrasisi de vardır. Her demokrasinin aynı zamanda birer diktatörlük olduğu gerçekliğini asla gözden uzak tutmadan soruna yaklaşılmalıdır.

Sömürücü sınıflar yıllardır işçi sınıfını ve halkı aldatmak için hemen her toplumsal sorun karşısında “**Demokrasi ve insan hakları**”ndan, “**hukukun üstünlüğü**”nden, “**hukuk devleti**”nden dem vurur. Onların en fazla ve en sık kullandığı demokrasi, insan hakları, hukukun üstünlüğü gibi kavramlar, halkı azgın sömürü içinde sefaletle mahkûm etmek, onları baskı altında tutmak için kullanılır. Bu sözlerin kocaman bir yalan olduğunu yoksulluğu ve acıyı, zulüm ve baskıyı yaşayan herkes çok iyi bilir.

Çünkü bizim gibi ülkelerde “**demokrasi-nin**” komprador karakteri olduğu gibi feodal bir karakteri de vardır. Burjuva demokrasisiyle feodalizmin kurbacı daima kolkoladır. Bu onun burjuva demokrasisini dahi uygulayamamasına neden olmaktadır. Bu gerçekliğin diğer bir yanı da burjuvazinin komprador niteliğidir, ki emperyalizmle olan göbük bağı ve geri bırakılmış yapısı burjuva demokra-

sinin önündeki en büyük engeldir.

Ülkemizde ırkçılık politikasının da gelişip geçici bir olgu olmaması egemen sınıfların kalıcı ve sürekli bir devlet politikası olması, komprador burjuvazinin emperyalizme bağımlı ve siyasi bakımından geri olması ve feodalizmin varlığından kaynaklıdır. Tutarlı bir burjuva demokrasisi olmuş olsa Türk ırkçılığına sürekli ve kalıcı bir şekilde başvurulmazdı.

Dolayısıyla gerek demokrasi mücadelesinde olsun, gerekse ırkçılığa karşı verilen mücadelede olsun atılacak her adım, örgütlenecek her eylemlikte demokrasi mücadelesini devrim mücadelesinin güçlü bir bileşeni haline

leterlerin olmadığı, zayıf kaldığı, yetersiz ve eksik hareket ettiği her yerde ya egemen sınıflar ya da reformcu burjuvazi ve küçük burjuvazi var olacak ve örgütlenecektir.

Zaferi sağlanmış bir devrim gerçekleşmedikçe ne özgürlük ve demokrasi, ne de insanca bir yaşam olmayacaktır.

Kitle çalışmasında “reformlar ve kısmi demokratik kazanımlar için mücadele” anlayışımız nasıl olmalıdır?

Sınıf bilinçli proleterler her türlü ekonomik-demokratik hakkın elde edilmesi, var olan hakların korunması, savunulması, çalışma ve sosyal yaşamın iyileştirilmesi, kısaca her türlü reform talepli yürütülen, örgütlenen mücadeleden yararlanarak, bu mücadele içinde yer alarak, kitlelerin devrimci bilincini ve devrimci savaşımını geliştirmeyi de öğrenmelidir. Kitlelere dayanmayan, kitlelerin kendiliğinden hareketine hiç önem vermeyen, kitlelerin kendiliğinden mücadelesinin uzağında, dışında ve kitlelere rağmen “**devrimcilik yapanların**” kendiliğindencilik (kendiliğindencilik burjuva bakış açısidir) bakış açısından kurtulmamacı bir gerçektir.

Kendiliğindencilik sadece kitle kuyrukçuluğundan ileri gelmez, aynı zamanda kitlelerin kendiliğinden hareketine önem veremeyerek, “**devrimcilik**” yapanların bakış açısidir. Bu bakış açısı gıdasını burjuva ideolojisinden almaktadır.

Reformistlerle sınıf bilinçli devrimciler, keza oportünistlerle sınıf bilinçli proleterler arasında önemli ayrım konusu olan “**kitle mücadelesi ve kitlelere önderlik sorunu**”nda Marksist-Leninist-Maoist düşünce ve pratik duruş açık ve anlaşılır düzeyde reformizmden farklıdır.

Kitle mücadelesinin niteliğini ve yönünü çözümlenerek mücadeleye önderlik etme görevi başanlırdır. Bu konudaki her kavrayışsızlık devrimci görevin yerine getirilmesini sekteye uğratar. İşçilerin ücret artışı, çalışma ve yaşam koşullarının iyileştirilmesinde, grev ve toplu görüşme taleplerinde ortaya konan iradelerinde, sendikal haklarının korunmasında, özelleştirme ve sendikasılaştırılmaya karşı ortaya konan küçük ve büyük çaplı mücadele içinde yer alarak, bu mücadelenin niteliği, özellikleri doğru tarzda kavranır, kavrandıkça etkilemeye, örgütleme adımları atılmaya, devrimci tarzda doğru bir yön vermeye çalışılır.

İkinci olarak, sınıf bilinçli proleterler grev ve sorumluluklarını salt destek, dayanışma, protesto gibi dar eylem biçimleriyle sınırlayamazlar. Bunlar yapılmaz, örgütlenmez

demiyoruz; ancak devrimci görev ve sorumluluk salt bu şekilde sınırlanmaz. Sınıf bilinçli proleterler salt “**destekçi-dayanışmacı**” olamazlar. Onlar sınıf bilinçli proleterler olarak, önder ve öncü olmak gibi zor ve onurlu bir görevle yükümlenmişlerdir. İşçi sınıfını örgütlemek, harekete geçirmek, politik iktidar mücadelesi uğrunda bilinç ve hareketle örgütlemek, doğru tarzda önderlik etmek gibi ağır ve ciddi görevleri vardır. **Uzun, sabırlı ve zahmetli bir proleter çalışma yürütmek asli görevi onun tayin edici görevidir.** O görevini asla dayanışmacı-destekçi gibi ikincil, üçüncül görevle darlaştıramaz. Bu tarzda mücadeleyi esas mücadele biçimi haline getirme gibi artçı bir pozisyona düşemez. Bugün kitleleri kendi sorunları etrafında örgütlemek, onların devrimci inisiyatifini açığa çıkarıp harekete geçirme yerine, küçük gruplar halinde salt protesto, destek ve dayanışmayla sınırlayan ve giderek bu tarz mücadeleyi esas mücadele biçimi haline getirip kendi öncü görev ve sorumluluğunu destekçi-dayanışmacı-protestocu derekesine düşüren reformist anlayıştan öz itibarıyla ayrılmaktadır.

Gerek destek, dayanışma ve protesto amaçlı görevler yerine getirilirken, gerekse toplumsal politik gelişmelere ilişkin ortaya konan protesto amaçlı eylemler örgütlenirken, asıl amaç ve görevden sapmadan, ondan uzaklaşmadan bu tür eylemler örgütlenmelidir. Yoksa bütün görev ve sorumluluğun bu türden destek-dayanışma-protesto tarzı eylemlerle örgütlenmesi olarak kavranması durumunda sınıf bilinçli proleterler asli görevleri olan sınıfı örgütlemekten, sınıfa öncülük yapmaktan uzaklaşmış olurlar. Bu durumda, işçi sınıfı başta olmak üzere emekçilerin, ezilenlerin örgütlenme görevini unutmaya, ihmal etmeye dek varan, farklı bir burjuva sapma içine girilmiş olur.

Oysa gerek Çin Devrim pratiğinde gerekse Rusya Devrim pratiğinde ve gerekse **Kaypakkaya** yoldaşa bu soruna ilişkin açık, berber, devrimci bir bakış açısı ve proleter bir duruş ve tavır vardır. Reformistlerle proleter devrimciler, ekonomistlerle proleter devrimciler arasındaki farklılıklar ve yıllara varan, uzun süre devam eden sert tartışmalar tam da bu konuya ilişkin yaklaşımın ele alınmış ve örgütlenme sorunu netleştirilmiştir.

Bakın **Lenin yoldaş** tasfiyecilerle, ekonomistlerle, reformizmle proleter devrimci anlayış arasındaki bilinç ve görev farklılığını nasıl ortaya koymaktadır.

“Sözümüzü sürdürelim. Proletarya ekonomik savaşımı sürdürmeli mi? Kesinlikle evet!”

“Pravdacılar, Rusya’nın dönüşümü sorununda işçi sınıfının çıkarlarını savunarak Marksist ve proleter bir siyaset izliyorlar. Pravdacılar, reform olasılıklarını ciddiye almıyorlar, görmezlikten mi geliyorlar? Bu soru, gerçeklere değinilerek kolaylıkla yanıtlanabilir. Düşlenmeyen, bir gerçek olan sigorta reformunu alın. Herkes görüyor ki Pravdacılar, buna, tasfiyecilerden on kat daha güçlü sarılmışlardır...”

Sınıf bilinçli proleterler demokrasi sorununu her zaman politik mücadelenin ve devrim sorununun bir parçası olarak ele alır. Ve belirtir ki, Marksizm-Leninizm-Maoizm biliminde sınıflardan ve sınıflı toplum gerçekliğinden “soyut-genel” bir demokrasi yoktur, olamaz da.

ne getirme perspektifiyle hareket edilmelidir. Kürt ulusuna yönelik milli baskı politikasında -keza başta Kürt ulusuna yönelik olmak üzere azınlık milliyet ve inançlara yönelik ırkçılık politikasında- demokratik haklar elde etme, var olan hakları koruma mücadelesinde, katliamcılara, çete başlarına, katillere yönelik protesto eylemliliklerinde her türlü özgürlük ve demokrasi talebini devrim talebine bağımlı, devrim sorununun çözümünün bir parçası olarak ele almak gerekir. Bu anlayışa uygun propaganda ve ajitasyon çalışmasını örgütlemek, bu politikaya ve gerçekliğe uygun slogan ve şiarlar belirlenmek zorundadır.

Unutmamak gerekir ki bizim gibi yarı-sömürge, yarı-feodal ülkelerde devrimi gerçekleştirmeden, ne demokrasi, ne özgürlük, ne de ırkçılık sorunu gerçek anlamda kalıcı olarak çözülemez. Bundandır ki sınıf bilinçli proleterler, faşist devletin gerçekliğini, politik uygulamalarını teşhir ederler, bu teşhir politikasını kitleleri örgütlemek için kitlelere yönelik propaganda ve ajitasyon çalışmasının birer parçası haline getirirler. Örgütlenen protesto eylemliliklerinde en etkin bir şekilde propaganda ve ajitasyon silahıyla yer alırlar.

Unutmamak gerekir ki, sınıf bilinçli pro-

Grevler sırasındaki iktisadi savaşımın “kısmi istekleri”ni alm. Herkes biliyor ki, Pravdacılar, düşünmeyen, gerçek bir kampanyayı bin kat daha güçlü ve bin kat daha yoğun bir biçimde yürütüyorlar.

Eğer reformlardan yararlanılmasını ve kısmi iyileştirmeleri yadsıyan bir grup var olsaydı, biz o gruba katılamazdık. Çünkü bu işçilere zarar veren ve Marksist sayılamayacak bir siyaset olurdu.” (Lenin, Tasfiyecilik Üzerine, Syf. 285)

Keza Çin Devrim pratiğine bakıldığında da devrim ve örgüt bilincimizi yükseltmek için muazzam derecede devrimci deneyimler mevcuttur.

“Kitleleri siyasi ve iktisadi mücadele-

rinde yönetirken, onların aynı zamanda siyasi bilinçlerini yükseltmeli, güven ve azimlerini geliştirmeliyiz”

“Tecrübelerimizden çıkardığımız ders, her günkü iktisadi mücadeleyi siyasi mücadeleyle kaynaştırmaktır. Kitlelerin günlük mücadeleleriyle ilgilenmezsek onlardan koparız.

Kitlelerin bilincini, günlük iktisadi mücadelelerden hareket ederek geliştirmeliyiz. Hayat şartlarının düzeltilmesi mücadelenin sonucudur. Ancak emperyalizm ve Çan Kay-şek devrildiğinde hayat şartlarının değişeceğini kitlelere kavratmalıyız.” (ÇKP belgelerinden)

Yapılan bu alıntılardan da anlaşılacağı gibi sınıf savaşımında en büyük gerilik ve en-

gel, kavrayışımızda ve uygulamamızda yaşanmaktadır. Çin’de Demokratik Devrim savaşımında bir yandan Halk Savaşı’nın omurgası olan gerilla savaşında muazzam düzeyde gelişme ve ilerleme sağlanırken, aynı zamanda şehir çalışmasında gizlilik kurallarından asla ödün vermeden, kırdaki silahlı mücadeleye tabi olma perspektifinden bir an olsun bile sapmadan, başta işçi sınıfı olmak üzere en geniş kesimler içinde kitle çalışması yürütülmüştür.

Halkın yaşamını iyileştirme mücadelesine (günlük yaşamın birçok pratiğinde bu konuya ilişkin örnekler verilebilir) katılmayan, onlara politik bilinç taşımaya hedeflemeyen bir düşünce ve çalışma, proleter devrimci bir düşünce ve çalışma ola-

maz. Gecekondu yıkımları yaşanmaktadır. Çeteleşme, mafyalaşma, fuhuş ve uyuşturucu ticareti ve bunun yıkıcı, yozlaştırıcı sonuçları sokağın, semtin ve emekçilerin günlük yaşamında önemli bir yer işgal etmektedir. Gerek semtlerde, gerekse iş ve çalışma yaşamında örgütlenen eylemlilerde, büyük şehirlerde en yoksul yaşama mahkûm edilen yoksul Kürt emekçilerine yönelik ırkçı faşist saldırılar karşısında gücümüz sınırlı olsa bile yerimizi almalyız. Kitlelerin irade ve düşüncesinin, inisiyatifinin yansımadağı her çalışma kitlelere rağmen, kitleler adına yapılan küçük burjuva çalışmadır. **Kitleleri sorunun ve mücadelenin sahibi ve öznesi yapmayı amaçlayan çalışma proleter devrimci çalışma olur.**

Devam edecek

PUSULA

Kitle içinde çalışma yöntemlerimize dair...

İlk olarak şunu belirtmek gerekir ki, örgütlemeye izlenmesi gereken ilke; “**en ileri bölgede en ileri kesim başta olmak üzere örgütlenme çalışmasına girilmelidir**” olmalıdır. Bu yüzden en ileri kesim başta olmak üzere kitlelerle birleşilmelidir. Kitlelerin gerçek ihtiyaçlarına ve sorunlarına göre hareket edilmelidir. Kendi kafamızdaki düşünce, öneri ve planları onlar adına, onlar için, onların isteği, ihtiyacı ve sorunu olarak gösterip, onlar adına karar vererek değil, onların gerçek sorunlarına -karşılaştıkları ve çözümsüz kaldıkları sorunlarına ve isteklerine uygun hareket edilmelidir. Bu ilke “**kitlelerden kitlelere**” şeklinde formüle edilen materyalist bilgi teorisidir. Bu ilke başarılı olarak kavranılıp, uygulandığında materyalist bilgiye, karanlıkları parçalayacak aydınlığa o kadar hızlı ve doğru yaklaşmış olunur.

Kitle çalışmasında sınıf bilinçli proleterler halkı sevmeli, onların istem ve taleplerine dikkatle kulak vermelidir. Her yerde kendisini kitlelerin bir parçası olduğunu gösterecek tarzda çalışmalı ve yaşamalıdır. Onların bir parçası gibi doğal olunmalıdır. Asla kendini halktan üstün tutmak gibi ahmakça bir küçük burjuva kibirliliğe kapılmamalıdır. Kitlelere bağırıp çağırmak, azarlamak gibi küçük burjuva sektezmine düşülmemelidir. Alçak gönüllülüğü proleter erdemini bir parçası olarak benimseyip hareket edilmelidir.

Kitle örgütlerinde izlenmesi gereken ilke şu olmalıdır. “**Aşağı tabakalarla birlik, orta tabakaları kazanmak ve yüksek tabakaları bölmek. Yüksek tabakaları bölmek için, yüzde yüz gericilerle, daha az gerici olanları birbirinden ayırmalıyız.**”

Her devrimci çalışma kendi yöntem ve araçları konusunda yaratıcı ve esnek olmalıdır. “Sosyal tabakaları teşkilatlamak için, mümkün olan legal şartlardan en geniş şekilde istifade edilmelidir. Bu çeşit legal teşkilatların başlıcaları şunlardır: İşçiler için sendikalar, öğrenci federasyonları, öğretmen federasyonları. Bütün bu teşkilatların

içinde mümkün olduğu kadar yürütme kurullarını ele geçirmeliyiz.” (ÇKP belgelerinden)

Kitle örgütlerindeki çalışma sabır, dikkat ve fedakârlık ister. Kısa bir sürede, küçük çaplı bir emek sonucu her şeyin başarılacağı, amaçlanana ulaşılamayacağı kavranmalıdır. Kitle örgütlerinde devrimci çalışma birkaç devrim ve parti taraftarıyla yürütülen sınırlı dar bir grup çalışması da değildir. Yüzünü dar bir kesime çevirip, sırtını kitleye dönen anlayış, kitle örgütlerinde devrimci çalışma yürütmeyi bilmiyor demektir. Kitle örgütlerinin amacına uygun tarzda kitlelere yönelik, onların yaşadıkları sorunlara yanıt olan, onları bilinçlendirmeyi, eğitmeyi, birleştirmeyi, aydınlatmayı amaçlayan, onların anlayabileceği tarzda propaganda ve ajitasyon yapılmalıdır. Sempatizan kesime yapılan propaganda ve ajitasyon gibi ele alınmamalıdır. Dil, anlatım, vurgular, örnek ve benzetmeler tamamen somut yaşamın içinden, onların rahatlıkla anlayabileceği tarzda olmalıdır. **Kitle çalışması sinirli, sabırsız, aceleci, sektez, hotzotçu, kibirli unsurların çalışma yapacağı bir alan değildir.** Bunlar iyi bir öğretici olur, dağıtıcı olur, eğitici olamaz. Bu unsurlar, ne doğru bir devrimci çalışma yürütüp, Proletarya Partisi’nin kitle politikasını pratiğe uygulayabilir, ne de en ileri kesimi örgütleyip, toparlayabilir.

Devrimi gerçekleştirmiş ülkelerde sınıf bilinçli proleterler birçok farklı kurumlarda ve örgütlerde çalışıp, illegal örgütlenmelerini örtecek, onları gizleyecek, düşman tarafından açığa çıkmasını engelleyecek, geniş ve güçlü bir kitle perdesi yaratırlar. Çinli komünistler legal olanaklardan en iyi ve en geniş şekilde faydalanmak için bakın ne tür yöntemlere başvurmuşlardır. “Kumintang yönetimi bilgi sahibi olmadan, sendika yöneticilerini tutukladı. Kitleleri kandırmak için tatlı yol kullandılar. Bizlere komünist olup olmadığımızı sordular. Buda heykelinin önünden geçerek, ÇKP’nin üyesi olmadığımızı dair yemin ettik.”

Kitlelerin ekonomik-demokratik müca-

delelerinde onların politik bilinçlerini yükseltmek, güven vermek, azimlerini geliştirmek gerekir. Örgütlenecek mücadelenin amacında sadece ücret artışları, kısmi bazı hakların elde edilmesini sağlamakla sınırlı hareket edilmez. **Sınıf bilinçli proleterler, ekonomik hakların elde edilmesi, halkın yaşamını iyileştirici haklar için de mücadele ederler; ancak onların politik bilinçlerini yükseltme hedefinden, devrim için bilinçlerini geliştirme amacından asla vazgeçmezler.** Sınıf savaşımının tarihi ve güncel tecrübelerinden çıkarılan ders, her günkü ekonomik mücadeleyi siyasi mücadeleyle kaynaştırmaktır. Kitlelerin günlük mücadeleleriyle, sorunlarıyla ilgilenilmezse onlardan kopulur. Kitlelerin görüşte politik olmayan, ancak özünde politik olan günlük dönemsel her sorununa kafa yorup, ilgilenmek, mücadelelerine yanıt olmak için önderlik etmek sınıf bilinçli proleterlerin görevidir.

Kitlelerin bilincinin, günlük ekonomik-demokratik mücadelelerden hareket ederek geliştirileceği asla akıldan çıkarılmamalıdır. Oysa bu konuda farklı düzeylerde yaşanan yanlış anlayışlar mevcuttur. Bu konuda ileri bilinç ve çalışmanın oluştuğunu, yaratıldığını söylemek mümkün değildir. Halkın yaşam koşullarının düzeltilmesi mücadelesi onların politik bilincini yükseltme mücadelesiyle birleştirilmelidir. **Ancak devrimci savaşımın örgütlenmesiyle, egemen sınıfların alt edilmesiyle yaşam şartlarının değişeceği, değişimin kalıcılaşması, güvence altına alınacağı kitlelere kavratılmalıdır.** Koşullara, ortaya konan taleplere, kitle hareketinin gelişimine uygun bir şekilde ekonomik mücadeleyi politik mücadeleyle birleştirmek, bazı zamanlarda ise politik mücadeleyi yeniden iktisadi mücadele haline dönüştürmek gerekir. Bu konuda akıllı, öngörülü, gelişmeleri, koşulları ve talepleri göz önüne alan bunlara dikkate eden bir yaklaşım geliştirilmelidir. Şiarımız “**sınıf mücadelesini sonuna kadar götürelim**” olmalıdır. Proletaryanın devrim öğretisi, ücretlerin artırılması, yaşam ve çalışma koşullarının iyileştirilmesiyle sınırlı bir öğreti değil, aksine Demokratik Devrimi gerçekleştirme öğretisidir. **Demokratik Halk Devrimi için çalışmaktır.** Bugünkü mücadelemiz de en geniş halkın desteğini kazanmak için sürekli bir şekilde, baskı ve sömürünün olmadığı, burjuva-feodal sistemin yıkılması için propaganda ve ajitasyon çalışması yürütül-

melidir.

Nasıl ki ekonomik mücadelenin politik mücadele ile birleştirilmesi önemliyse bunun başarılması için kafa yorup, sorunun üzerinde ciddiyetle durulması gerekiyorsa aynı zamanda legal politik mücadele ile illegal politik mücadele, legal açık mücadele ile gizli mücadele de birleştirilmelidir. Halkın ekonomik ve politik mücadelesinin bir-biriyle olan ilişkisi güçlendikçe politik mücadele için sağlam bir temel yaratılmış olur. Bütün bunlara ulaşmak için akıllı, dikkatli, halkın ve devrimin çıkarlarını gözetir bir şekilde hareket etmeliyiz. Sabırsız, anlık, bütünü ve ileriye düşünmeyen, kolektif uyuşmayan hareketlerden kaçınılmalıdır.

Kitlelerin güvenini, destek ve sahiplenmesini kazanmak için çalışmada halkın çıkarlarını gözetecek, benimseyecek, herkes tarafından kabul edilebilecek şiarlar ortaya atılmalıdır. Bu şiarlar etrafında propaganda ve ajitasyon çalışması yürütülmelidir.

Kitle örgütlerinde yanlış kavrayış ve çalışma tarzı sonucu kısa sürede deşifre olunur, açığa çıkılarak, düşmanın dikkat ve ilgisi toplanır. Öğrenci derneklerinde, kampüs ve kafeteryalarında, işçi sendikalarında, iş yerlerinde, yöre ve çevre derneklerinde bir avuç, sınırlı sayıda devrimcinin küçük gruplar halinde sohbet edip hareket ettiklerine, belli ve dar sayıda insanların bir araya gelip, “**devrimci çalışma**” yapmasına(!) sıkça rastlanır. Halkın yaşadıkları, karşı karşıya kaldıkları sorunlar onları ilgilendirmez. İşçilere, kamu emekçilerine, köylülere, öğrencilere sırtlarını döndükleri gibi onların sorunlarına da sırtlarını dönmektedirler. Yeni öğrencilerin varlığı, yeni işçilerin varlığı onların dikkat ve ilgisini çekmez. Onlar, belli sayıda devrimcinin bir araya gelip, çalışma (sohbet ve zaman geçirmek) yürütmesini yeterli ve doğru bulmaktadır. **Ne doğru bir kitle anlayışına, doğru bir propaganda ve ajitasyon anlayışına sahipler, ne doğru bir illegalite anlayışına ve kavrayışına sahipler.** Bu fukara ve zavallı esnaf çalışma tarzı yıllardır devrimci hareketin başına bela olan geri, sektez ve geliştirici, ilerletici olmayan kısır bir döngü içinde dönen bir çalışma tarzı olarak görülmelidir. Okullarda, fabrikalarda, sendikalarda, derneklerde, kitle örgütlerinde doğru bir kitle çalışması yürütmek, aynı zamanda yeni militanların kazanılması, Proletarya Partisi’nin yeni genç, dinamik militanlarla güçlendirilmesi demektir.

Güney Asyalı Maoistler 4. konferanslarını gerçekleştirdiler

Güney Asya Maoist Parti ve Örgütler Koordinasyon Komitesi (CCOMPOSA) 4. Konferansını Ağustos ayında başarıyla gerçekleştirdiğini dünya halklarına ilan etti. Güney Asya'daki silahlı devrim mücadelesine önderlik eden dokuz Maoist parti (Purba Bangla Proletarya Partisi-Bangladeş, Batı Bengal Komünist Partisi (Marksist-Leninist) (Kızıl Bayrak)-Bangladeş, **Bangladesher Samyobadi Dal** (Marksist-Leninist)-Bangladeş, **Butan Komünist Partisi** (Marksist-Leninist-Maoist), **Hindistan Komünist Partisi** (Maoist), Hindistan Komünist Partisi (Marksist-Leninist) Naksalbari, Hindistan Komünist Partisi (Marksist-Leninist-Maoist), **Nepal Komünist Partisi** (Maoist), **Seylan Komünist Partisi** (Maoist)) CCOMPOSA üzerinden hem bölgedeki Maoistler arasındaki ilişkilerin gelişmesi hem de ABD emperyalizmine ve Hindistan yayılmacılığına karşı direnişin güçlenmesi için mücadele ediyor.

18 Ağustos'ta yayınlanan bildiriye bu konferansın dünya haklarının en büyük düşmanı ABD'nin ve onun uşaklarının ezilen kitlelere saldırılarını dünya çapında yoğunlaştırdığı bir dönemde gerçekleştirdiği belirtilmektedir. Buna rağmen Irak ve Afganistan halklarının kahramanca direnişi sayesinde ABD, bu ülkelerde bataklığa saplanmakta ve ABD tarafından desteklenen Siyonist katillerle karşı Filistin ve Lübnan halkı savaşmaya devam etmektedir. Güney Asya'da ise ABD emperyalizmi ve Hint yayılmacılığının bir yandan Nepal'de yeni zaferler kazanan Yeni Demokratik Devrimi bastırmak için gizli çalışmalar yaptığı, öte yandan ise Hindistan ve Bangladeş'te devrimin kahraman oğul ve kızlarının faşizm tarafından katledildiği vurgulanmaktadır.

Bildiriye CCOMPOSA'nın 2 yıl önceki konferansından bu yana bölgede 1300'den fazla Maoistin devrim uğruna şehit düştüğü belirtilerek bu şehitlerin önünde saygıyla eğildiği de açıklanmaktadır.

Konferansın ardından yayınlanan siyasi önergeye ise emperyalizmin dünya halkları-

Güney Asya Maoist Parti ve Örgütler Koordinasyon Komitesi (CCOMPOSA) 4. Konferansını Ağustos ayında başarıyla gerçekleştirdiğini dünya halklarına ilan etti.

na yönelik askeri, siyasi, ekonomik, kültürel saldırılarının yoğunlaştığı ve özellikle 11 Eylül'ün ardından "teröre karşı savaş" adı altında devletlerin faşizan yönlerinin koyulaştığı belirtilirken bunun nedeninin emperyalizmin içinde bulunduğu ekonomik kriz olduğu vurgulandı. Ardından gelişmemiş ülkelerde yoksulluğun arttığı vurgulanırken bunun nedeni olarak da emperyalist-komprador yağma politikaları gösterildi. Emperyalizme karşı halkın artan öfkesinin ancak Maoistler önderliğinde devrime kanalize edilebildiğinin vurgulandığı açıklamada aksi halde devrimin revizyonist ve burjuva önderlikler altında gerilediği belirtildi.

Emperyalizme karşı direnişin en yoğun verildiği iki bölge olarak Ortadoğu ve Güney Asya örnek verildi. Irak ve Afganistan'da ABD'nin, Lübnan ve Filistin'de ise ABD'nin desteğinde İsrail'e karşı halkların direndiği, Güney Asya'da da Maoistlerin önderliğinde devrimci mücadelenin yükseldiği vurgulandı. Ortadoğu'da İsrail'in, Güney Asya'da ise Hindistan'ın ABD emperyalizminin çıkarları doğrultusunda halklara saldırdığı belirtildi.

Açıklamada Nepal'de Halk Savaşı'nın yeni bir aşamaya ulaşması ve güçlü Halk Kurtuluş Ordusu'nun ülkenin büyük bölümünü kurtarması karşısında ABD'nin doğrudan siyasi ve askeri müdahalelerde bulundu-

ğu, Maoistler önderliğindeki büyük kitle isyanlarının monarşiyi sürekli gerilediği, Nepal devriminin bugün kritik bir noktada bulunduğu ve Nepal halkının parlak bir geleceğe sahip olacağı vurgulandı.

Hindistan'da iki Maoist partinin birleşmesinin Hint devriminin ilerlemesinde ve Halk Savaşının güçlenmesinde belirleyici olduğu, ülkedeki diğer Maoist partilerin de birleşme konusunda hazırlıklar yaptığı, bunun Hint egemen sınıflarında ve başta ABD olmak üzere emperyalist efendilerinde panik yarattığı ve egemen haydutlarca Maoistlerin ilk kez bir numaralı iç düşman ilan edildiği belirtildi.

Bangladeş'te ise Maoistlerin bölünmesi-ne ve devletin yoğunlaşan saldırılarına karşın ülkede Halk Savaşının yükselmesi için Maoistlerin büyük çaba harcadığı ve Maoistlerin bölünmelere karşı birleşerek güçlü bir Maoist hareket olmak için mücadele ettikleri de belirtildi.

Butan'da ise filizlenen Maoist hareketin feodal devletin büyük baskısına ve Hint devletinin yoğun askeri yığınağına rağmen güçlendiğini ve geniş kitleleri seferber edebildiği açıklandı.

Açıklamada, günümüzde gerçek devrimci güçlerin gelişmesi için koşullar oldukça uygun olmasına karşın özel güçlerin olduk-

ça zayıf olduğu belirtilirken buna rağmen 1976'da Çin'deki geri dönüşün ardından Maoist partilerin güçlerini yeniden arttırmaya başladığı ve MLM noktasında daha kararlı bir birliğin mevcut olduğu vurgulandı. Günümüzde dünya çapında komünist hareket açısından revizyonizmin esas tehlike olduğunun vurgulandığı açıklamada revizyonizme karşı kararlı ve uzun süreli bir mücadele yürütmeden devrimi ilerletmenin mümkün olmadığı, bununla birlikte dogmato-sekterliğin de komünist harekette olumsuz etki yarattığı belirtildi.

Günümüzde gerçek komünistler açısından her zamankinden daha önemli olanın Marksizm-Leninizm-Maoizmi yaratıcı bir şekilde uygulamak olduğu, bunu yaparken de **Büyük Proleter Kültür Devrimi'nin** derslerinden faydalanmanın ve iktidarın silahlı güçle ele alınarak sosyalizme, oradan da komünizme geçmenin önemli olduğu vurgulandı. Büyük tehditlere karşın günümüz dünyasında büyük devrimci fırsatların da mevcut olduğu ve bu fırsatları yeni bir aşamaya taşıyacak çüretin Maoistlerde bulunduğu açıklandı.

Açıklama dünya sosyalist devriminin bir parçası olarak CCOMPOSA'nın Güney Asya'daki farklı ülkelerde yeni demokratik devrimin gelişmesi ve derinleşmesi için mücadeleyi yükselteceği ve Güney Asya'yı devrimin alevden alanlarına dönüştüreceği ilan edildi.

İngiltere

Göçmen dayanışması

ILPS Avrupa Seksiyonu'nun projesi doğrultusunda farklı ülkelerden göçmen örgütlenmelerinin bir araya gelerek çalışmalarını ortak paydada birleştirmeleri için ATİK'in de önerisiyle ortak toplum merkezleri işletme yönü adımlardan biri Londra'da atıldı.

1 Ekim 2006 tarihinde Türkiyeli, İranlı, Filipinli, Hindistanlı göçmenlerin yoğun olarak katıldığı bir açılış etkinliği ile **Uluslararası Göçmenler Dayanışma Merkezi** açıldı. Açılış konuşmasında göçmenlik olgusuna, emperyalizmin saldırılarına ve bunun göçmenler üzerindeki yansımalarına değinildi, bu noktada bir araya gelmenin ortak mücadele etmenin önemi bir kez daha vurgulandı.

Pek çok sanatçı ve müzik grubunun destek sunduğu etkinlikte, İranlı bir Şair Kürtçe dile getirdiği bir şiirini kitleyle paylaştı. Etkinlikte **Göçmen İşçiler Kültür Derneği**, **YÇKM**, **Migrante International** (Filipin) mesajları ile yer aldı.

(ATİK İngiltere Komitesi)

Yunanistan

Eğitimciler polisle çatıştı

Yunanistanlı eğitim emekçilerinin, çıkarılmak istenen yeni eğitim yasasını ve düşük maaşları protesto etmek için başlattıkları grevin üçüncü haftasına girildiği günlerde, polis eğitimcilere saldırarak eylemi dağıtmaya çalıştı.

İlköğretim okulları kapalı kalması ve Yunanistan Eğitim Bakanlığı önünde protesto gösterisiyle devam eden grev sırasında eğitimciler Yunanistan meclisine yürümek ve seslerini bu şekilde de duyurmak istediler. Ancak eğitimcilerin meclise yürüme çabası polis engeline takılarak, meclise girmeleri engellenmek istendi. Eğitimcilerin meclise girme konusunda kararlı bir tutum sergilemesi karşısında ise, polis eğitimcilere gaz bombaları ve gaz spreylere ile saldırarak, eylemi dağıtmaya çalıştı.

Meclise giremeyen öğretmenler, **Atina Politeknik Üniversitesi**'ne doğru yürüyüşe geçti. Lise ve üniversite öğrencilerinin de destek verdiği yürüyüşün ardından, Politeknik Üniversitesi önünde konuşmalar yapan öğretmenler, hükümetin taleplerini kabul etmemesi halinde greve süresiz devam edeceklerini açıkladılar.

Bolivya'da madenciler çatıştı: 16 ölü

Bolivya'da özel sektöre bağlı madenciler 7 Ekim günü **Huanuni**'de devlete ait bir madenin kontrolünü ele geçirmek isteyince çatışma çıktı. Dinamit ve patlayıcıların kullanıldığı çatışmada 16 kişi öldü, 60'dan fazla yaralı var.

Madenciler patlayıcı ve silahlarla birbirlerine saldırdı. Çatışmaların bilançosu ağır oldu. 16 madenci öldü, 60'dan fazlası ise yaralandı.

Gelişmeler üzerine bölgeye güvenlik güçlerini gönderen devlet başkanı **Evo Morales**, madenlerden sorumlu bakan ile devlete ait madencilik şirketinin başkanını görevinden aldı. Bölgede madenciler arasında şimdilik ateşkes sağlanmış gözüküyor ancak bölgeye konuşlanan güvenlik güçleri her an yeni çatışmalar olabileceği endişesiyle tektikte bekliyor.

Politik tutsakların mücadelesi selamlandı!

Başkan Gonzalo'ya ömür boyu hapis

PERU

Peru Komünist Partisi'nin kurucusu Başkan Gonzalo (Abimael Guzman), "sivil" mahkeme tarafından ömür boyu hapse mahkum edildi. 1992 yılında yakalandığında şu anda yürürlükte olmayan "anti-terör" yasalarına göre yargılanan Gonzalo ve yine PKP'nin 11 kadrosu bir yıldır sözde sivil mahkemede yargılanıyordu. 13 Ekim günü görülen karar duruşmasında Başkan Gonzalo ve Elena Iparra-guirre "terörü kışkırtmaktan" suçlu bulunarak ömür boyu hapse mahkum oldu. Diğer sanıklar ise 24 ila 35 yıl arası hapis cezaları aldı. Guzman'ın yeniden yargılanmasına geçen yıl 26 Eylül'de başlanmıştı.

7 Ekim tarihinde İran'dan, Türkiye'den, Filipinler'den ve Hindistan'dan gelen konuklarla tüm dünyadaki politik tutsaklarla dayanışma amaçlı bir araya gelindi. **ATİK İngiltere Komitesi**, Indian Workers' Association (Hindistanlı İşçiler Birliği), **Migrante International** (Filipinler Göçmen Örgütülüğü), **Halkın Fedaileri** (İran), **Özgür Tutsaklarla Dayanışma Komitesi** ve İranlıların Anti-emperyalist Örgütülüğü tarafından organize edilen geceye **ILPS** ve **Uluslararası Göçmenlerle Dayanışma Merkezi** (International Migrant Solidarity Centre) de destek sundu. Ayrıca **Etiyopya**'dan göçmenler de kendi ülkelerindeki politik tutsakları anlatan bir stant ve resim sergisi açtılar.

Etkinlik bir dakikalık alkış ile başladı. Sonrasında **Göçmen İşçiler Kültür Derneği** gençleri tarafından Artvin yöresi halk oyunları gösterisi sergilendi. Gece, 1988 yılında İrlanda'da 18.000 politik tutsakların katledilmesine, Türkiye'de gerçekleştirilen Ulucanlar ve 19 Aralık katliamlarına, Filipinler'de yaklaşık 700 insan hakları savunucusunun ve faaliyetçisinin katledilmesine ve bu katliamlar karşısında gerçekleştirilen direnişlere değinilen açılış konuş-

ması ile devam etti. Ayrıca gecede yer alan İranlı bir politik tutsak, kendi yaşadıklarını ve İran'daki politik tutsakların maruz kaldığı insanlık dışı uygulamaları anlattı. Özellikle kadın tutsakların bu uygulamaların onlarca kat daha şiddetlisi ile karşı karşıya kaldığına, tecavüzün sürekli kullanılan bir yöntem olduğuna değindi. Azeri kökenli diğer iki İranlı şairden biri Türkçe ve Farsça şiirlerini kitleyle paylaşırken şair bir dostumuz **Nazım Hikmet**'in bir şiirini seslendirdi. Filipinli arkadaşlar ise tiyatro gösterimi ve müzik dinletisi ile kitleye mesajlarını ilettiler. Özellikle İran'la ilgili döviz ve sloganların Filipinli tiyatrocunun tarafından gösteriminin bir parçası haline getirilmesi kitleye uluslararası dayanışmanın bir göstergesi olarak duygulu anlar yaşattı. Türkiyeli gruplar olarak bizler ise, Türkiye'deki politik tutsakların direnişlerinin anlatıldığı bir sinevizyon gösterimi ile etkinlikte yer aldık. Gece son olarak **Serhat Tunç Arıcan**'ın seslendirdiği Kürtçe ve Türkçe türkülerle çekilen halaylarla son buldu. Gece de sık sık "**Yaşasın enternasyonal dayanışma**", "**Politik tutsaklara özgürlük**" sloganları atıldı.

(ATİK İngiltere Komitesi)

Eyleme 4 bin gözültü

Hindistan hükümetinin; **Batı Bengal**'deki tarım topraklarını özel bir otomobil şirketine vereceğini açıklaması üzerine **12 saatlik bir grev** gerçekleşti. Muhalefet partilerinin çağrısı ile gerçekleşen ve binlerce insanın katıldığı grev sırasında, eylemciler kara ve tren yollarını saatlerce trafiğe kapattılar. Ancak eylemin sürdüğü saatlerde polis eylemcilere dönük bir saldırı gerçekleştirerek, 4 bin kişiyi gözaltına aldı.

Tekstil işçileri grevde

Manila'daki serbest ticaret bölgesi **Cavite**'de bulunan iki tekstil firmasının 300 kadın işçisi **Toplu İş Sözleşmesi** için greve gitti. İş yerlerinde yasal olarak tanımlanmış olan sendika bulunmasına rağmen, işverenlerin sözleşme yapmayı ret ettikleri ifade edildi. Tekstil işçisi kadınların eyleme devam ettiği sırada, **Filipinler** polisi de grevdeki işçilere yiyecek getiren dayanışma gruplarına saldırdı.

Evrensel Bakış

HANGİSİNİN ELLERİ TEMİZ?

Soykırım, bir ulusun ve kimliğinin yok edilmesine, yeryüzünden silinip atılmasına yönelik ve uluslar arası hukukta (burjuva hukukta) da insanlığa karşı olarak kabul edilen siyasi bir suçtur. "**İnsanlığa karşı**" esprisi, onun tüm bir ulusu yok etmeye yönelmesinden gelir, ancak bu onun sınıfsal karakterini/içeriğini ortadan kaldırmaz; aksine sömürücü sınıfların ve onların düzeninin sınıfsal çıkarları söz konusu olduğunda nasıl en üst düzeyde, burjuva hukuku dahi ayakları altına alarak vahşileştirdiğini gösterir. Ve soykırım, öylesine bir suçtur ki, ne bir gerekçesi, ne de bir savunusu mümkündür –tıpkı halka karşı işlenen tüm suçlarda olduğu gibi.

Yeryüzündeki tüm değerler, zenginlikler bugün emperyalist haydutların hedefine, yenden ve yeniden paylaşılarak sömürülmesine açıktır. **Ancak belki de en acı olan halkın acılarının, tarihlerinin en kara dönemlerinin sömürülmesi, istismar edilmesidir.** Ki böylece hem dünyanın en haksız durumundaki emperyalistlerin (ve de onların uşak ve işbirlikçilerinin) "**haklı ve meşru**" bir zeminde hareket ediyor şeklinde algılanması, hem de ezilen, soykırıma uğrayan halk kitlelerinin (bu kez başka bir haydutun yanında) bu oyunda figüran rolüne soyundurulması, burjuvazinin saflarına yedeklenmesi sağlanmaktadır. Nitekim son tahlilde, ezenlerin ömrü, ezilenlerin izin verdiği kadar değil midir?

İşte ülkemizde bırakalım savunulmasını, tartışmaya açılması dahi tabu olan ve bu durumu yasalarla da sabitlenen Ermeni Soyki-

rımı meselesi de bugün TC devleti, Fransız emperyalizmi ve Ermeni Diasporası tarafından bu şekilde istismar edilmekte, iç ve dış politikanın bir yedeği/aleti halinde tartışılmaktadır. Bu tartışmanın Ermeni halkına hiçbir faydası, geçmişte yaşadıkları acıları bir nebze dahi azaltacak bir getirisi yoktur/olamaz. Zira bu tartışma "**Fransızlar, Türkler ve Ermeniler arası bir hesaplaşma değil(dir)...**" (Nuray Mert–12/10/06)

Bu tartışmanın ikiyüzlülüğü, sahtekarlığı sürecin başından itibaren küçük anekdotlarla hatırlandığında daha bir açıkça ortaya çıkıyor. Türkiye'de **Orhan Pamuk**, Hrant Dink ve en son **Elif Şafak** gibi bir dizi burjuva demokrat aydınının "**Türklüğe hakaretin**" cezalandırılmasını içeren 301. maddeyle yargılanması üzerine bu maddenin tartışması başlamıştı. Ardından başta Fransa olmak üzere özellikle ülkelerinde güçlü Ermeni lobileri olan ülkelerin müdahalesi ve Fransa'da bir hamle ileri gidilerek Sosyalist Parti tarafından Ermeni Soykırımını inkar edenlere 5 yıl hapis ve 45 bin Euro para cezası öngören yasa teklifi verilmesi gündeme geldi. Ve tartışmalar ve manipülasyonlar da burada koştular...

Ülkedeki 301. madde tartışmalarını bir kenara koyarak Fransa'nın bu tavrını iki ayrı zeminde tartışmak gerekir. Birincisi soykırımı inkar etmenin cezalandırılmasının ifade özgürlüğü temelindeki tartışması, ikincisi ise emperyalist bir ülke olan Fransa'nın gerçek yüzü...

Yasayı destekleyen Fransız hukukçular tarafından da ifade edildiği gibi; "**Soykırım,**

basit bir tarihi gerçek olmanın ötesindedir. Her şeyden önce, bir halkın ve kimliğinin yok edilmesinden oluşan siyasi bir suçtur. Dolayısıyla inkarı da aynı şekilde siyasi ve hukuki bir cevap gerektirir. **İnkarcılığı basit bir tarihi görüş sınıfına indirirsek, onun soykırım işlendiği andan itibaren düşünülmüş, hazırlanmış ve yürütülmüş olduğunu unutturuz.**" Yani soykırım gibi bir suçun inkarını, övülmesini burjuva hukuk açısından dahi ifade özgürlüğü temelinde ele almak mümkün değildir. Nitekim Fransa'da benzer bir yasa zaten mevcuttur. 1990 yılında çıkarılan **Gayssot Yasası** da Yahudi Soykırımının inkarına benzer cezayı öngörüyor. 2001 yılında kabul edilen bir yasayla da Fransa Ermeni Soykırımını resmen tanımıştı. MLM açısından değerlendirildiğinde de demokrasi, ifade özgürlüğü, insan hakları vb. kavramların sınıfsal özünü hatırlamak gerekir. İfade özgürlüğü meselesinde hangi sınıf için, hangi sınıfın çıkarına diye sormak, doğru yanıtı ve takınılması gereken doğru tavrı ortaya koyacaktır. Sınıfsal özünden kopartılmış bir ifade özgürlüğü kavramı (**diğerleri özgülünde çokça yazdığımız gibi**) burjuvaziye hizmet eder sadece. Soykırımın inkarı da böylesi bir suçun örtbas edilmesine ve haklı çıkarılmasına yönelik bir suç doğurmaktadır.

Ancak bu tartışmanın ötesinde, Fransız emperyalizminin niyeti ne bir halkın acılarını hafifletmek ne de olası soykırımları engellemektir. **Emperyalistlerin (burjuva demokrasisini en alâ uygulayanlar da dahil) –istinasız- hiçbirinin elleri temiz değildir; bu her şeyden önce doğalarına aykırıdır.** Buna uşak ve işbirlikçileri de dahildir. Zira Fransız emperyalizminin elindeki Cezayir halkının kanını gündeme getirenlerin aynı zamanda Cezayir'in bağımsızlık oylamasında Fransa'nın yanında oy kullandığını hatırlamakta fayda vardır. Bu çok basit bir gerçektir; bir tarafın suçları diğer tarafın suçları-

nı haklı çıkartamaz. Kaldı ki, Fransa sadece Cezayir'de değil benzer katliamlarını (tüm bunlara soykırım denilip denilemeyeceği ayrı bir konudur) **Benin**, **Cibuti**, **Kamerun**, **Çad**, **Moritanya** vb. birçok sömürgesinde gerçekleştirmiştir. Bunun yanında başta ABD olmak üzere diğer emperyalistlerin de burjuva demokrasisini kısıtlamaya yönelik sözde terörle mücadele yasalarını görmezden gelebilir miyiz?

Bugün, (seçimlere birkaç ay kala) Fransa'nın bir kısım "**sosyalist**" göçmenlere karşı faşist yöntemleriyle meşhur olan Sarkozy gibi faşistleri bir noktada birleştiren Ermeni Soykırımı ile ilgili böyle bir karar almasının ise halkların yanında olmakla bir ilgisi yoktur. Öyle olsaydı bugün Irak'ta emperyalist işgal sonucu yaşamını yitiren 665 bin Iraklı'nın katledilmesine karşı koyardı, Kürtlerin TC devleti tarafından katledilmesine seyirci kalmazdı. Ancak bunları Fransız emperyalizminden beklediğimiz için ifade etmiyoruz, bu onların ikiyüzlülüğünü teşhir eden sadece "**küçük**" örneklerdir. Fransa ülkesinde yaşayan 500 bin Ermeni'yi burjuvazisine yedeklemek için hamle yapmıştır, bu aynı zamanda AB'ye girmek için taklalar atan TC devletine de bir gözdağıdır. Aralardaki ilişkinin bozulması ise safsataadan öteye gitmeyecektir. Fransız mallarına boykot ilan edenler 37 yıldır ülkemizde faaliyetini sürdüren ve 17 bin kişiyi istihdam eden Fransız şirketi **OYAK-Renault**'u da boykot edecekler mi acaba? Yada 8 Mayıs'ın **Cezayir Soykırımı** günü ilan edilmesini, reddedenlerin cezalandırılmasını, Ermeni Soykırımını kabul edenlere ceza verilmesini (sanki verilmiyormuş gibi), Cezayir Soykırımını reddedenlerin cezalandırılmasını önerenler Fransız emperyalizmi ile olan ilişkilerin eşit iki ülkenin ilişkisi olmadığını bilmiyorlar mı? Yoksa yine birileri bizi kandırmaya, yanlarında/yedeklerinde saf tutmamız için aldatmaya mı çalışıyor?

Kadın, kadın olmanın bedelini ödemeye devam ediyor... BU BÖYLE GİTMEMELİ...

“Berdel usulüyle evlendirildi, erkek doğurmayınca eziyet edildi, boşanmak isteyen eşinin akrabaları yaraladı. Kaçıp evdeki çeyiz sandığının içine saklandı. Ancak saldırganlar bu kez kalaşnikofla taradı.”

“ME, 15 yaşında oğlu Ş’yi, üç ay önce ağabeyinin kızı L. ile evlendirdi. L. bir hafta sonra bakire olmadığı gerekçesiyle baba evine gönderildi. Baba-oğul E’ler, L’nin kendisine üç yıl önce tecavüz ettiğini söylediği E.B’den intikam almak için kız kardeşi B’yi kaçırdılar. B. 11 yaşındaydı, tecavüz edildikten sonra baba evine bırakıldı.

Çözüm “şıh”lardan geldi: Ş, L’yi boşayacak, sonra B ile evlenecekti. B. eve kapatıldı, L. iki kez intihara kalkıştı. İki kadın da şimdi ailelerinin yanında. Bu haberde, bütün isimler baş harfleriyle yazıldı, çünkü iki kadının da yaşamı “tehdit” altında...”

Bu haberler son bir haftada basında çıkan “sıradan” töre haberlerinden sadece birkaçı. Hemen hepsinde alışıldık bir son çıkıyor karşımıza. Ya “namus” adına evin en küçük çocuğu katil yapıyor, ya da tecavüze uğramış kadının namusu evlilikle aklanıyor! Bazen de kadınlar bildik sonu kendi elleriyle getiriyor.

Ama hiçbir önemi yoktur eşya kabul edilip değiştiriliverilen kadınların... Adı Ayşe, Fatma, Gülistan ne fark eder “kader” aynı kader. Onların “kaderleri” doğdukları anda belirlenmiş, kalem kırılmış, ne düşünülür, ne hissedilir hiç düşünülmemiş. Çünkü onlar daha doğarken suçlu. Cinsiyeti kız, getireceği başlıksa bütün değeri. Kendisi gibi hissettikleri ve hayalleri de değersiz... “Münasip” biriyle evlenmeli, gündüz tarlada, gece yatakta, ayakları çamur, elleri hamur değersizliğinin bedelini ödemeli... Giydikleri ge-

linlik sanki kefendir birçoğu için. Yaşlı gözlerle yürürler cehennemlerine, kimisi ise sevdiğinin kollarıymışcasına sarar boynuna urganı, böyle öder töreye değersiz canını. Birçoğu duvarları parça parça tenekelerle kaplanmış gecekondusunun pencerelerinde asılı eski tüllerin ardında eskitir hayallerini.

Kadınlar “töre” ya da “namus” gerekçesiyle evde, sokakta, okulda hayatlarının hemen her alanında şiddete ve cinsel saldırıya maruz kalıyorlar. Devletse bu saldırıları “cezasız bırakarak” onaylıyor. TCK’da na-

mus adına işlenen cinayetlerde namus indirimi öngörülüyor. Kolluk kuvvetlerine, tecavüz suçunda ceza artırımı yapılmıyor. Kadınların “tutumu”, cinsel saldırılarda hafifletici neden olarak kabul ediliyor. Cinsel organ dışındaki nesne ve uzuvlarla uygulanan tecavüz, tecavüz sayılmıyor. Taciz, suç kapsamına alınmıyor.

Yasalardaki saçmalıklar öyle bir boyut-taki, örneğin; İzmir’de tecavüz sonucu hamile kalan ancak tecavüz sırasında kızlık zarı yırtılmayan genç bir kadının açtığı davada tecavüzçüsü, kız sezeryanla doğum yaparsa normal, normal doğum yapması halinde iki katı ceza alacak.

“Tecavüzde tahrik unsuru!”

Türkiye’de cinsel suçlara maruz kalıp, şikayet etmek çok zor. Kadınlar hem cinsel saldırıya maruz kalıp hem de kendileri suçlu duruma düşebiliyor. Örneğin; Şile’de polislerce kaçırılıp, otele kapatılan ve defalarca tecavüze uğrayan Leyla Bozacı’nın davasında, sanıklar “kadın kırmızı ceket giymişti, beni tahrik etti” diye savunma yapıyorlar. Bu tartışılabilir ve yargı sürecine giriyor.

Namusun kirlenmesi duygusu o kadar büyük toplumsal bir baskı ki, kadınlar bunu konuşmuyorlar, bu nedenle adliye yanısıyan vakalar varolanın binde biri. Özellikle Türkiye Kürdistanı’nda bu daha sık karşılaşılan bir durum. Öyle ya arada tüm bunlara çözüm getiren bir güç var: Adı töre.

Töre, zulmün maskesi! Nice canlar yakmış, nice umutları un ufak etmiştir. O konuştuğça insanlık susmuş.

**“Ne kadının,
ne erkeğin;
bu sorun herkesin”**

13 Ekim Cuma günü Galatasaray Postanesi önünde toplanan Amargi, Demokratik Özgür Kadın Hareketi, Gökkuşak Kadın Derneği, EKD, Eğitim-Sen 3 No’lu Şube Kadınları, Genel-İş’li Kadınlar ve çeşitli DKÖ’lerden kadınlar son dönemlerde artan “töre cinayetleri” ile ilgili bir basın açıklaması yaptı. Açıklama sırasında son süreçte yaşadıkları şiddetten ötürü yaşamını kaybeden ve/veya uzun süre hastanede kalan kadınların fotoğraflarının bulunduğu bir pano ile küçük bir sergi yapıldı.

Kitle adına açıklama yapan Zeynep Özdal, her gün televizyonlarda gördükleri, burjuva medyanın üçüncü sayfalarında haberlerini okudukları ve adlarını bile bilmedikleri nice kadınların şiddete maruz kaldığını; dövüldüklerini, öldürüldüklerini, kimilerinin bu yaşama tahammül edemeyerek intihar ettiklerini, vücutlarının kesildiğini ve dağıldığını belirtti. Bu kadınlardan biri olan ve patronu ve ailesi tarafından sistematik işkenceye maruz kalan Meryem Sak’ın ilk duruşmasının bugün yapıldığını ve kendilerinin de bu yüzden burada böyle bir eylem yaptıklarını söyledi. (İstanbul)

“Bitmemiş bir öykünün ilk cümlesi...”

anlatıyor. Bizdeki Anadolu’da kadınların dile dökemediklerini kilime işlemesine benziyor bu durum.

Bu yolculuklardan nasıl uzanmış peki yolculuğu Filistin’e? “Filistin tıpkı Cezayir’de olanlar gibi öteden beri merak ettiğim ama oraya gitmeden önce soyut bir meseleydi benim için” diyor Emilie. Filistin’e gitmenin yollarını ararken kültürel değiş-tokuşu sağlamaya çalışan, Fransız, Alman ve Filistinlilerden oluşan bir gençlik organizasyonu ile tanışmış. Filistin’e dair medyadan aldığı bilgilerle yetinmek istemediğini bu yüzden gitme ihtiyacı duyduğunu belirten Mart 2006’da bu dileği gerçekleşmiş ve kendini Ramallah’ta bulmuş. Peki, bir fotoğrafçı gözüyle oraya gitmeden önce kafasında oluşan görüntülerle orada gördükleri arasında ne gibi benzerlik ya da ayrılıklar vardı? “Tam olarak uymuyordu aslında gerçekte gördüklerim. Medyada gördüklerimizde sürekli kan, acı ve fiziksel şiddet vardı. Oysa ben orada işgalin görünmeyen yüzünü, Filistinlilerin nasıl aşağılanmaya çalışıldığını gördüm. İnsanların yaşamalarını, yer değiştirmelerini neredeyse nefes almalarını engelleyen çok büyük bir baskı var. Gündelik yaşamdaki bu baskı medyaya yansımıyor, ben bunu orada gördüm. O yüzden fotoğraflarımda bu baskıyı anlatmak istedim, bunun işgalin bir başka yüzü olduğunu düşünüyorum. Çocukların okula gidememesi, insanların çalışmaması, buldukları şehirden çıkamamaları... Ama özellikle de insanların kimlik-

lerinin yok edilmeye çalışıldığını gördüm” diyor ve bunun da askeri işgal kadar kötü olduğunu söylüyor.

Filistinliler burjuva medyada ya “terörist” olarak gösteriliyor, ya da “zavallı mağdur” olarak, oysa on yıllardan beri bitirilemeyen bir Filistin direnişi ve baş eğmeyen bir halk gerçekliği var orada, fotoğraflarında bu direnişi yansıtabildiğini düşünüyor muydu? “Benim de yansıtmak istediğim bu aslında, ancak bunu tam olarak yapabildiğimi sanmıyorum şimdilik. Çünkü bu çalışma bitmemiş bir öykünün ilk cümlesi ve bunun devamı gelecek. İnsanların direnişinin gücünü anlatmak için tekrar Filistin’e gitmek istiyorum. Ancak bakış açısı olarak istediğimi yaptım.” Nasıl bulmuştu Taksim Meydanındaki sergiye tepkileri? “Bu sergiye verdikleri tepkilere bakarak halkınızı tanımaya çalıştım, bu beni önce şaşırttı sonra sevindirdi. İnsanlar hem yazıları okudu, hem de fotoğrafları incelediler. Oradaki yazıları ben yazsam da onlar, Filistinlilerin sözcükleriydi ve onların sözcüklerinin buralara ulaşması beni mutlu etti. Fotoğraflar belli bir mantığa göre sıralanıyor, her fotoğraf bir kelime aslında ve bunlar benim Filistin’le ilgili söylediğim ilk cümlelerim...” diyor.

Cümlelerinin devamını tekrar coğrafyamızda görmek umuduyla teşekkür ediyoruz ona, Filistin halkının sesi soluğu olduğu için. Gazetemizde serginin ilanının çıktığı sayıyı ona hatıra olarak veriyoruz, biliyoruz yolumuz kesişecek gene bir gün, bir yerde...

Filistin Halkıyla Dayanışma Derneği’nin davetlisi olarak İstanbul’a gelen, Filistin’de çektiği fotoğrafları “Bir gün Filistin’de...” adıyla sergileyen Fransız sanatçı Emilie Petit ile Filistin ve sergi üzerine konuştuk...

Konu yol ve yolculuktan başlayınca ilk olarak yaşam yolculuğunu soruyoruz Emilie Petit’e. 1998’de girdiği Bordeaux Güzel Sanatlar Akademisini 3. sınıfta hocalarıyla yaşadığı anlaşmazlık nedeniyle terk etmiş. Fas’ta geleneksel halı dokumacılığını öğrenirken, Moritanya’da çölde kaldığı dönemde resme, Cezayir’de fotoğrafçılığa yoğunlaşmış. Burada gördüklerinin etkisiyle ilk defa fotoğraflarında politik gerçeklikleri dile getirmeye karar vermiş. “Fransa’nın Cezayir halkına yaptıkları bütün Fransızların üzerinde taşıdığı bir yükür” diyerek açıklıyor bunu Emilie. Halen Marsilya’da La Fisch adında bir kültür merkezinde çalışıyor. Marsilya, Kuzey Afrika’ya yakınlığı nedeniyle pek çok Cezayirli, Faslı ve Tunuslu göçmenin yaşadığı kozmopolit bir yer. Emilie, kültür merkezinde göçmenlerle birlikte ortaklaşa halı dokuduklarını ve dokuma bilmeyenlerin anlattıklarını bu yolla ifade ettiklerini

“Halka yön gösterici olamıyorsak, o zaman sinema yapıyoruz diyemeyiz”

Biz sanatı dünyayı anlamamın ve değiştirmenin bir aracı olarak görüyoruz. Bu şiarla bu yıl ikincisini düzenlediğimiz kısa film festivali kapsamında bu alanda faaliyet yürüten kurum ve kişilerle **Tohum Kültür Merkezi** olarak söyleşilerimize devam ediyoruz. **SİNE-SEN** Başkanı **Yusuf Çetin**'le de sendikal çalışmalar ve bu alandaki emek sömürüsü üzerine sohbet ettik.

- İlk olarak sinemanın geçmişten bugüne geldiği süreci bize kısaca anlatabilir misiniz? Bugün sinemanın içinde bulunduğu durumu nasıl değerlendiriyorsunuz?

- Sinema zaman zaman altın yıllarını yaşadığı diyebilirim. Her dönemin kendi içinde bir takım güzelliklerle beraber, bir dizi eksiklikleri de vardı. '78'lerde büyük bir hareketlenme yaşamıştık. Bu dönemde bütün branşlar arasında kurumlar oluşturmak, dernekleşmek vb. çalışmalarımız olmuştu. Ama sonuçta yaşanan sıkıntıların bu şekilde çözülemeyeceğini anladık. Sinemada çalışanların sigortalı (SSK) olması adına bir Ankara yürüyüşü gerçekleştirdik. Bu yürüyüşten önceki süreçte **SSK**, **Bağ-Kur** gibi haklardan yoksun bırakılmıştık. Ankara'ya yaptığımız bu yürüyüş çok ses getirdi. Yapılan bu yürüyüşten sonra SSK'lı olma kararı alındı ve Ankara'dan döner dönmez de sendikayı (**SİNE-SEN**) kurduk. İçinde olduğum jüri yönetimiyle birlikte **DİSK**'e katılma kararı aldık. Bu karar **DİSK** tarafından da kabul edilince **DİSK**'e bağlı olarak çalışmalarımıza başlamış olduk. Bu şekilde başlamış olduğumuz sendikal faaliyetimiz ne yazık ki 12 Eylül darbesi ile birlikte sekteye uğratıldı ve faaliyetlerimiz durduruldu.

1992 yılının başlarında sendikamız tekrar faaliyetlerine başladı. Sendikayı yaşatmaya dönük çalışmalarımız vardı. Sonuçta sendikada belli yönetimler el değiştirdi. Bu süre zarfında sendika üzerinde belli istismarlar da yaşandı. Altı ay önce çalışanların bu işin içinde olmamız gerektiği noktasında bir talepleri olunca yeni yönetimle göreve geldik.

Örgütlü bir sinema olmayınca mümkün değil, hiçbir şeyin güzel olduğunu söyleyemem. İnsanların emeklerine sahip çıkması gerekiyor. Bunun yolu da örgüt-

lü-sendikalı mücadeleden geçiyor. Biz bu dönem için sinemanın altın yılı olacağı inancıyla göreve sarıldık ve çok hoş bir start verdiğimiz düşünüyörüz. **2 bin civarında deklarasyon bastırarak setlerde dağıtıyor ve çekimlerin olduğu setlerde örgütlenmeye çalışıyoruz.** Yani bu aşamada artık takım sözleşmesiz, sendikasız ve sigortasız çalışmanın önüne geçmeyi hedefliyoruz. Hem yapımcılardan hem sinema emekçilerinden bu girişimimiz çok olumlu tepkiler aldı. Böylesi yoğun bir çalışmayı gerçekleştiriyoruz ve en kısa zamanda önümüzdeki yılın ortalarına kadar bu çalışmayı oturtmuş olacağız.

Her dönemde istismarlar olmuştur, bu dönemde de yaşanıyor. TV için dizi çekiliyor, 90 dakikaya tekabül etmesi adına hızlı çekimler yapılıyor. İnsanların omzuna çok fazla yük biniyor. Bu çalışmalar sırasında fazla mesailer yaptırılıyor, 20 saate varan çalışmaların karşılığı verilmiyor. Bunun önünü kesmeye çalışıyoruz. **Tüm dünyada 54 ile 58 dakika arası olan dizi bölümleri maalesef ülkemizde fazla reklâm alabilme; fazla reklâma yer verilebilme amacıyla 90 dakikaya kadar çıkarılmış durumda. Eğer buna bir dur diyen olmazsa 100-110 dakikaya çıkarılacak. Bu bir sömürü ve istismar düzeyidir.** Yani insanlar mesai ücreti almadan çok fazla emek harcayıp emeğinin karşılığını alamıyorsa bunun başka bir adı yok; bunun adı sömürüdür. Sendikanın görevi de tam bu noktada ortaya çıkıyor.

Sinema birilerinin çıkarlarına uygun düşüyor. Yani “**starlarımız**” iyi paralar kazanıyor. Yani sinema yapıldığı söylenemez artık. Olay TV dizilerine dönüşmüş durumda. Sinema derken de buraya vurgu yapıyoruz. Yoksa senede 10-15 tane yapılan sinema filmi geçmişle karşılaştırıldığında çok da sinema filmi çekiliyor denemez. Bugün 60'a yakın TV dizisi çekiliyor ve bu sayının yüzü bulacağı söyleniyor. Çekilen TV dizisinin böylesi büyük koşullarla yüzyüze kalışı ve istismarların yoğun yaşandığı sinemanın ve çalışanlarının, sanat emekçilerinin bu anlamda istismar edildiği çok kötü günler yaşıyoruz.

“Hayal dünyasında insanları uyuşturuyorlar”

- Dizilerin bu kadar çok ilgi görmesini neye bağlıyorsunuz?

Türkiye'nin ekonomik sorunlarından kaynaklı insanlar sinema filmi seyredemiyor. Sinemaya gitmeye vakitleri de yok. Fakat TV dizileri ve TV teknolojisinin evlere kadar girmesi izlenme saatlerinin 24 saat gibi uzun zaman dilimlerine yayılmış olması ve artık sinemayı TV dizilerine uyarlayabilecek kadar bu alanda uzmanlaşmanın olması ailelerin TV başına kilitlenmesini beraberinde getiriyor. Doğrudur bu kadarı? **Maalesef insanları**

kendilerine yaratacak güzelliklerinden de yoksun bırakıyor. Reklâm kuşaklarını dizi bölümlerinde göstermelerinden ötürü çok büyük paralar kazandıklarını söyleyebiliriz. Bundan dolayı istismarların başladığını söylüyoruz. Bu istismarlar emek veren kişilere dönük bir uygulama. Yapımcı bundan büyük paralar kazanıyor.

Bunun ötesinde halka çok yararlı şeyler de yapılıyor. **Antalya Film Festivali**'nde izlediğim **Eve Dönüş** ve **Takva** ülkenin genelini ilgilendiren filmlerdir, bu iki film izlenmelidir. Bu ülkede bakıyorsunuz insanlık dibe vurmuş durumda, insanlar haklarını aramıyor. Demokrasi ve özgürlükler adına çaba harcayan kurumlar gün geçtikçe azalıyor. Bu ülkede demokrasiden falan söz eden yok. İnsanlar sokaklara dökülüyor, kendi geleceklerine dönük güvenceler arıyorlar; yaşayamadıklarını, aç kaldıklarını söylüyorlar. Bunlara hep kulak tıkanıyor. Eğer biz bunları sinema estetiği içinde halka veremiyorsak, halka yön gösterici olamıyorsak o zaman sinema yapıyoruz diyemeyiz.

- Buradan yola çıkarak sanatın ve özelde de sinemanın toplumsal gelişmedeki rolü nedir?

- Sinema ve sanat yol göstericidir, biz böyle bakıyoruz. Yani esteteze edilerek insanları yormadan, insanları düşündürerek, yaşananları insanların gündemine sokan, oradan doğru var olan eksiklikleri gidermenin yolunu gösteren bu anlamda da en güzel iletişim aracıdır sinema. Biz bunu maalesef ülkemizde yerine getiremiyoruz.

- Biz de tam bu noktada kısa film festivali gerçekleştirerek alternatif olma çabası içerisindeyiz. Siz bu tür çalışmalara ve festivalimize nasıl bakıyorsunuz?

- Bu tür çalışmaları olumlu olarak değerlendiriyoruz ve destekliyoruz. Bu anlamda **Tohum Kültür Merkezi**'ni kutluyorum. Mutlaka kısa filmler ilerde uzun metrajlı filmlere dönüşerek daha da güçlü bir şekilde kamuoyuyla buluşacaktır, buluşması da gerekiyor. Bu anlamda dünyada ve ülkemizde kısa metrajlı filmlerin, belgesel filmlerin önemi büyüktür. Sizin de böyle bir çalışmanın içerisine girmeniz, bir sinema örgütü olarak bizleri sevindiriyor. **Böyle güzel şeylerin yapılması, gelişmesi bizleri mutlu ediyor. Başta da söylediğim gibi bu tarz çalışmalara katkı sunulmalıdır. İmkânlar dâhilinde yanınızda olduğumuzu belirtmek isteriz.**

- **SİNE-SEN** olarak son dönem de yeni bir yapılanma içerisine girdiniz. Çalışmalarda geldiğiniz nokta ve bundan sonraki programınız hakkında bizi bilgilendirebilir misiniz?

- Emek sanatçıları üzerinde çok büyük bir sömürü var. Bunun çözümü sendikal olmaktan, örgütlü mücadeleden geçiyor. Şu an bizim 1.800'ü aşan üye sayımız var. Sinema alanında çalışan yaklaşık 5.000

kişi var, kamera önü ve arkası. Biz bu insanların tamamını örgütlemeyi hedefliyoruz. Çalışmalarımız bu yönde. Bunu bir basın açıklaması ile kamuoyuna deklare ettik. Setlerde sendikasız kişileri çalıştırmamak gibi bir çalışmamız var. Bu bizim yasal bir hakkımızdır. **Bu çatının mutlaka yaşaması gerekiyor ve bu çatıdan doğru bir takım ihlallerin önünü almamız gerekiyor.** Bizim önümüzdeki programımız bütün çalışanlarla (**dizi, film, reklâm vb.**) takım sözleşmesi imzalamak. Çünkü sürekli iş olmuyor. Kısa işler olabileceği gibi beş-altı yıllık işler de olabiliyor. Çalıştığı sürece çalışanları sigortalı yapabileceğimiz, onlar adına sözleşme yapabileceğimiz, onlar adına bir takım taleplerimizin olabileceği, güvenceler alabileceğimiz takım sözleşmeleri yapmayı hedefliyoruz.

Bunun için ilk takım sözleşmesini yaptık. Şimdi de sürekli dizi çeken firmalarla bu sözleşmeyi yapacağız. Bu konuda bir takım olumluluklar da var. Hem yapımcılardan hem de oyuncularından hem de kamera arkası çalışanlarından. Yıllarca çalışmış fakat bunun karşılığında sigortası tam olarak yatırılmış çok az insanımız çıkmıştır. Birçok insanımız belirli bir yaşa geldikten sonra sigortaya başvurmuş ve 100-200 gün gibi çok komik oranlarda sigortalı gün sayısı çıkmıştır.

Bizim ayrıca sinema ve sendika bağlamında eğitim vermek gibi bir projemiz de var. 10 bin tane kitabımız var, bunları kütüphanemizde düzenleyerek arşiv araştırma merkezini oluşturarak hizmete sunmayı düşünüyoruz. Geleceğe dönük yılda bir iki tane **SİNE-SEN**'e yakışır yapıt yapmayı düşünüyoruz. Böyle bir iki tane film ile birlikte dayanışmayı da arttırarak, hem işsizlere iş hem gerçekten bizim de artık bu alanın sahibi olduğumuzu gösterecek bir çalışma yapma projemiz var. Yine bizim **AKM** önünde hareket noktası dediğimiz insanların çalışma yerlerine gidebilmek için bekledikleri küçük bir çay ocağı var. Küçümsemek için söylemiyorum ama adeta amele pazarı gibi bir yer burası. Onun içinde bir projemiz var. Bunu belediye sunduk. **Gezi Parkı**'nda prefabrik bir kafeterya kurup bu çay ocağını oraya taşımaya düşünüyoruz. En azından çalışmaya gidişlerde ve dönüşlerde bir takım kolaylıklar sağlayacaktır. Ayrıca vasıtaların önünden kalkabildiği, sendikamızın da içinde küçük bir temsilciliğinin olduğu üyelerimiz ve örgütlenmemizi oradan doğru denetleyebileceğimiz bir çabamız var. Biraz önce de belirttiğim gibi bunlar ileriye dönük projeler. Başaracağımıza da inanıyoruz.

-Teşekkür eder çalışmalarınızda kolaylıklar dileriz.

- Ben teşekkür ederim.

"Vur eskiye yıkılsın, omuz ver yeniye yeşersin!"

Bariş Aslan'ın kendi kaleminden çıkan bu yazı **İşçi Köylü Kurtuluşu**'nun Ekim 1999'da yayınlanan 130. sayısından alınmıştır.

Annem ve babam **12 Eylül 1980** öncesi çalışmak üzere Avrupa'ya gitmiş ve Partiyle orada tanışarak Parti taraftarları olmuşlardı. Kendilerinin gidişinden 10 yılı aşan bir süre sonra beni de yanlarına almışlardı. **Beni yanlarına alana kadar ki zaman diliminde ne dışındaki dünyayı kavrayacak bilince sahiptim, ne de bu bilince sahip olabilecek olgunluğa.** Ailemin beni yanına almasıyla yaşamı anlamlı ve anlaşılır kılan -benim açımdan- bir olguyla karşılaştım. Partiye ve doğal olarak mücadeleye...

Partiyle tanışmam, benim yeniden dünyaya gelişimden başka bir şey değildi.

Bu dönem mücadelede yerimi alsam da bir Komünist Partisi'nin taraftarı olarak sınıf mücadelesinin gereklerini yeterince kavramış değildim.

Başlangıçta uzun bir süre çevremden gördüklerimin etkisiyle şekillenen bilincimle mücadele içindeki yerimin, pratiklerimin, çabamın yeterli olduğunu sanıyordum. Ancak bilincim geliştikçe ve ülkede dağ başlarında, şehir varoşlarında şehit düşen, işkencelerden geçen, zindanlara tıkanan, ölüm oruçlarında ölümün üzerine üzerine korkusuzca yürüyen yoldaşlarımın ödediği bedelleri düşündükçe şu korkunç gerçeği çok daha fazlasıyla hisseder oldum! Pratiğimiz, pratiğim iktidar için savaşan **TKP/ML**'nin savaşçı kişiliğiyle uyumlu değil... Söylemle/söylemimle, pratik/pratiğim arasında korkunç bir uçurum vardı. Emperyalistlerin sunduğu olanaklar farkında olalım ya da olmayalım bilincimizi şekillendiriyor ve çarpık "**devrimci**" kişilikler geliyordu.

Çok düşündüm: Söylemdeki "**sol**"culukla pratikteki sağcılık; bedel ödemeyi göze almış, sınıf mücadelesinin gereklerini yerine getiren devrimcilikle, sözünü ettiğim iyi günlerin, rahat "**devrimci**"liği arasındaki çelişkinin nedenleri üzerine... Çok açık ki, böylesi bir "**devrimcilik**" ideolojik olarak erozyona uğramıştır, proleter devrimcilikle alakası yoktur...

Söylemimle pratiğim arasındaki çelişkiyi gördüğümü düşündüğüm koşullarda ülkede mücadele etme isteğimi Partiye bildirmiştim. Bu arada babamla da kavrayışım oranında tartışıyordum bu çelişkili durumu. Ülkeye gitme isteğime yönelik Partiden olumlu yanıt aldığım da konuşmuştum bu durumu kendisiyle. "**Gideceğim**" demiştim. "**Gidemezsin.**"

"**Neden?**" Yanıt yok. Partiye, mücadeleyle beni tanıştıran babam, bana "gidemezsin" diyor. Mücadele etmek kötü değil; hatta savaşı büyütmemek önemli bir eksiklik... Ama savaşı büyütme için mücadelenin kızgın ateşinde yerini almak isteyen "**benim oğlum**" olunca durum değişiyor. "**Gidemezsin**"... Yani

mücadele edemezsin.

Babamla yaşadığım bu tartışmadan kısa bir süre sonra ülkeye geliş hazırlıkları için evden ayrıldım. Telefon açtım aileme... Annem hüngür hüngür ağlıyordu. Babam... Babamsa beni aktif mücadeleden uzaklaştırabilmek için yüzyüze olduğumuzda ifade etmeye yüzü tutmayacak teklifler yapıyordu telefonda. Tıpkı emperyalistlerin kendisine sunduğu bir dizi olanakta ifadesini bulan "**sus payı**"nı öneriyordu bana babam.

Bilincimdeki değişime, gelişime paralel, mücadele içindeki duruşuma/duruşumuza ilişkin eksikliklerle dolu gerçekliğimizi görme ve kendi açımdan bu eksiklikleri aşma yönlü pratiğe girmeme rağmen babamla aramızdaki ilişkinin niteliğini masaya yatırmamıştım o dönemde... Feodal yönlerim engelliyordu böylesi bir muhasebeyi... **Çünkü Partinin doğrularına göre kendimi aşma, yeniden yaratma çabalarımı birlikte ondan uzaklaştığımı da hissediyordum. Geçştiriyordum...**

Aslında yapmam gereken geçştirmek değil, tüm çıplaklığıyla bu noktadaki gerçekliğimle yüzyüze gelmekti. Gerçeklik olumsuzluğumsa aşmak için en başta olumsuzluğumu açığa çıkarma bilinç ve cesaretini göstermekti.

O gün bu noktada o bilinç ve cesareti göstersem şu gerçeğe ulaşmam hiç de zor olmayacaktı: **Sevgi, bağlılık tarafların karşılıklı ilişkilerinde, emeklerinde anlam buluyordu.** Partinin değerleriyle bütünleştiğim oranda babamdan uzaklaşıyorsam; babamın hangi yönlerinden uzaklaşıyordum? Bu yönlerden uzaklaşmak kötü müydü? Elbette ki babamın geri yönlerinden uzaklaşıyordum ve bu durum hiç de kötü değildi. Yakınlaşma, bağlanma nerede oluyor ve nerede olmalı? **Bütün mesele bu soruya doğru yanıtlar vermekte...** Bizi aynılaştıran, yakınlaştıran geri yönlerimiz mi, ileri yönlerimiz mi? Geri yönlerimizse, o yakınlaşmadan yana taraf olmamak, o aynılaşmayı temellerinden dinamitlemek ge-

rek... Yakınlaşmak, aynılaşmak iyi ama ilerinin geriletilmesiyle değil, aksine gerinin ileriye taşınmasıyla. **Ama yapmadım... Feodal yönlerimden beslenen ve kendi gerçeğimle yüzyüze gelmemi engelleyen geçştirmelerim oldu.**

Yaşanan, mücadele ile aile arasındaki çelişkinin tezahürüyüdü. Bu çelişki en kaba haliyle, bir boyutuyla çözülmüştü belki... Mücadele için ülkeye ulaştırılmayı bekliyordum. Ancak bir sağlık sorunum yeniden açığa çıkmıştı, kırsala gidemeden. Bu sorunla kırsalda zorlanacağıma dair görüşler dile getirilmişti. Gerçekte bu sorunun gerilla bölgesinde nasıl olumsuz etkileri olabileceğini bilemiyordum. **Ama ortaya çıkan bu sağlık sorunuma rağmen kırsala gitme ile tedavi olduktan sonra gitme arasındaki çelişkide hemen gitme yönünde ısrarcı olmadım, olamadım.** Belki de olması gereken ile eksikliklerimden, zaafarımdan beslenen yönüm örtüşüyordu o anki kararda. O an içinde bulunduğum durumu düşünüyorum da; kafamda yeterince çözümlenmemiş çelişki, mücadelenin kızgın cephesinde yerimi almamı engellemezdi. Ama zamanında açığa çıkartılıp doğru yöntemlerle çözümlenmeyen tüm çelişkilerin çözümünün güçleşmesi gibi, bu çelişki de zamanında çözümlenmediğinde zamana ve koşullara göre yaratacağı tahribatlar da büyük olacaktı; niyetlerden bağımsız olarak böyleydi...

Ben ne yapmıştım? **Sağlık sorunumu çözdükten sonra, kırsal alana gitmem yönündeki görüşü, kafamda çözümlenmediğim çelişkilerden de beslenen bir biçimde onaylamıştım.** Tekrar ailemin yanına dönmüştüm. Onların bana dair istemlerine uygun bir pratik içine girdiğimi düşünüyordular. Bu durumu kabullenemiyordum. Ama öyle değil miydi; bir geri adım değil miydi benimki?

Tedavi olmamın ardından büyük bir coşkuyla tekrar ülkeye geldim. Partinin yöneliminin kendimizi sarsmamızı sağlayan olumluluğunun etkisiyle başka yoldaşlar da vardı, ülkede görev almak üzere birlikte yola çıktığımız. İçlerinde Hakan Karabulut yoldaş da vardı.

Bir an evvel varmak için sabırsızlandığımız dağlardan gelen bir ölüm haberiyle sarsıldık. Şehit düşen yoldaşlarımız; **Hakan Karabulut...** Bizimle birlikte gelmişti ülkeye ve daha yeni kavuşmuştu gerillanın zafer namlularıyla özgürleşen dağlarımıza... **Vakit kaybına tahammülüm yoktu; bir an evvel ulaşmalıydım menzile, Hakan yoldaştan boşalan mevziyi ben doldurmalıydım. Bir Hakan da ben olmalıydım...**

Ve nihayet ulaşmıştım dağlara, dağlardaki gerilla yoldaşların yanına. Mücadeleye girdiğimden beri nice çelişme/çatışmanın ardından varılmış irili ufaklı hedeflerden sadece biriydi mücadelenin bu cephesinde yerimi alışım... Ama sadece birisi.

KAVGADA ÖLÜMSÜZLEŞENLER

Hasan Yaşar: Tunceli-Mazgirt doğumlu **Hasan Yaşar**, Proletarya Partisi ile İzmit'te tanıştı. Şantiye işçisi olarak çalışan Yaşar, iş yerinde sürdürdüğü faaliyetin yanında Kocaeli'nde propaganda faaliyetlerinin içinde yer alıyordu. Hasan Yaşar çalıştığı şantiyede maaşını almaya gittiğinde, başına vurulan darbelerle katledilmiştir.

Yaşar Yiğit: 1963 Erzincan Refahiye doğumlu **Yaşar Yiğit** Proletarya Partisi ile 1977 yılında tanıştı. Alçakgönüllülüğü, fedakârlığı ve çalışkanlığıyla **Gülsuyu** halkının yüreğine taht kuran Yaşar Yiğit, **30 Ekim 1980**'de ormanlık alanda yoldaşlarıyla birlikte bomba eğitimi yaptıkları bir sırada elinde bombanın patlaması sonucu şehit düştü.

Halil İbrahim Kater: Diyarbakır'da dünyaya gelen Kater, daha çocuk sayılabilecek yaşta tanıştı **Proletarya Partisi** ile. İzmir Buca Lisesi'nde lisele gençlik içinde faaliyet yürüttü. **Armenak Bakırcıyan**'ın kaçırılması eyleminde de görev alan Kater, Siverek yöresindeki gerilla birimi içinde yer alıyordu. Halil İbrahim Kater **Siverek**'te bir ev toplantısında dikkatsizlik sonucu meydana gelen kaza kurşunuyla hayatını kaybetti.

Tekin Çakmak: Dersim Hozat Tavuklar köyünde 1959'da doğdu. Altıparmak kod adlı **Tekin Çakmak**, **30 Ekim 1993**'te Hozat'ta girdiği çatışmada şehit düştü.

Huriye Çıtak: 1968 Çorum doğumlu Huriye Çıtak, örgütlülüğe gençlik faaliyeti içinde başladı. "**Bir gün ben de sınıf mücadelem halkın yanında bir sıra neferi olarak gerilla gibi savaşmayı hak edeceğim**" dediği arzusuna 1989 yılında Dersim dağlarında kavuştu. TMLGB üyesi **TİKKO** savaşçısı olan Huriye Çıtak, köye inen gerilla grubunun köye indiği bir sırada askerin açtığı ateş sonucu şehit düştü.

Tuncay Çarıkçıoğlu: 1962'de Kastamonu'da dünyaya gelen Tuncay Çarıkçıoğlu 1982 yılında İstanbul'da **Mühendislik Fakültesi**'nde okurken katıldı Proletarya Partisi saflarına. **İsmail Oral**'la birlikte **TMLGB**'yi fiilen kuran ilk önderler arasındadır. 1989'da gerillaya katılan Çarıkçıoğlu, 1990'da **KBK** üyeliğine atanarak dağların Çetin'i oldu. Ardından geçici **MK** üyeliğine getirildi. '92 yılından sonra **BABK** sekreteri olarak görev yapmaya başladı. **2-3 Kasım 1992**'de **Tokat Almus**'da saatler süren çatışma sonucu şehit düştü.

Mehmet Yeşil: 1960 Dersim doğumlu Mehmet Yeşil 1980 yılında Proletarya Partisi saflarında mücadeleye başlamıştır. 1993 yılında **PKK** gerillaları tarafından üç yakınıyla birlikte kaçırılan **Yeşil 24 Ekim 1993**'de devrimci ahlak ve ilkelere sığmayan yöntemlerle işkencede katledildi.

Ercan Eser: 20 Şubat 1973 yılında Dersim Mazgirt doğumlu olan Ercan Eser 22 Ekim 1998 tarihinde İstanbul'da trafik kazasında hayatını kaybetti.

Bazen çatışmalar, çelişmeler sorunlarla dolu süreçlerde bunaldığımız; “sorunsuz”, “dingin”, “huzurlu” ortamların hayalini kurduğumuz zamanlar olmuştur. Sorunsuz çelişmenin çatışmanın olmadığı koşullar olabilir mi insan için? Olabilir... Ancak ve ancak ölüm halinde. Kapsamlı toplumsal sorunların, çelişmelerin çözümü hedefiyle yola çıkmış bir **Komünist Partisi**’nin ve onun örgütlü bireyinin çatışma/çelişmenin olmadığı ortamların arayışına girmesi, hedefleriyle tezatlık oluşturan ne kadar da apolitik bir yaklaşımdır. İstesene de istemesene de yaşamda çelişme var, olacak...

Her çelişme yerini yeni bir çelişmeye bırakacağına göre çözümünün ardından doğal olarak gelişmenin bir ürünü olarak varılmış her hedefin, her zirvenin ardından yeni zirvelere gözünü dikmesi gerekir insanın.

Ve işte varılmış bir hedef olarak mücadelenin gerilla cephesinde yerimi alışımda bir son değil; yeni bir başlangıçtı benim için.

En son söylenecek olanı şimdi söyleyerek devam edecek olursam... **Yaşamımda hiç tank olmadığım yoğunlukta, geçirdiğim bir yıllık gerilla saflarındaki mücadele şunu gösterdi:** Mücadelenin çevresinden merkezine doğru yakınlaştıkça insanın gelişim hızı da artıyor. Artıyor çünkü çelişmeler etkileri boyutuyla çözümünü daha fazla yakıcı bir şekilde dayatıyor.

En basitinden, yaşam ve ölüm arasındaki çelişkinin çok daha yakıcı bir şekilde yaşandığı bu savaş cephesinde, iyi ve kötü yönlerimiz, olması gereken ile olan arasındaki çelişme de, olması gereken, iyi yönlerimizin belirleyici olmadığı koşullarda; hele ki boş vermişliğin, olumsuzluklarımıza gözlerimizi kapamanın ürünü olarak çözümsüzlüğün, kararsızlığın yaşandığı koşullarda ortaya çıkacak olumsuzlukların faturaları çok daha ağır olacaktır. Bir zaafımızın ürünü olarak ortaya çı-

kan olumsuzluğumuzun savaşın acımasız yasalari karşısında “ama”larla başlayacak hiçbir gerekçesi olamaz. Savaşın yasaları izin vermez buna....

Dediğim gibi, mücadelenin gerilla cephesinde yerini alışımda bir başlangıçtı benim açımdan. **Yaşadıklarım, yaşanılanlara tanklığım bir kez daha kanıtlıyordu bu gerçeği. Mücadelenin her bir aşamasında beklenenlere yanıt olmak gerekiyordu.** Bunun için de varolanla yetinmemek.

Seyit yoldaşı gördüğümde, insan için en büyük engelin; hastalıklardan ideolojik olanı olduğunu yaşamın canlı gerçeğinde kavrama şansım oldu. Mücadelenin beklentilerine yanıt olmamanın gerekçesi haline getirilmiş sağlık sorunlarını hatırladım. İdeolojik gerilemişlerle nasıl ki olmayan “sorun” bile sorun olabiliyorsa; ideolojik olarak her yönüyle sağlam bir duruş olan mevcut sorunlarımızın, belki ortadan kaldırmasa bile, etkisini azaltabiliyordu....

Soyut gerçek yoktu; gerçek daima somuttu. Söylediklerimiz, yaptıklarımız gerçeğin açığa çıkartılmasına ve olumsuzsa eğer değiştirilmesine hizmet etmeliydi. Küçük-burjuva kökenli yoldaşların bu doğru yaklaşım karşısında yaşadıkları çelişkileri, değişim sancılarını gözlemledim yaşamın ayrıntılarında. Gerçekliğe gözler kapanmadığı ve değişme çabası içinde bulunduğu oranda değişiliyordu da. Ancak küçük-burjuva yaşam tarzına duyulan derin özlemlerin, içinden gelinen bu sınıfın ihanet edip etmeme noktasında yaşanan gerçek anlamda belirsizliğin ürünü olarak gerçekliğe gözler kapandığında, değişme çabası bir kenara bırakıldığında proleter duruşa gelememe, ayak direme başlıyordu. Bu durum insanı geliştirmedeği gibi daha da geriletirdi. Kişi açısından böylesi en kötü durum dahi, saflar açısından kötü sayılmazdı. **“Ya dışındasın çemberin ya da içinde...”** içinde gözükp dışında olmaktan ve kendini, başka-

larını kandırmaktansa bırakalım tüm çıplaklığıyla açığa çıksın gerçeklik.

...

Bana gelince...

Yurtdışından ülkeye gelme kararını verirken genel olarak yadsıdığım gerçekliğimi, yaşamın ayrıntılarında da yadsımamın ne kadar gerekli olduğunu gördüm. Geçmiş maddi yaşam koşullarının düşünce yaşam tarzımdaki etkileri birer birer açığa çıktı. Meğer şimdiye kadar yadsıdığım aysbergin görünen yüzüymüş. Yaşam, pratik gösterdi bu gerçekli-

ğimi; görmek istemediğimde gözümde soku tüm acımasızlığıyla, iyi de oldu.

Ölümler yaşam çatıştı kıyasıyla. Sırrına erdim ölümsüzlüğün.

Ve şimdi ben büyüyen kavgamızın ihtiyaçları artmışken vardığım aşamayla yetinmeyi aklımın ucundan bile geçiremem. Kesinlikle zorunludur yeni zirveleri hedeflemem. İdeolojide derinleşmem, siyasette yetkinleşmem, örgütsel yaşamda ustalaşmam...

Vur eskiye yıkılsın, omuz ver yeniye yersin!

Özgür'ümiün anısına...

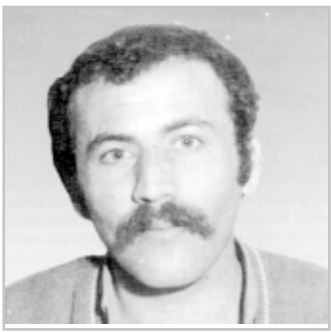
Dokuz yıl bitti, ölümünün onuncu yılına giriyorsun. Ne kadar kötü yokluğun! Merhaba, Karadeniz dağlarında açan kırmızı gül! Her ölüm yıldönümün yaklaştığında etrafıma baktığımda tek başına açmış bir gül görsem sen zannederim, derim ki bu Özgür, **“merhaba Özgür”** demek gelir içimden. Karadeniz dağlarına kara bulut gibi çöktü yokluğun. Girdin halkının yüreğine, güzelleştirdin o insanları, zulme karşı direnmeyi başkaldırını öğrettin. **“Yaşamak direnmektir”** diyordun daha çok hizmet edecek halkına.

Kim demiş ki onlar öldü diye, ölmedi onlar yaşıyor, dalga dalga köpük köpük Karadeniz'den Dersim'e mücadeleyi taşıyorlar... Sabahın yedisinde karanlığı yırtarcasına silahla selamladın Karadeniz dağlarını, boyun eğmedin son mermine kadar çatıştın, **“teslim ol”** çağırısına **“ben devrimcim, devrimciler teslim olmaz”** diyerek silahınla cevap verdin. Silahın elden ele dolaşıyorsa ve silahınla intikamın alınmıyorsa, kızıl bayrağımız dalgalanıyorsa devrim şiarımız dağlarında yükseliyorsa bize ölüm yok. **“Ölüm nereden gelirse gelsin, hoş geldi sefa geldi”** diyordun. '96 Nisan ayında tah-

liye olmuştun, annenın yanında sadece 15 gün kalmıştın, soluğu sevdalı olduğun dağlarda almıştın. İbrahimlerden, Kazım Çelik'lerden teslim aldığın bayrağı yükselterek devrim ateşini harladın. Korktu faşist köpekler bu heybetli yürüyüşünden, kararlı duruşundan uykuları kaçtı itlerin. Halka ihbarcılığı onursuzluğu dayattılar, para karşılığı birkaç onursuz bir lokma ekmek için çocuklarının geleceğine ihanet ettiler. Özgürler, çocuklar öldürülmesin; köle olmasın diye gelecek güzel günler için, özgür bir dünya için mücadele verdiler. Vatani parsel parsel Amerika'ya satanlar çarkları bozulduğu için bunlar vatan haini dediler, kimisini F tiplerine koydular kimisini öldürdüler.

Yok, yok onlar ölmedi yok! Halkının yüreğinde tıpkı Karadeniz gibi coşuyor, Dersim dağlarında çiçek açıp kekik kokuyorlar. Özgür'e kurşun sıkın köpekler bile inanmıyorlar öldüğüne. Ölülerimizden bile korkuyorlar, **20 Ekim**'de bizden önce diziliyorlar Karşıyaka Mezarlığı'na.

Devrim şehitleri yüreğimizde yaşıyor yaşayacak! Selam olsun bin selam TIK-KO gerillası Özgür Kemal Karabulut'a! (Ankara'dan bir ana)

Hıdır Aslan: (1958-25 Ekim 1984)

1958'de **Tunceli Hozat Taşıtlı** köyünde doğdu. Ortaokuldaki başarısı üzerine öğretmenlerinin de ısrarıyla ailesi Ankara'daki ağabeyinin yanına lise için gönderdi.

Hıdır Aslan politikayla Kurtuluş ve Etilik Liseleri'nde okurken tanıştı. Kısa bir süre sonra **LİSE-DER**'e gitmeye başladı. Bir olaya karıştığı gerekçesiyle tutuklanarak 7 ay hapis-hanede kaldı.

1978 sonrası İzmir'e gitti. Şubat 1980'de yakalanınca, tutuklanarak **Buca Hapishanesi**'ne gönderildi. Devrimci Yol'un **Gültepe** ve **Karabağlar** sorumlusu olmaktan yargılandı. 4 yıl süren hapishane günlerinden sonra 25 Ekim 1984'de **Burdur Kapalı Hapishanesi** avlusunda idam edilerek ölümsüzleşti.

“(...) Çağının ileri görüşlü, aydın bir insanı

“Eksilmeyiz tükenmeyiz darağacında...”

ol. Her şey apaçık, aşık, gözler önünde. Onları görebilen, eğriye eğri, doğruya doğru hem de yüksek sesle diyebilen biri ol. Yaşamın onurlu yanlarına tutun, onları savun. Sizlerin böyle insanlar olduğunuzu, kendi safınızda yer almış, yaşam mücadelesine katılmış birer insan olduğunuzu bilmek kadar beni sevindirecek bir şey olamaz”

(Yeğeni Sultan'a yazdığı mektuptan)

“Canım Abim,

Uzun uzun yazacak değilim. Bu ana hep hazırdım. Son yolculuğum yaşamım kadar güzel olmalı. Üzmek mi? Bunu hiç istemiyorum canlarım. Büyük sözler etmeyi gereksiz buluyorum. Herşey yaşamımız kadar açık ve sade olmalı.

Yaşamak bir türküyse bunu, bu türküyü en güzel biçimiyle söylemeye çalıştım. Zafer şarkısının söylendiği günler de gelecek. Kısa da olsa onurlu yaşamının yolunu seçtiğim için mutlu gidiyorum. İyi, güzel şeyler uğruna yaşıyorsa her şey, katlanılmayacak şey yoktur. Ölüm bile basitleşiyor. Anlamlıysa ölüm yaşamak kadar güzeldir.

Şu mektubu yazarken bir yandan çay, siga-

ra içiyorum. Ağır ağır. Tadına vara vara. Neşesiz değilim. Bir yandan yaşamımın film şeridini toplamaya çalışıyorum kafamda. Kısacık zamanda bu anlık, hemen her şeyi baştan sona ayrıntılarıyla izlemek oldukça zor gibi.

Vasiyet yazmamı istemiştin. Acele etmemiştim ama buna zamanımız oldu işte. İyiden, güzelden yana olun. Budur isteğim, hepimizden. Tüm dostlarıma, dost yüreklilere sevgimin sıcaklığını iletin. Utançsız, onurlu gidişimi. Üzülmek, acımak hiç kimseden beklemediğim bir şeydir. Bana yapılacak en büyük kötülük budur. İnsan acılarıyla da yaşamasını bilir, bilmeli. Güç de olsa.

Benim üzerimde büyük emekleriniz var, ödenmeyecek kadar büyük. Senin ve ötekilerin. Siz, emeğin tüm temsilcilerine, dünyadaki tüm emekçi, onurlu güçlü insanlara layık olabilmem için yolunu seçtim. Yapabileceğim her şeyi yapamamış olsam da, bu görevi yapacak yeni insanlar topraktan fırlıyor.

Ailedeki bana düşen tüm hakları, sen ve Aydın'a bırakıyorum. En yararlı biçimde kullanacağınıza inanıyorum.

Çok şey söylemek istiyorum ama zaman öyle kısa ki. On dakikamız var. **Üzülmeyin,**

acılarına yenilmeyin, hayata karşı güçlü olun, yaşam budur. Seçilmesi gereken yaşam. Sultan'a sevgilerimi yolluyorum. Herbirinize isim isim yazamayacağım. Dostlara da. Bu hepsini karşılığın.

Yüreğimin tüm sevgisiyle, tüm onurlu güçlerimle seni, sizi, hepimizi kucaklar, doyasıya öperim. Güçlü olun. Başı dik olun. **O güzel günlerde tekrar yanınızda olacağım.**

Amcanız, kardeşiniz, dostunuz.”

Hıdır Aslan

GÜNDE DÜN...

20 Ekim

1935. **Uzun Yürüyüş** sona erdi. Mao önderliğindeki Birinci Öncü Ordu Yen'an'a girdi.

26 Ekim

1972. Rasih Nuri İleri **“Lenin Hayatı ve eserleri”** kitabını Türkçe'ye çevirdiği gerekçesiyle 7.5 yıl hapse mahkum oldu.

Irak'ta direniş bitti mi?

Ortadoğu'da son dönemde yaşanan gelişmeler önümüzdeki günlerde suların daha da ısınacağını gösteriyor.

ABD emperyalizminin son birkaç yılda artan ve ivmesi daha da yükselecek olan saldırganlığı dünya halklarına acı çektirmeye devam edecek. **Ortadoğu halkları yüzyıllardır emperyalistlerin egemenlik savaşlarının içinde gözyaşı dökmektedir.** Kendisini dünyanın efendisi ilan eden ABD emperyalizminin giderek güçten düşmesi vahşetini ve saldırganlığını da artırmaktadır. **Ekonomik olarak tarihinin en kötü dönemini yaşayan ABD emperyalizmi, bu sorunu aşmak için her yolu**

mubah saymaktadır. Ekonomiyi yavaşlama sürecine giren ve sürekli krizlerle kıvrılan ABD emperyalizmi, dış borçlarını kapatmak ve artık işlemez hale gelen ekonomisini harekete geçirmek için savaş makinesini devreye sokmaktadır.

Dünyanın jandarmalığına soyunan ABD, dünyanın her-

hangi bir yerindeki gelişmeye refleks göstererek küresel çıkarlarını korumanın peşinde. Emperyalistlerin kurtlar sofrasında artık eskisi gibi dış gösteremeyen ABD, bunun acısını dünya halklarından almaktadır. Ekonomisinin esas itici gücünü oluşturan savaş sanayi ve içine girdiği darboğaz, ABD emperyalizmini işgale, bölgesel savaşlar yaratmaya itmektedir. **Bu gidişat emperyalizmin doğası gereği olmaktadır.** Yaşadığı her ekonomik şoktan sonra hayatta kalmak için daha fazla petrole, enerjiye, pazara, bunun için de daha çok kana, kitlesel katliamlara, işgallere yönelmektedir. Can çekişen ve dünya halklarının emeği ve canı ile beslenen emperyalizm son hamlelerini yapmaktadır.

Bu anlamıyla önümüzdeki günler Ortadoğu halkları açısından sıcak gelişmelere gebe. **11 Eylül saldırılarından sonra vahşet çitasını yükselten emperyalizm kanlı tarihine yeni sayfalar eklemektedir.** Özellikle Rus, AB ve Çin emperyalizmi karşısında manevra yapmakta giderek zorlanan ABD emperyalizmi tansiyonu yükseltmekte ve dalaşı derinleştirmektedir. **Emperyalistler için dünya hâkimiyetine giden yolda Ortadoğu önemli bir kavşak noktasıdır.** Dünyanın efendiliği için dövüşenlerin bu bölgedeki gelişmelere en üst noktada du-

yarlılık gösterecekleri kuşku götürmez bir gerçektir. ABD rakipleri ile arayı açmak ekonomisini düze çıkarmak ve yeni pazar alanları, nüfuz bölge-

leri yaratmak için yeni hamlelerin hazırlığındadır. Birkaç yıldır bu amaçlarını gerçekleştirmek amacıyla yeni projeler geliştirmektedir.

Kaçın! Ortadoğu'ya "özgürlük" geliyor!

ABD emperyalizmi gelecekte izleyeceği yeni yol haritasını GOP/BOP ile deklare etmişti.

Ortadoğu'ya "sığmayan" ABD, egemenlik alanını genişletmenin peşinde. 11 Eylül'den sonra bu projeler kapsamında Irak'ı işgal eden, binlerce insanı katleden emperyalizm şimdi de gözünü İran ve Suriye'ye dikmiştir. Ortadoğu'da izleyeceği politikaları ileri karakolu İsrail aracılığı ile uygulayarak yeni işgallerin hazırlıklarını yapmaktadır.

Son olarak Filistin ve Lübnan'ı işgal ederek taş üstünde taş bırakmayan ABD emperyalizmi, Hizbullah-İsrail çatışması üzerinden Ortadoğu'daki güç dengelerini yeniden düzenlemekte ve yeni müdahalelerde bulunmaktadır. Binlerce insanı katlederek milyonlarcasını da evinden eden emperyalizm Ortadoğu'daki değişimin ne kadar "sancılı" olduğunu da gösteriyor.

Lübnan işgali ile İran işgalinin bir provasını yapan ABD emperyalizmi saldırı için dünya kamuoyunu hazırlamakta bölgedeki işbirlikçi, uşaklarını yol haritasına uygun bir hale getirmeye ve İran'ı tecrit etmeye çalışmaktadır. Bunun için Ortadoğu'daki ziyaret trafiğini artırmaktadır. İran'ın nükleer silahlarından arındı-

Irak'a demokrasi ve insan hakları getirdiğini iddia eden ABD emperyalizminin aksine İngiliz sağlık dergisi The Lancaet; işgalin başladığı Mart 2003'ten Temmuz 2006'ya kadar 655 bin Iraklı'nın öldüğünü açıkladı. Bu kadar insanın demokrasi ve insan hakları kuyruklarında öldüğüne mi inanmalı?

rılması iddiasıyla devam eden temaslar gerçekte yol haritasının yaşama geçmesinden başka bir şey değildir.

3 Ekim'de **Suudi Arabistan Dışişleri Bakanı Prens Suud El Faysal** ile görüşmesinden sonra gazetelere; "İran nükleer faaliyetlerini askıya almadığı takdirde uluslararası toplumun tek seçeneği BM'nin 1696 sayılı kararına başvurarak yaptırım getirilmesi olacaktır" demeçleri veren ABD Dışişleri Bakanı **Condoleezza Rice** bu oyunun baş aktörlüğüne soyunuyor.

Ölüm meleği Irak'ta!

Türkiye, Yunanistan, İsrail ve Lübnan olmak üzere birçok ülkeyi ziyaret eden Rice bu aralar fazla mesai yapmakta.

Girişecekleri yeni katliamlar öncesi son hazırlıklarını yapan emperyalistlerin sözcüsü Rice ve onun haydut çetesi tüm enerjilerini efendileri için kullanmakta ve canla başla çalışmaktadır. Ortadoğu halklarının kanı üzerinde entrikalar çeviren, katliam senaryoları yapan "dünyanın en güçlü kadını" tekrar Ortadoğu'da bir ha-yalet gibi dolaşmaya başladı.

Rice ne zaman bir bölgeye gitse oraya da ölümün soğuk nefesini taşımakta, arkasından şehirler bombalanmakta, bebek cesetleri televizyon ekranlarını doldurmaktadır. **Condi** altına imza attığı ve aktif olarak görev aldığı Irak işgalinden sonra çıktığı yurtdışı gezisinde Irak'ı da unutmadı. Irak'ta işlerin yolunda olduğu, endişelenecek bir şey olmadığını etrafa gülücükler dağıtarak açıklayan Condi fena yanıldı.

Irak'a inmek için havada 3 saat gezmek zorunda kalan Condi, bir korama ordusu eşliğinde çelik yeleklerle uçaktan inebildi. Eğer bu bir tatbikat değilse işler hiçte yolunda gitmiyor demektir! Irak'ta denetimi sağladığını iddia eden Pentagon sözcülerini, 7 Ekim günü Telafer'de bir kontrol noktasına yapılan ve 5 kişinin öldüğü eylem bile yalanlamaktadır. Irak'a demokrasi ve insan hakları getirdiğini iddia eden ABD emperyalizminin aksine İngiliz sağlık dergisi The Lancaet; işgalin başladığı Mart 2003'ten Temmuz 2006'ya kadar 655 bin Iraklı'nın öldüğünü açıkladı. Bu kadar insanın demokrasi ve insan hakları kuyruklarında öldüğüne mi inanmalı?

ABD fena halde çuvalladığı ve bir türlü çıkamadığı Irak bataklığından çık-

manın hesapların yapıyor. Çünkü savaş arabasının yoluna devam etmesi için bu zorunlu. Ancak bu hiçte kolay değil.

12 Ekim'de **Savunma Bakanı Donald Rumsfeld**'in de katıldığı Pentagon'da düzenlenen basın toplantısında konuşan Kara Kuvvetleri Komutanı Orgeneral Peter Schoomaker; Irak'ta var olan 141 bin askerin 2010'a kadar korunacağını ve yakın bir zamanda çekilmenin söz konusu olmadığını söyledi. Peter Schoomaker direnişçileri kastederek "İstendiği kadar ateş edebilmem için yeterince cephanem olmalı" sözlerini sarf etti.

Irak'ta kurulan kukla hükümetin polislerini eğitmekle görevli Tümgeneral Joseph Peterson ise son iki yıl içinde 4000 polisin öldürüldüğünü 8000'den fazlasının da yaralandığını açıkladı. 13 Ekim tarihinde İngiliz Daily Mirror gazetesine demeç veren İngiltere Genelkurmay Başkanı Orgeneral Sir Richard Dannat "Bir yabancı olarak bir ülkeye davet edildiğiniz zaman memnuniyetle karşılırsınız ancak biz bu ülkeye kesinlikle şu an Irak'ta bulunanlarca davet edilmedik" diyerek İngiliz askerlerinin Irak'tan çekilmesi gerektiğini söyledi. İngiltere'nin Irak'ta 7 bin askerle ABD'den sonra en büyük gücü oluşturduğunu da eklemeli.

Eğer Genelkurmay Başkanı İngiliz askerlerinin canı sıkıldığı için böyle bir açıklama yapmıyorsa, bu sözler direnişin boyutunu göstermektedir. ABD emperyalizmi Irak'ı denetleyemeyeceğinin farkına varmış olacak ki, kurduğu kukla hükümeti aracılığı ile Federalizm Yasası'nı onayladı.

Ülkenin tamamı yerine petrol zengini bölgelere yoğunlaşmayı ve buralara egemen olmayı hedeflemektedir. Irak Parlamentosu Başkanı Mahmud Maşhadani işyancıların önü alınmadan uygulanacak her düzenlemenin yangına körükle gitmek anlamına geldiğini söyleyerek direnişin gücüne bir kez daha işaret etmektedir.

ABD emperyalizmi Irak'ta olduğu gibi bir kez daha direnen halkların önünde baş eğmektedir. Tüm zafer naraları direnişçilerin beyinlerinde patlattığı mermilerle tuzla buz oldu. ABD emperyalizmi her şeye kadirdir diyenler gözlerini Irak'a çevirmeli! **Direniş, zulmün olduğu her yerde olduğu gibi Irak'ta da yaşıyor ve büyüyor!**

Şovenist-ırkçı kampanyaya aldanmayalım! Ermeni Soykırımını lanetlemek her devrimcinin görevidir!

Fransa'da Ermeni soykırımının inkârının cezalandırılmasını karar altına alan yasanın gündemleşmesiyle birlikte ülkemizde ırkçı-şoven kampanya bir kez daha yükseltilmeye başlandı. Yasanın 12 Ekim'de Fransız Meclisi'nde kabul edilmesi de hükümetinden Genelkurmay'ına, Dışişleri Bakanlığı'ndan gerici dernek ve kurumlarına tüm Kemalist-ırkçı kesimlerin Ermeni düşmanlığının dozajını artırmasına sebep oldu.

Son yıllarda Kürt halkına yönelik artan ve linç eylemleri ile devam eden ırkçı-şoven saldırılar söz konusu yasa ile Ermeni halkına çevriliyor. Böylece "Türk'ün Türk'ten başka dostu yok!" faşist sloganı kitlelerin bilincine daha fazla şırınga ediliyor. Ekonomik-siyasal ve sosyal kriz içinde daha da batan faşist sistem şoven-faşist propaganda ile çıkarları-sorunları ortak olan farklı milliyetlerden ezilenleri birbirine düşürmeyi ve geri kesimleri kendi safında örgütlemeyi hedefliyor.

Bu şoven dalga içinde İşçi Partisi bayrağı kimseye kaptırmamaya kararlı bir duruş sergiliyor. Her gün faşizmin simgesi bayraklarla sokaklara çıkan İşçi Partililer, Fransız emperyalizmine karşı olma adı altında Ermeni, Kürt ve diğer azınlık milliyetler aleyhinde ırkçı faaliyetlerini sürdürüyor. Ermeni soykırımının önde gelen sorumlularından olan Talat Paşa'nın adını, kurduklarını komitelere utanmadan veren İşçi Partisi bu komiteler üzerinden kitleleri etkilemeyi hedefliyor.

Saldırıları bununla da bitmiyor. Her gün farklı kesimlerden zatlar medyada boy gösterip şovlar düzenliyor. Yasa kabul edilince Fransa'ya gidip "suç" işleyeceğini ilan eden ucuz kahramanlardan Cezayir soykırımını kabul ederek "misilleme" yaptıklarını sananlara kadar kötü bir oyun sahneleniyor. Tabii "öneriler" bununla da sonlanmıyor. AKP'li Yaşar Yakış ile CHP'li Şükrü Elekdağ ise Türkiye'de çalışan 70 bin Ermeni'nin sınır dışı edilmesi ile yeni bir "tehcir" önerisinde bulunmuşlar ve düzenin temsilcilerinin anlayışlarının 90 yıldır değişmediğini, bir başka açıdan göstermiş oldular. Başbakan Erdoğan da konuyla ilgili yaptığı konuşmada Fransa'ya hitaben "Sana ne kardeşim!" diyerek hiddetlenmiştir. Yine ANAP'lı İbrahim Özdoğan'ın Ermeni soykırımını kabul edenlerin cezalandırılması önerisi de bu dönemde Meclis'e sunuldu. Sanki ülkemizde Ermeni soykırımını kabul eden aydınlar, ilericiler hapsedilmemiş, DKÖ'ler kapatılmıyormuş, herkes özgürce görüşlerini iletmiş gibi Fransa'ya bu şekilde misilleme yapmayı teklif etmek de ülkemizde siyasetin seviyesizliğini bizlere kanıtlamaktadır. Ülkemizde farklı milliyetlerden emekçilerin çıkarlarının ve mücadelesinin ortaklığını savunan, bu anlamda Anadolu'nun kadim halklarından biri olan Ermeni

milliyetinin soykırımı uğramasının hesabını bu devletten soracağını ilan eden devrimci ve komünistler bir yana, sistemle doğrudan hesaplaşmaya girmeye cesaret edemeyen burjuva-liberal aydınlar dahi soykırımı ima ettiği iddiasıyla cezalandırılmakta, hapse atılmaktadır. Ülkemiz edebiyatının en tanınan isimlerinden olan ve Nobel ödülünü alan Orhan Pamuk "1 milyon Ermeni, 30 bin Kürt katledildi" dediği için mahkemelere taşındı ve sivil faşistlerin linç girişimine maruz kaldı. Yine Elif Şafak'ın "Baba ve Piç" romanında roman kahramanının Ermeni soykırımını savunması nedeniyle hem yazar Elif Şafak hem de roman kahramanları Armanuş ve Asya yargılanmaktadır. Geçtiğimiz Mayıs ayında Proletarya Partisi'ne yönelik gerçekleştirilen operasyonda ele geçen ve üzerinde "Ermeni Soykırımının Hesabını Soracağız!-TKP/ML TİKKO" yazan pankart da egemen sınıfların medyasının ve polis şeflerinin dikkatini ve tepkisini çekmişti.

Açıktır ki tarihsel bir gerçek olan Ermeni soykırımını lanetlemek biz devrimciler açısından olmazsa olmazdır. Özellikle 1. Emperyalist Paylaşım Savaşı'nın hemen öncesinde ve savaş sürecince Anadolu'da, Balkanlar'da, Kafkasya'da halklar emperyalistlerin politikaları doğrultusunda birbirlerine kırdırılmaya çalışılmış ve büyük oranda başarılı da olunmuştu. Lenin yoldaşın önderliğinde Rusya'da gerçekleşen Büyük Sosyalist Ekim Devrimi ile birlikte Kafkasya'daki ulusal sorunlar komünist önderlik altında ve Ulusların Kendi Kaderini Tayin Hakkı ilkesi doğrultusunda çözümlenmişti. Yine Balkanlar'da da yüzyıllardır kısırtılan ulusal ve dini farklılıklar da 2. Emperyalist Paylaşım Savaşı'nın ardından halk demokrasilerinin Balkanlar ve Doğu Avrupa'da kurulmasıyla çözüme kavuşmuştu. Ancak gerek bu ülkelerde sosyalizmden geriye dönüşlerin yaşanması gerekse de Rus Sosyal Emperyalizmi'nin yıkılmasının ardından Kafkaslar'da ve Balkanlar'da

emperyalistlerin kışkırttığı etnik ve dini savaşlar patlak vermiş ve halklar arasına düşmanlık tohumları yeniden atılmaya başlanmıştı.

Bu nedenle Ermeni soykırımını inceleyen emperyalizmin halk düşmanı politikalarını hesaba katmaya da özen göstermeliyiz. Emperyalizmin sömürüye, baskıya dayanan niteliği ve emperyalizmin uşağı faşist rejimlerin gerçekliği göz önüne alınmadan Türk egemen sınıflarının örgütlediği bu katliamlar da anlaşılabilir. Ermeni soykırımının tarihi bu yazının kapsamını aşmamıza neden olacağı için buna değinmeyeceğiz. Ancak gözden kaçırılmaması gereken bir nokta var ki, o da, Türk egemen sınıflarının bu soykırımı inkâr etmedeki direngenliğinin nedeni. Her ne kadar resmi tarih tezinde, Türkiye Cumhuriyeti moderniteyi ve batılılaşmayı, Osmanlı ise geriliği ve doğuluğu temsil ettiği ve TC'nin kuruluş felsefesinin Osmanlı geleneğinden bir kopuş olduğu iddia edilse de gerçekte TC'nin bu soykırımı sorumluluğu bulunmaktadır. Her iki devletin egemen sınıflarının Türk komprador burjuvazisi ve toprak ağaları olması, TC'yi kuranların Osmanlı'nın son döneminde iktidarda olan İttihat ve Terakki anlayışını savunması ve Ermeni katliamlarında rol alanların cumhuriyetin kuruluşuna da aktif katılımı bu bağı göstermektedir. Ancak bağı sağlayan esas mesele Osmanlı'nın da TC'nin de emperyalizmin sömürgeci olması ve tüm katliamları, reformları, politikaları emperyalizmin emirleri doğrultusunda gerçekleştirmeleridir. Zaten katliamlar, sürgünler TC'nin kuruluşundan sonra da aynı politikalarla devam etmiştir. Osmanlı'nın son döneminde Ermenilerin tehcir yoluyla soykırımı uğramasının ardından "genç" cumhuriyetin ilk yıllarında da Rumlar zorunlu göçe maruz kalmıştır. Yine Keldaniler, Asuriler, Yezidiler de ırkçı politikaların kurbanı olarak vatanlarını terk etmeye zorlanmışlar, kıyımlardan geçmişlerdir. Sonuç itibarıyla bin yıllardır Anadolu'da yaşayan,

bu topraklardaki tarihin yazılmasında, kültürün oluşumunda birebir etkili olan ve sayıları milyonlarla ifade edilen bu kadim halklar -Ermeniler, Rumlar, Süryaniler, Yezidiler vd- ata topraklarında yok edilmişlerdir. Bugün ülkemizde bu milliyetleri temsilen çok az sayıda insan kalmıştır. Bu milliyetlerin kovuluşunun ardından ırkçı devlet yüzünü Kürtlere çevirmiştir. Diğer milliyetlerin başına gelen katliamlara, zorunlu göçlere, sürgünlere Kürtler de maruz kalmıştır. 83 yıllık tarihinde Kürtler birçok sefer isyan etmiş ve ırkçı-asimilasyoncu politikalara karşı direnmiştir. Günümüzde de direnmeye devam etmektedir. On yıl öncesi ne kadar ülkemizde Kürt ulusunun varlığını inkar eden faşizm, mücadele sonucunda bu gerçekliği sözde de olsa kabul etmiş görünmekle birlikte şovenist saldırıları sürdürmekten de geri durmamaktadır.

Fransız emperyalizminin soykırımı inkâr ceza veren yasanın çıkarmasının ardından ise mazlum Ermeni halkıyla dayanışma, onun acılarını paylaşma amacı bulunmaktadır. Kanlı bir tarihe sahip olan emperyalizmin en önemli temsilcilerinden biri olan Fransız emperyalizminin tarihi de katliamlarla, sömürüyle, baskıyla doludur. Fransız emperyalizminin temsilcileri iç ve dış çıkarlarından dolayı böylesi bir tasarıya destek çıkmakta ve Ermeni halkının acılarını kendi çıkarlarına alet etmektedir. Bu açıdan bakarsak Türk faşistlerinin "Bizle uğraşacağınıza, bizim suçlarımızı ifşa edeceğinize kendinize bakın, biz sizden öğrendik bu zulüm metotlarını" yönlü açıklamaları da belli bir "haklılık" payı içermekte gibi görünmektedir. Ancak hem Fransız emperyalizminin Ermeni soykırımı ile ilgili politikaları hem de Türk egemen sınıflarının faşist sözcülerinin ırkçı beyanatları ve politikaları her iki tarafın da gerici çıkarlarını açık etmekten başka bir işe yaramamaktadır. Dünya halklarına karşı aynı saflarda olan Fransız emperyalizminin, faşist Türk devletinin ve gerici Ermenistan devletinin birbirinden hesap sorması mümkün değildir. Bugün çıkarları çatışsa da herhangi birinde yükselecek devrime bastırmak için birleşecekleri aşikârdır. Çünkü özerleri aynıdır.

Emperyalizm ve proleter devrimler çağında, emperyalizmin safında olan tüm sömürücü, baskıcı sınıfların ve bunların çeşitli devletlerinin (ki hepsinin özü burjuva diktatörlüğüdür) emekçi, mazlum halklara yönelik dünyanın dört bir yanında işlediği suçların hesabı kesinlikle sorulacaktır. Emperyalizmi kovmayı ve yıkmayı hedefleyen, sömürüye, zulme son vermeyi önüne koyan, farklı uluslardan halkların birliğini savunan, her türlü milliyetçiliğe karşı enternasyonalizm bayrağını yükselten devrimler, suçların hesabını bu suçları yaratan zorba düzeni yok ederek soracaktır.

İşçi-köylü'den

Düşman bitmeden savaş bitmez!

“Bu kez devlet adım atmak zorunda, çünkü Kürt sorunu uluslararası bir boyut aldı” söylemlerindeki “gerçeklik” payı bir kenara “PKK koordinatörü” atamasıyla Kürt sorununu “çözme” çabası içinde olan ABD'nin Irak'ta her gün onlarca insanı katlettiği ortadadır. Tam da bugünlerde yapılan bir araştırmaya göre Irak'ta üç yıllık işgal şartları altında ölen insan sayısı 655 bine ulaşmış durumdadır. Kürt sorunun demokratik yollardan çözümü noktasında mangalda kül bırakmayan ABD ve iş birlikçilerinin Irak'taki tablosu işte budur.

Devlet cephesinden ateşkes sürecinde yaşanan gelişmeler bunlar; gözlerin çevrilmesi gereken bir de “karşı tarafın” açıklamalarıdır. KKK Yürütme Konseyi Başkanı Murat Karayılan yaptığı bir açıklamada bu ateşkes sürecinde diğerlerine göre daha umutlu olduklarının altını çizerek bunun nedenini de “dış ve iç kamuoyunun desteğinin daha fazla olmasına” bağlıyor. Ve ateşkes sürecini kastederek “Bu olmamış olsaydı Kürt sorununun uluslararası bir soruna dönüştüğü günümüzde Kürtlerin farklı tutumları olabilirdi. Aynı bir devletleşme daha fazla gündeme gelebilirdi” demektedir. Anlaşılan o ki, Kürtlerin “daha farklı” taleplerinin gündeme gelmesi sadece devleti rahatsız edecek bir gelişme değildir. Nitekim 15 Ekim tarihli Gündem gazetesinin Analiz köşesinde yayınlanan yazıda yer alan Ağar'ın Kürt sorununu çözme adına ileri bir çıkış yaptığı imaları ve “Bu temel saik karşısında tercihimiz Ağar'ın üye olma sinyalleri verdiği (Ordu'dan zılgıtı yiyince geri adım atmış olması tercihimizi etkilemez) kulüpten ve Türkiye'den yanadır” sözleri medet umulanın kimler ve neresi olduğunu açıkça ortaya koymaktadır.

Ağar kimdir sorusunu sorduğumuzda ise karşımıza çıkan yanıt bir halk düşmanı açısından hayli bildik bilgilerle dolu. 1951'de Elazığ'da doğdu. Emniyet Genel Müdürlüğü adına Siyasal Bilgiler Fakültesi'nde okuyan Ağar, 1972'de mezun olduktan sonra, polisliğe Emniyet Genel Müdürlüğü ve Cumhurbaşkanlığı korumalarında görev alarak başladı.

İzmit, Selçuk ve Torul Kaymaklıkları da yapan Ağar, Derince

Kaymakamlığı görevinden sonra, İstanbul Siyasi Şube Müdür Muaviniği'ne getirildi. 5 yıl süren İstanbul Emniyet Müdürlüğü Personel ve Asayiş Şube Müdürlüğü'nden sonra, Şükürü Balcı-Ahmet Ateşli-Ünal Erkan ve kendisi ile ilgili MİT raporunu nedeniyle 1988 yılı başında, Ankara Emniyet Müdürlüğü'ne getirildi. Bu dönemde siyasilerle yakın ilişki kurmaya gayret etti.

İstanbul Emniyet Müdürlüğü görevinden sonra, 1992'de de Erzurum Valisi oldu. Bu görevi sırasında 1 Ağustos 1992'de giyabi tutuklu olarak aranan Bahçelievler katliamı sanığı Haluk Kırcı'nın nikâhında, nikâh şahitliği yaptı. 1993 Temmuz ayında Emniyet Genel Müdürlüğü'ne getirildi.

Bu göreve gelir gelmez, Milli Güvenlik Kurulu'na Özel Tim'in güçlendirilmesi ve PKK'nin büyük şehirlerdeki finans kaynaklarını kurutmak gibi önlemleri içeren “Terörü 1 yılda yok edecek” bir plan hazırlayıp sundu. Özel Harekât Timi'nin PKK'yi bir yılda sileceğini ileri sürdü. “PKK'ye karşı ülkücü ordusu kurulduğu” iddialarını yalanladı.

Bu konuşmasından 40 gün sonra ise “Özel ordu çok yakında hazır” açıklamasını yaptı. Polis örgütüne MHP yanlılarının hakim olmasına göz yummakla suçlandı. Ağar yönettiği polis örgütü nedeniyle, işkence iddialarına ve yargısız infaz suçlamalarına da hedef oldu.

İşkenceyi “münferit olaylar” olarak nitelendiren Ağar, eleştirilerin tırmanması üzerine “Polis hatasız değil” demek zorunda kaldı.

Ağar, Emniyet Genel Müdürlüğü döneminde artan faili meçhul cinayetler nedeniyle büyük eleştiri aldı. Çiller'e başbakanlığı döneminde büyük destek veren Ağar, onu yurtiçi, yurtdışı tüm gezilerinde yalnız bırakmadı.

Ağar, bu dönemde İstanbul Emniyet Müdürü olan Necdet Menzir ile büyük bir çekişmenin de içinde oldu. Aralık 1995 seçimlerinden sonra 28 ay sürdürdüğü Emniyet Genel Müdürlüğü görevinden ayrıldı ve DYP milletvekili olarak Meclis'e girdi.

Adalet Bakanı olduğu ANAYOL Hükümeti döneminde hapisanelerde 12 politik tutsak açlık grevlerinde şehit düştü. REFAHYOL Hükümeti'nin

kurulmasından sonra İçişleri Bakanlığı koltuğuna oturdu.

Ağar'ın Susurluk olayından hemen sonra polis müdürü Hüseyin Kocadağ'ı savunarak, Abdullah Çatlı'yı teslim olmaya götürdüğü yolundaki açıklaması herkesi şaşırttı. Bu sözlerinin hemen ardından istifa etti.

1996 Eylül ayında Aydınlık dergisi tarafından açıklanan ikinci MİT raporunda bizzat Ağar tarafından verilen yeşil pasaportlar ve silah taşıma belgeleriyle özel bir örgüt kurduğu, bu örgütün adam kaçırma, uyuşturucu kaçakçılığı gibi işlere bulaştığı iddia edildi.

Susurluk kazasından sonra yapılan incelemelerde Çatlı'nın üzerinde çıkan silah taşıma belgesindeki imzanın Ağar'a ait olduğu Jandarma Kriminal Laboratuvarı tarafından tespit edilmiştir.

Bu geçmişine güvenle “dağdaki-lerle” ilgili konuşan Ağar, dikkat edilirse herhangi bir “vatan hainliği” suçlaması ile de karşılaşmadı. Çünkü kendisinin ne kadar vatansever bir adam olduğu bugüne kadar sergilediği pratiğinde oldukça açık bir durumda. Lübnan'a asker gönderilmesini istemeyenlerin dahi “vatan hainliği” ile suçlandığı ülkemizde “teröristler” için “kapı açan” Ağar'ın bu tartışmalarda imaj yapması bir tesadüf olmasa gerek.

Ülkemizde ki bu gelişmelerin akışını belirleyen ve de tamamlayan dünyadaki sıcak gelişmeler ise tüm hızıyla devam etmektedir. Irak'ta yaşanan katliam ve çatışmalar, Siyonist İsrail'in Filistin'e yönelik gerçekleştirdiği saldırılar, bu saldırıların ardından ortaya çıkan katliam bilançoları kan gölüne dönen Ortadoğu'nun son tablosu.

Ancak tüm bu saldırılara karşı ABD'nin “önleyici savaş stratejisi”ne karşı halkın direniş savaşı, her geçen gün işgalcileri daha zor duruma sokmaktadır. Direnişin sürekliliği ve her geçen gün artan mücadele gücü karşısında, işgalciler daha fazla zorlanmaktadır. Ekonomik-politik-askeri ve moral kayıplarının hesabı beklediklerinden ve tahmin ettiklerinden çok fazla olmaktadır. Daha şimdiden kayıplarının milyarlarca dolara vardığını gizleyememektedirler.

ABD yönetiminin “Irak işgaline ve İran'ın barış amaçlı olmayan nükleer enerjiye sahip olmasına”, “terörizme” ilişkin söylemlerine daha az insan inanmaktadır. Irak'ta ve belli ölçülerde Afganistan'da yaşananlar ve ortaya çıkan gerçeklik, dün söylenenlerin yalan olduğunu ortaya koyduğu gibi bugün İran için söylenenlerin de yalan olduğu ve söylemlerin hiçbir inandırıcı yanının kalmadığını gözler önüne sermektedir. İşgal edilen

ama teslim alınamayan bu iki ülkede de direniş birbirinden farklı ve değişik boyutları ile devam etmektedir. Özellikle Irak'ta yaşanan gerçeklikle birlikte ABD yönetiminin bugün her söylemine ağır bir yalan gölgesi düşmektedir.

Direnin haklılığı, davanın meşruluğu Irak halkını işgalcilere karşı koymaya götürmektedir. Ülkelerini savunmak, işgalcilerden kurtarmak için kararlılıkla harekete geçmekten çekinmeyen Irak halkının direnişçi evlatları dünya halklarına kâğıttan kaplanlara karşı mücadeleyi öğretmektedir. Davanın haklılığı ve kaydettiği başarı tüm dünyadaki ilerici insanlığın büyük desteğini ve dayanışmasını sağlıyor. Emperyalist saldırganlar, tarihin mahkûm ettiği, eşitsizliğin, adaletsizliğin temsilcileri olarak yalnızlığa ve yıkıma doğru gidiyor. ABD ve İngiliz işgalci haydutları başta Irak halkı olmak üzere Ortadoğu ve dünya halklarının nefret ve öfkelerini kazanmaktadır. İç çelişkileri ve toplumsal sorunları artarak büyüyen ABD, “en tepe en yüksek gelişim noktasına” vardıkları dedikleri şeyin aslında hızla çürüme, yıkım ve yalnızlığa doğru “nokta” olduğunu göremiyorlar tıpkı ondan önceki diktatörler ve işgalciler gibi.

Ancak çıplaklığı her geçen gün daha açık bir şekilde gün yüzüne çıkan işgal ve hegemonya gerçekliği ABD yönetimi tarafından görülüp kabul edilmemesi, emperyalist güçleri yeni başarısızlıkların ve daha büyük kayıpların eşğine götürecektir. Afganistan'da başarısız olduğu gibi Irak'taki savaşı kaybederek ikinci başarısızlığı yaşamaktan kaçınamayacaktır.

ABD'nin şu an adı geçen iki savaştaki başarısızlığını örtmek için, İran'a karşı yeni bir saldırıya hazırlanması onlar için daha büyük kaybın ve başarısızlığın kapısını çalmak olacaktır. Her bir işgal bir savaş ve bir direniş demektir. BOP ABD'li ve İngiliz emperyalist haydutların yıkım ve yalnızlık projesi olacaktır. Bu projenin mezar kazıcıları da başta Irak, Afganistan olmak üzere Ortadoğu ve ezilen dünya halkları olacaktır.

Bugün Kuzey Kore'nin nükleer denemeler yapması üzerine tekrar alevlenen tartışmalar ve özellikle ABD emperyalizminin sinirli açıklamaları dünya halklarına yabancı değildir. Ekonomik yaptırım dahil olmak üzere bir dizi tehtitkar açıklamanın yapıldığı bugünlerde belli ki ABD kendisine yeni bir savaş cephesi açma isteğinde. Ancak tıpkı diğerlerinde olduğu gibi dünya halkları nezdinde güvenilirliğini kaybeden ABD bu açıklamalarıyla da dünya halklarını ikna edememektedir/edemeyecektir.

6 Kasım sürecinde T. Kürdistanı'nda çalışmalarımıza hız verelim

T. Kürdistanı'ndaki son gelişmelere ve yaşananlara baktığımızda saldırıların ve operasyonların giderek arttığını görüyoruz. Geçtiğimiz ay içerisinde egemenler tarafından gerçekleştirilen saldırıları değerlendirecek olursak; egemenlerin halka yönelik sindirme ve baskı politikasının her zamanki kararlılığıyla ve artarak devam ettiği görülmektedir. Öne çıkan saldırılardan birkaç örnek verecek olursak; Batman'da bir aracın taranarak biri çocuk üç kişinin katledilmesi ve Diyarbakır'da egemenlerin bizzat örgütlediği herkesçe bilinen **TİT** adlı kontr-gerilla örgütünün saldırısı sonucu aynı aileden yedisi çocuk, on kişinin hayatını kaybetmesi ve birçok insanın da yaralanmasıdır. Eylemin yeri ve saatine bakıldığında ise halka yönelik bilinçli bir katliam saldırısı olduğu açıkça görülmektedir. Bir yandan ABD emperyalizminin emriyle PKK Koordinatörlüğü politikasını ortaya atan TC, bir yandan da halka saldırarak gerçek yüzünü göstermektedir.

Gerilla güçlerine karşı saldırılarını aralıksız sürdüren egemenler, bir yandan da gerillanın ayakta durabilmesinin tek dayanağı olan kitlelerin desteğini kırabilmek için hem emekçi halka saldırmakta, hem de demokratik atılımlar gerçekleştirildiğini iddia ederek, kitleleri kandırmaya çalışmaktadır. Yine Amed ve Batman'daki saldırıları PKK'nin üzerine atmaya çalışarak, karalama kampanyası yürütme uğraşına girmiştir. Gerillanın bu saldırılara cevabı ise sert olmuştur ve ardarda gerçekleştirdiği saldırılarla egemenlere önemli kayıplar vermiştir. Sürecin gösterdiklerinden birisi de saldırılar sonucu ölen TC askerlerinin cenazelerinde **"vatan sağolsun"** demeyen ailelerin ve akrabaların görülmesi ve tepkilerin direkt hükümete yönelmesidir. Sürecin gelişimini gören asker ise üst kademe komutanlarını cenazelerin en ön saflarına iterek, kitlenin tepkisinin orduya yönelmesini engellemeye çalışmaktadır. Tüm bunlarla birlikte yurtsever, ilerici ve devrimci kurumlara yönelik baskılar da artmıştır. Dergimizle birlikte yine birçok yayın kuruluşu ve demokratik kuruluşlara yönelik kapatma, yayın durdurma ve baskın olayları yaşanmıştır. Yine üzerinden uzun zaman geçmesine rağmen Amed'de Nisan olaylarından kaynaklı sendika yöneticileri ve öğrencilere soruşturmalar açılmaya çalışılmaktadır.

Diğer bir dikkat çekici gelişme ise KKK ve HPG'nin **"demokratik yolların"** açılmasına hizmet etmek için süresiz ateşkes ilan etmesi olmuştur. Demokratik kamuoyunun göreve çağrılarak barışın sağlanmasına ihtiyaç olduğunu açıklayan KKK, TC'nin saldırılarına karşı halkın son süreçte gelişen hareketini sahiplenerek, bu tür hareketlerin geliştirilmesine yönelik çağrıda bulundu. KKK cephesinde bunlar yaşanırken, TC ordusu ise Gabar, Cudi ve Irak sınırına yığınak yaparak ateşkes çağrısına kendince en samimi cevabı vermiş oldu. İlker Başbuğ ve Yaşar Büyükanıt'ın **"tek bir terörist kalmayınca kadar terörlü mücadelelerimiz sürecektir"** açıklaması TC'nin tutumunu açıkça göstermektedir. Hiç kuşkusuz KKK'nin bu tutumu Kürt halkı içerisindeki ileri kesimleri memnun etmeyecektir. Her geçen gün baskının, sömü-

rünün ve zulmün altında daha çok ezilen emekçi Kürt halkı yıllardır **"baskı ve sömürünün olduğu yerde direnmek meşrudur"** ilkesinden hareketle yıllardır gerilla mücadelesine destek sunmuş ve bu uğurda şehit düşen her oğul ve kızının yerine yenilerini vermekte tereddüt etmemiştir. Bu, bizler için de böyledir ve böyle olmalıdır.

Daha fazla cüret!

Biz Yeni Demokrat Gençler ise geline süreçte yaşanan ve yaşanacak gelişmeleri iyi değerlendirmek ve müdahale etmek noktasında daha cüretkâr olmalıyız. Süreci değerlendirdiğimizde Amed'de yaşanan saldırıya karşı ne kınama ne destek türünden bir eylemimiz ne de böyle bir girişimimiz olmuştur. Özellikle T. Kürdistanı'nda faaliyet gösteren yoldaşlarımız bu süreçten dersler çıkarmalıdır. Biz halkımıza karşı sorumluluklarımızda daha ciddi ve halkımıza karşı gelişen saldırılara karşı cüretkâr karşı koyuşlar sergileme noktasında daha atak olmalıyız. İşte bu ödevlerimizi yerine getirerek, var olan darlaşmanın ve durağanlığın önüne geçebilir ve Kürt halk gençliği içerisindeki faaliyetimizde daha kitlesel bir hareket karakterine bürünebiliriz. Bu süreç, bizler için bir kez daha Kürt halk gençliğine umut olmanın ve onları örgütlemenin önemini göstermiştir.

Bugün T. Kürdistanı'nda yaşanan baskılar özellikle demokratik kurumları ve demokratik mücadele olanaklarını tehdit etmektedir. Geçmişte yaptığımız hatalardan dersler çıkarmalı ve tek tek her alanda yaptığımız bu değerlendirmeler ışığında önümüzdeki süreci örgütlemeliyiz. Takvimsel eylemliliklerin dışına çıkmalı ve T. Kürdistanı'ndaki kitlenin demokratik, ekonomik ve akademik sorunlarının üzerinden örgütlenilebileceği bir hatta hareket etmeliyiz. Bulduğumuz alanlardaki DKÖ'lerin mücadelemiz için önemini kavrayarak özellikle DKÖ faaliyetlerimizi anlayışımıza göre şekillendirerek harekete geçmeliyiz.

Yerelerde militan eylemler

Faşizmin artan baskıları ile birlikte yeni bir yüksek öğrenim sürecine girmiş bulunmaktayız. T. Kürdistanı'ndaki faaliyetlerimizin de genel anlamda üniversite gençliği

üzerinden geliştiğini hesaba katarsak, bu alandaki faaliyetimiz daha bir önem kazanmaktadır. Üniversiteli gençliğin bölgedeki hareketliliğini ve kimi zaman sürece yön veren bir karakteri olduğunu düşündüğümüzde (Van, Amed, Erzincan ve Kars) üniversitelerdeki faaliyetimizin önemi anlaşılacaktır.

Faşizmin 12 Eylül sonrası üniversiteler üzerindeki denetimini arttırmak amaçlı kurduğu Yüksek Öğretim Kurumu (YÖK)'ün yıl dönümü olan 6 Kasım süreci yaklaşmaktadır. Baskıların halk üzerinde arttığı bu dönemde üniversiteli halk gençliğinin üzerindeki baskılar da artacaktır. Bölgemizde geçen yıl olduğu gibi soruşturma terörü yine başlamıştır. Geçtiğimiz yıl hapishaneye giren birçok arkadaşımız okuldan uzaklaşmalarla ve keyfi olarak sınava alınmama saldırılarıyla karşı karşıya kaldı. Bu saldırılar bu süreçte de kendini göstermektedir. YÖK

sürecini ele alırken faşizmin saldırılarından bağımsız davranamayacağımız açıktır. **Bu dönem T. Kürdistanı'ndaki YÖK protestolarını faşizmin teşhir edildiği protestolara dönüştürme hedefi ile hareket etmeliyiz.** Her yıl merkezi düzeyde ele aldığımız YÖK protestolarını bu dönem yerelerde de aynı militanlıkla ele almalıyız. Bilimsel, parasız, anadilde eğitim talebini yükseltmeli ve bulunduğumuz alandaki öğrenci derneklerinin gündemine taşınmalıyız. YÖK'ün üniversite gençliği üzerindeki devlet politikalarının yürütücüsü olduğunu, halkı sindirmek için katletme ve bombalama yolunu seçen sistemin üniversiteli gençliği ise soruşturma, uzaklaştırma ve apolitikleştirme araçlarını kullanarak sindirmeye çalıştığını ve diğer faşist kurumlarla işlevsel bir farklılık göstermediğini teşhir etmeli ve YÖK'ün faşist bir kurum olduğunu kitlelere göstermeliyiz.

Yeni Demokrat Gençler olarak T. Kürdistanı'ndaki üniversiteli halk gençliğinin örgütlenmesinin temel araçlarından birinin öğrenci dernekleri olduğunun bilinciyle hareket etmeli, politikalarımızı bu doğrultuda hayata geçirmeliyiz. Son yıllarda T. Kürdistanı'ndaki YÖK protestoları salt basın açıklamaları ile geçirilmiştir. Demokratik mücadeleye gereken önemin verilmemesi faaliyetimizi dar-sekter bir kalıba sokacaktır. Bu 6 Kasım sürecinde **YDG'nin bir DKÖ olduğundan yola çıkarak içe kapanıklığı açmalı ve kitle faaliyetine yoğunlaşmalıyız.**

(Bir YDG'li)

Liseliler 6 Kasım'da militan, kararlı bir duruşla alanlara!

12 Eylül Askeri Faşist Cuntası'yla, toplumsal muhalefetin silah zoruyla ezilerek susturulduğu koşullarda toplumun en dinamik kesimlerinden olan öğrenci gençliği kontrol altına almak ve yönetmek için 6 Kasım 1981'de YÖK kuruldu.

İçinden geçtiğimiz bu dönemde de 6 Kasım YÖK protestosu yaklaşmaktadır. Açık ki, YÖK yalnızca üniversiteli gençliğin sorunu değildir. Faşist sistemin önemli kurumlarından biri olan YÖK, sadece üniversiteli gençliği baskı altında tutmakla yetinmemekte, aynı zamanda liseli gençliğin üniversiteye girişinin önündeki en önemli engel olmaktadır. Yani üniversite sınavında yapılan ayrımcılıkta, adaletsizliklerde, meslek liselilerin önüne konulan engellerde YÖK'ün kararları etkili olmaktadır. Üniversitede okuma hakkında karşılaştığımız bu eşitsiz durumu ve öğrencileri dersanelere mahkûm eden bu sistemi protesto etmek için 6 Kasım'a hazırlanmalıyız.

Bu anlamda bu seneki 6 Kasım ça-

lışmamızı örgütlerken **Liseli Öğrenci Birlikleri**'ni öne çıkarmalı, öğrencilerin geniş bir şekilde katılacağı toplantılar örgütlemeye çalışmalı, bu toplantılarda somut sorunlar üzerinden sistemin geniş teşhirini yapmalı, çözüm önerileri üzerinde durmalıyız.

Yeni TMY ile baskıların daha da arttığı, gözaltıların, tutuklamaların toplumun en ileri kesimlerine dayatıldığı bu süreçte faşist YÖK de öğrencileri sindirmeye, baskı altına almaya devam ediyor. Bu da bizlerin daha kararlı, ısrarlı, disiplinli bir şekilde faaliyetlerimize sarılarak daha güçlü karşı koyuşlar örgütlememizi sağlamalıdır.

Bu süreçte bizler liseliler olarak faşist YÖK'e karşı 6 Kasım'da alanlarda olmamız anlamlıdır. Her birimizin birer üniversiteli aday olarak aşmamız gereken ÖSS engelini ve YÖK'e karşı öfkemizi göstermek ve militan bir duruşla anti-emperyalist, anti-faşist sloganlarımızı haykırmak için alanlarda buluşalım!

(İstanbul Soğanlı'dan bir YDG'li)

Faşizmin saldırılarına devrimci dayanışmayı büyüterek yanıt verelim!

Faşizm yeni “Terörle” Mücadele Yasası ile birlikte saldırılarının dozajını her geçen gün artırmaktadır. Ancak son dönemdeki saldırıları sadece bir yasaya bağlamak devletin faşist karakterini görmezden gelmek anlamına gelir. TMY, sadece bu saldırıların faşizm tarafından yasallaştırılmasıdır. Bu saldırılar dün yaşanmış, bugün yaşanan, yarın da yaşanacak olan saldırılardır. Burada önemli olan bunu bilince çıkarıp devletin faşist karakterini kavrayıp, saldırılar karşısında ortak direnişi örgütleyebilmektir.

Hatırlanacağı gibi 21 Eylül günü “MLKP operasyonu” adı altında ülke genelinde eşzamanlı olarak çeşitli devrimci kurumlara yönelik baskınlar gerçekleşti. 100’ün üzerinde devrimci gözaltına alındı, onlarca tutuklandı. Bununla beraber faşizm, “bitirdik, çökerttik” yalanlarıyla psikolojik bir harp başlattı. Bu saldırılarla ilgili eylemler birçok ilde ortak bir şekilde devam ediyor.

1 Mayıs Mahallesi’nde saldırılara ortak yanıt

21 Eylül günü yapılan baskınlardan biri de mahallemizde gerçekleşti. Yozlaşma ve çeteleşmeye karşı faaliyet yürüten **Mustafa Kemal Mahallesi Güzelleştirme Derneği** yüzlerce polis eşliğinde basılarak, içeride saatlerce süren bir arama yapıldı. Bu süre içerisinde dışarıda da belirli bir sayıda kitle toplandı. Aramanın bitmesinden sonra yüzlerce polis, araçlarına binip gitmek üzereyken içeride bulunanların dışarı çıkmasıyla dernek başkanı Sel Yoldaş Akar’ın gözaltına alındığı öğrenildi. Bunun üzerine saldırıyı protesto etmek ve dernek başkanının serbest bırakılması için anında bir eylem örgütlendi. “**Baskılar bizi yıldırılmaz**”, “Yaşasın devrimci dayanışma”, “**Bize gücünüz yetmez**” sloganlarının atıldığı eyleme katılım her geçen dakika arttı. Polis ise gitmeye hazırlanırken, tekrar araçlarından inerek panzerler eşliğinde gaz bombalarıyla kitleye saldırdı. Kitle de anında taşlarla panzerlere cevap verdi. Çatışma sırasında 10’a yakın polis yaralandı. Polis beklediği yanıt karşısında, 2 Eylül günü yapılan eylemde olduğu gibi halka saldırdı. Cadde üzerinde bulunan gençlerinden bir kısmını gözaltına aldı. Gaz bombalarını işyerlerine ve evlere attı.

Ertesi gün ise saldırıyı protesto için bir basın açıklaması yapıldı. Basın açıklamasında “**Tutuklamalar Gözaltılar Baskılar Bizi Yıldırılmaz-Tutuklananlar Serbest Bırakılsın**” pankartı açıldı. Basın açıklamasında devletin saldırıları teşhir edilirken devrimcilerin bu saldırılar karşısında mücadeleyi büyüteceği belirtildi.

Ayrıca mahallemizde sesli ajitasyon ve propaganda yapılarak ortak Atılım gazetesi dağıtımı yapıldı. Yine bu süre içerisinde ESP’ye yönelik saldırıları teşhir eden ve polisin mahallemize yönelik saldırgan tutumunu kınayan ortak imzalı bir bildiri dağıtıldı. Dağıtım sonrasında Sağlık Ocağı önünde bir basın açıklaması yapıldı.

13 Ekim günü ise sesli ajitasyon eşliğinde Atılım dağıtımı yapıldı. Bir elimizde kendi gazetemiz, diğer elimizde **Atılım gazetesi** taşıyarak yaptığımız dağıtım, mahalle halkında oldukça olumlu etki bıraktı.

Önümüzdeki dönemde de çeşitli etkinlikler yapılarak devrimci dayanışma mahallemizde büyütülecektir. Bununla ilgili somut bir program çıkararak faaliyete devam ediyoruz.

(1 Mayıs Mahallesi İşçi köylü okurları)

Bu saldırıyı dayanışma yanıtı!

Saldırlara karşı devrimci dayanışmayı yükseltme kararı alan kurumlar, 13 Ekim Cuma günü **Galatasaray Postanesi** önünde yaptıkları basın açıklamasıyla saldırılara karşı aldıkları tavırları dost-düşmana ilettiler.

Açıklamada imzası olan birçok devrimci ve demokrat kitle örgütü adına açıklama yapan **Ali Eşki**, emperyalizmin girdiği kriz sonucu Ortadoğu’da işgallere başlarken, uşak devletlerden de bu konuda yardım istediğini, bu yardımın ise bu ülkelerdeki halkları mağdur edeceğinden ötürü, gelişen kamuoyuna karşın devlet terörünün tırmandırıldığını söyledi.

12 Eylül’den bu yana sınırlı kısa dönemlerin dışında neredeyse her gün değişik bir baskı ve hukuksuzlukla karşılaşıldığını belirten Eşki, bu durumdan devrimci ve demokrat insanların yılmadığını ve yılmayacaklarını, bugüne kadar bunun başarılmadığını ve hiçbir şekilde devrimcilerin bitirilemediğini söyledi. Kitlenin sık sık “**Yaşasın devrimci dayanışma**”, “**Kurtuluş yok tek başına ya hep beraber ya hiçbirimiz**” sloganlarını attığı açıklama Eşki’nin konuşmasının ardından sloganlar ve alkışlar eşliğinde sona erdi. (İstanbul)

ESP özgürlük kampanyası başlattı!

ESP de, devam eden polis baskılarını protesto etmek amacıyla “**Özgürlük İstiyoruz**” adlı bir kampanya başlattı.

ESP üyeleri 8-21 Eylül tarihleri arasında çeşitli kentlerde birçok demokratik kuruma yapılan baskın ve yaşanan

tutuklamalara ilişkin Galatasaray Postanesi önünde bir açıklama yaptı. “**Polis terörüne son**” sloganları atan ESP’liler adına açıklama yapan **Ersin Sedefoğlu**, önceki gün Atılım Gazetesi çalışanı **Sonnur Sağlamer**’in gazeteden çıkarken gözaltına alındığını söyledi. 21 Eylül’de de onlarca kurumun basılarak 125 kişinin gözaltına alındığını ve 45 kişinin tutuklandığını hatırlatan Sedefoğlu, MLKP hücre evinde bulunduğu iddia edilen listede adları olduğu gerekçesiyle gözaltına alınanların ve tutuklananların hangi yasa gereği tutulduklarının belirtilmediğini de söyledi. Savcılığın açılan dava dosyası hakkında “**Gizlilik kararı**” verdiğini dile getiren Sedefoğlu, gizlilik kararının açıklanmasını istedi.

ESP olarak “**Özgürlük İstiyoruz**” kampanyası başlattıklarını belirten Sedefoğlu, özgürlüğün sokakta kazanılacağını söyledi. (İstanbul)

Bursa

7 Ekim günü yapılan ESP, SGD, EKD’nin tutsak ESP’lilere kart gönderme eylemine **Partizan**, **DHP**, **BDSP**, **Alinteri** ve **TKP** de destek verdi. Eylemde açıklamayı okuyan **Burcu Gümüş**, TMY’nin içeriğine vurgu yaparak; “**Bize gücünüz yetmedi, yetmeyecek! Atılım susmadı susmayacak**” dedi. Açıklamadan sonra çeşitli F Tipi Hapishanelerinde bulunan tutsaklara kart gönderildi.

İSTANBUL

7 Ekim Cumartesi günü aralarında **Partizan** ve **Tohum Kültür Merkezi**’nin de bulunduğu çeşitli demokratik kitle örgütleri ESP’yle dayanışma eylemi yaptı. Taksim tramvay durağında basın açıklaması yapan ve çeşitli sloganlar atan kitle, açıklamanın ardından ESP binasına yürüdü. Bina önüne gelindiğinde, çeşitli kurum temsilcileri söz alarak bu dönemdeki devrimci dayanışmanın önemine ve baskıların devrimcileri yıldırılmayacağına vurgu yaptı.